From his majesty's service

to

HIS MAJESTY'S SERVICE

Pioneers of Hoskote Mission

www.nalloorlibrary.com

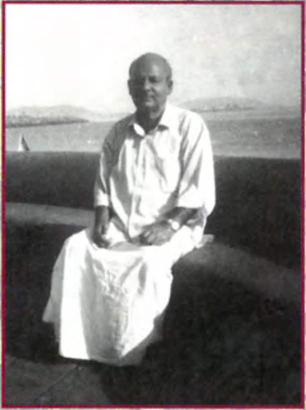

This is the story of how an Anchal Master (Post Master) in the service of the King of Travancore left his job and home on the calling of His Majesty - The King of Kings. A story of how M. T. Joseph left the comforts of his Central Travancore, Kerala home with his wife and child to an unknown place called Hoskote in 1947 to spread the Good News. This is a recollection of how, this simple couple with their vision and calling became the co-founders of Hoskote Medical Mission. Today the Hoskote Medical Mission is the beacon of light of the Good News in Karnataka.

www.nalloorlibrary.com

From his majesty's service
to
HIS MAJESTY'S SERVICE

December 2003,

Published by :
Children and Grandchildren of Mr. & Mrs. M.T. Joseph

Adv. John Joseph Nalloor
Mrs. Grace John Nalloor

www.nalloorlibrary.com

Better to Serve HIS MAJESTY than his majesty

After his High School Graduation, Joseph got a job in the British Army in Poona (present Pune). He was a Civilian Clerk. During the training period, while he was doing the sentry guard duty with a rifle in his hand, a divine thought went through his mind "Here I am serving His Majesty the King of England as one of his loyal soldiers. How great it will be to serve the King of Kings and Lord of Lords".

So he resigned the job and joined the Anchal Service (Postal Service) of the Travancore Kingdom. There he was serving His Majesty the King of Travancore. The desire to serve HIS MAJESTY THE KING OF KINGS was still in his mind.

So when the right time came he dedicated himself to the Heavenly Service and resigned from the Anchal Service.

www.nalloorlibrary.com

PREFACE

This book is a collection of memories penned down by people who have closely interacted or worked with our Grandfather and Grandmother - Mr. and Mrs. M. T. Joseph.

This book comes from a need that old memories of the pioneers would encourage and inspire more people to join the ministry and take up from where they left.

History repeats itself and the only way people would be inspired to carry on with this great legacy we have been handed down is to read and pass on the memories of yesteryears.

Almost all the people who have contributed to this book are people who have done their part in building up the Kingdom of God. This is not a book to highlight or to downplay any individual's work but rather an attempt to preserve and record history of the past events. It would be a testimony to show how God uses ordinary people from all walks of life simultaneously to carry out His mission and work of letting the whole world know of His Saving Grace.

We earnestly pray and believe that this book will inspire many of you to pray and support the work of the Hoskote Mission.

www.nalloorlibrary.com

Acknowledgement

We express our sincere thanks to all the people who have willingly come forward in helping us compile this book. We thank the people who have contributed ideas; articles and other related information in making this book a reality. We thank all the people for their prayer and support in the publication of this book.

We also remember and acknowledge hundreds of people who have closely worked with our grandparents during all these years in various levels. Even though their names have not been mentioned in this book, we consider their services valuable and we praise and thank God for them.

Many who worked with our Grandparents have already left this earthly abode to be with their Master. Their memories are always cherished in our minds.

There are many non-Christian friends of Karnataka who have helped our Grandparents in their work and whose names are not mentioned in this book due to various reasons, and we thank them.

We express our sincere thanks to Mr. Regi Varghese and his wife Manju, Njaliyil House, Kaviyoor, for typesetting the Malayalam portion.

Finally, the life of our grandparents will always be a guiding light in our lives.

On Behalf of Grandchildren

Nalloor House
Kurianoor P.O. 689 550
Kerala, India

www.nalloorlibrary.com

Bangalore (Karnataka)

Contents

ENGLISH

1. **Manon Ousephachen** - Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Suffragan Metropolitan

2. **Builders of the Kingdom of God** - Rt. Rev. Joseph Mar Barnabas Episcopa

3. **Speaking Ill of Others !** - Acharya Rev. K. J. Samuel

4. **A Reflection on the life of Mr. and Mrs. M.T. Joseph** - Rev. P. V. Philip

5. **A Pillar in the Temple of God** - Rev. P. Chacko and Mrs. Thankamma Chacko

6. **Blessing Harper** - Miss Blessing

7. **Consolation Letter** - Rev. A.C. Zachariah

8. **Appachen** - Dr. Rajan Koshy

9. **M. T. Joseph** - Very. Rev. C. G. Alexander

10. **Impressions and Reflections** - Mrs. E.V. Mathew

11. **Early Days of Pennamma (Mrs. M.T. Joseph)**

12. **Memoirs of 'Hoskote Ashram', the place where I grew up** - Thomas Joseph (Jay)

13. **A more excellent way** - Grace John

14. **My Beloved Mother** - Grace John

www.nalloorlibrary.com

15. **Hoskote Mission** - Rev. Dr. K. P. Mathai

16. **Family of Mr. M.T. Joseph**

17. **Family of Pennamma Joseph**

18. **Children of Mr. & Mrs. M.T. Joseph**

Photos

MALAYALAM

19. **My Memories about Hoskote Mission Field** - Rt. Rev. Dr. Alexander Mar Thoma Valia Metropolitan.

20. **Classmate of my Brother** - Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom Mar Thoma Metropolitan

21. **Sweet Memories** - Mary and Sally

22. **Joseph Sar and family - Witnesses of Christ in Hoskote** - Mr. K. V. Mathew

23. **The Torch Bearers of the Gospel in Karnataka** - Mr. V. Mathai

24. **Appachen** - Ms. P.T. Mariamma

25. **Unforgettable Memories** - Mr. T. M. Koshy, Evangelist

26. **Memories, Memories...**- Rev. E. J. George

27. **Joseph Sar and Kochamma still alive in my memory** - Ms. Aleyamma Mathew

28. **Two Brave Martyrs for Christ** - Mr. K. V. Varghese

29. **Appachen and Ammachi in our Memory** - Rev. P.E. Mathew and Mrs. Laly Mathew

30. **Remembrance News Article** - Suvisesha Doothan - Magazine of the Mar Thoma Evangelistic Association (MTEA)

31. **MTEA General Secretary's Letter** - Suvisesha Doothan - Magazine of the Mar Thoma Evangelistic Association

Notes

About the Writers

Dedicated to

All the Christian Brothers and Sisters

who have had the privilege to know

the Good News and share in the

Love of Our Lord Jesus Christ through the

work of our Beloved Parents and all

other workers of the Hoskote Mission.

www.nalloorlibrary.com

Manon Ousephachen

My earliest memories about Mr. M. T. Joseph goes back to two separate areas of contact. The first one as a quite committed and loving Sunday School Teacher. The stories in the Bible of the Old Testament and the New Testament were told in a very impressive way, so that the Bible Characters were living reality to the children of different age groups. When he spoke about the story of David and Goliath he impressed the infants with courage of the boy. As the infants grew, the story's thrust changed and the same story was told but presented with impressive emphasis. So the application of the story content could never be the same and monotonous. He was committed to the Lord and to the Church, that made him to leave a comfortable job which he had at the door step and to go to Hoskote, an unknown land for him and his family.

My second memory goes to the office where he worked at the Maramon Junction. He was the 'Anchal Master' of the village. 'Anchal Master' means 'the present status of Postmaster' and the postal service was limited in Travancore-Cochin State only as Anchal Service. For mail outside the state, the postal department was there and near by there was a post office also. When I used to go over there to buy cards, covers and stamps, I saw him as a caring and loving officer. He would count cards, stamps and covers twice before he handed it over to the client and so also the money he received and was very diligent to put it in the collection box. In the evening he closed the accounts without fail and went back home with full satisfaction he had done the day's work.

The call as an evangelist came, at a time when all the Anchel Masters were accepted by the Postal Department of India as Postmasters. As a better, committed and responsible officer he left his permanent job near his house, and his source of income. He left to the unknown land without any guarantee of income. I am happy to note that he together with Mr. A.C. Zachariah reached Hoskote and began the mission field on 27th of June 1947. . To me it is a memorable day, that is the month and date of my birthday even though the year is different. The two families came together and they began the work over there.

www.nalloorlibrary.com

Then I remember him as a missionary of Hoskote. When I went to Bangalore for theological studies in 1954, it was the second phase of my experience with Ousephachen of Hoskote. Mr. A.C. Zachariah had become an achen and Ousephachen continued as a lay evangelist. At that time I have had opportunities to move with both families closely and I had the privilege to receive affection from both families.

Then I remember him, when a local family - the first fruits of mission field were baptized at Bangalore Church. They were named Abraham and Sara. I still remember the face of Ousephachen with gratitude to God and full satisfaction of the mission field. In the Mission Field, he did not have a smooth sailing. Waves and discomforts were there. He faced all of them with a smile and with Christian graceful behaviour.

Even though this was his experience, when he retired he preferred to stay nearby the mission compound, a place of his own and also he was eager to make known to his children that they belong to the Hoskote soil. He and his wife's mortal remains are there in that soil. He identified himself with the Hoskote mission and all the adverse experience, He had a graceful reconciliation to the adverse situations in his life and I think that made him more a shining evangelist than many of the people who worked there.

I am very happy to learn that his children are publishing a book on his life and what they have received from Pappa and Mummy, Ousephachen and Pennamma. Both committed to service of the Lord. I remember with gratitude the love and affection I received from both and their children Molamma, Graceamma and Kunjumol and his son Jaymon.

May the Lord bless their family with the heritage they have received from them.

With Blessings,

Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Suffragan Metropolitan

Builders of the Kingdom of God

I praise God for the dedicated work of M. T. Joseph Sir along with his wife Pennamma Kochamma at Hoskote Mission from 1947 to 1970 and even after their retirement in 1970.Among the mission fields of the Mar Thoma Church, one is well aware of Hoskote Mission. Even to those who had never seen this place or had never got a chance to know M. T. Joseph Sir and his wife, take pride in remembering Hoskote Mission. It is through these devoted servants of God that the Mar Thoma Church shared God's love in Christ with the Karnataka region. They and their children made this mission area, their home. At the time the villagers, who came to faith, and those who were seekers made the mission house their own home.

Hoskote was one of the villages in Karnataka where casteism ruled with all its might. Yet when the land gave way to the influence of Christ's gospel, it became a blessing to this land. The Mission Centre was organized in the form of North Indian Mission Ashrams at Sihora and Satna. But the missionaries and the evangelists here were willing to try new experiments. Hence they made those who came into faith through hearing the Word of God, members of the Mar Thoma Syrian Church. As a result of this willingness to accept these new comers into the Church, there developed an integral relationship between the so called "converts" and the Church, society and the Gospel. Such new buds of faith communities started coming up in all parts of the village. To signify the call and journey to be the community of faith, Mathews Thirumeni named the first born among the converts "Abraham and Sarah". It is from this deep rooted relationship that Abraham and Sarah donated a part of their belongings to the Church. The integral relationship between this new community of faith and the Church made them to travel all the way to participate in the funeral service of our Late Valia Metropolitan Dr. Alexander Mar Thoma. In doing so they never bothered about the long distance they had to cover or the amount of money that they had to spend or any personal troubles they might incur.

www.nalloorlibrary.com

I had the chance to meet and have a personal acquaintance with M. T. Joseph Sir and Pennamma Kochamma, only after they had retired. I could never forget the divine grace and joy that was glowing on the faces of these beloved missionaries. That was the glorious shine of those who laboured without any complaints but with utmost dedication. They were also keen to impart this relationship with the Saviour to their children and to nurture them in the growth of that relationship. Hoskote Mission is the outcome of the dedicated and self-giving love and witness of these couples. They came into an unknown land, learned the language of that land and witnessed the Saviour that they knew. They lived in that land, died and were buried there. I praise and give thanks to God for the blessed lives of those couples. I also pray to God, that the lives and vision of them may provide inspiration to many youths, to carry on the mission of the Kingdom of God.

"Those who are wise will shine like the brightness of the heavens, and those lead many to righteousness, like the stars forever and ever." Daniel 12:3-NIV

Rt. Rev. Joseph Mar Barnabas Episcopa

Speaking ill of Others !

"Whosoever will come after me, let him deny himself, take up his cross and follow me."

These days many a young man joins the Christian Ministry, having tried every possibility to secure a job and finding none, as a last resort. There are ministers who are definite about their call to the ministry. This is true of the pioneer missionaries, the Zechariahs (Rev. A.C. Zachariah) and the Josephs (Mr. M. T. Joseph), of the Hoskote Mission of the Mar Thoma Church.

In the 1940's the Mar Thomites from Central Travancore who lived in Bangalore for employment used to meet together in the evenings for prayer and fellowship at different areas of the city. The Spirit of God inspired and enlightened them, the need to preach the Gospel in the suburbs of Bangalore City. This ultimately resulted in the founding of an Ashram at Hoskote, 25kms from Bangalore city. The Zachariahs and the Josephs were the founding members of the Ashram at Hoskote.

The following are a few lines about the Josephs, in the light of my association with them since 1964. Joseph Sar (Sir), as he was called, did not mind forsaking his job as an Anchal-Master (Post Master) and forego his salary in order to rightly respond to God's call for mission work. He was denying himself and was daring to take up the cross and follow Jesus. This was an act of faith and obedience like that of Abraham. He decided to go to a land of unknown people and language. He sought his security and providence in God who would supply all his needs according to His riches in glory by Jesus Christ. There was no offer of salary or support from anywhere. Looking unto Jesus who is the author and finisher of faith he plunged into the endeavour.

He was a gentleman to the core. He was a friend of all. His heart was wide enough to accept others. Never have I heard him speak any ill of others. Instead he used to appreciate the good qualities in others. In a conversation with him once, I compared the quality of a non-Christian friend with a Christian leader. He stopped me and asked me not to belittle any Christian leaders. The other friend might be a good man, but a Christian leader would have his quality. "Judge not lest you be judged."

www.nalloorlibrary.com

Unlike several other Christian workers, he had not set his eyes on acquiring property and wealth. He was fully satisfied with what God had given him. The God whom he trusted had provided all his needs. The early days were rather difficult to make both ends meet. Mrs. Mariamma Joseph, regardfully called Pennamma Kochamma, was also a like minded person. She too resigned her job as a teacher and went along with Mr. Joseph to share in his call for the Christian ministry. She never grumbled over the stress and strains of the initial stage of their ministry. Proper shelter was not available in the village in those days. Besides, Christian missionaries were not welcomed by the locals. Language was another barrier. Education of their children was yet another problem they had faced. They could stand the situations with the risen Lord who promised "I am with you always, even unto the end of the world."

They, even in their importunity did not try to close their eyes to the more importunate friends. Their ministry did not confine to mere preaching. They, indeed, had very good personal contacts with the local people. Their sacrificial life had considerably contributed to the growth and development of the Hoskote Mission. For nearly five decades (1947 -95), they lived and witnessed the Lord in and around Hoskote. Theirs was a travel of no return to their native place (hometown- Maramon). They died and were buried in the place where they served the Lord.

Their children would testify that the God of their parents is faithful. Even though they are not directly and strictly involved in the Christian

ministry as such, they love the Lord and witness His faithfulness, through their concern for others and Christian giving; their parents had influenced them so.
All glory and honour be to God!

Acharya Rev. K. J. Samuel
Mar Thoma Dayaraya Samooham

Miracles at Work

The early days of Ashram life were not easy. There was no permanent income or salary. They had to live on faith and faith alone. The Lord who provided food to Prophet Elijah through the ravens was faithful to them too.

Once it so happened that when Alexander Mar Thoma Metropolitan visited the Ashram without notice, there was no rice in the Ashram to prepare for him his favourite "Kanji and Cheera Thoran. But at that very time, God sent a believer from a village with rice which was prepared and served to the Bishop.

www.nalloorlibrary.com

A Reflection on the life of Mr. and Mrs. M.T. Joseph

"Unless a grain of wheat falls to the ground and dies, it remains only a single seed. But if dies, it produces many seeds."

John 12:24

Maramon has a special meaning to Christians all over the world, particularly the Syrian Christians of Kerala. It is on the banks of the Pamba River, the famous 'Maramon Convention' takes place every year. It is from here that the Vision and Mission of the Mar Thoma Church goes out into the world. The reformation of the Mar Thoma Church started from this place. It is also in this place, Mr. M.T. Joseph was born and brought up.

Mr. Joseph was working as a postmaster (Anchal Master) and his wife Mrs. Mariamma Joseph was a teacher in Maramon. He felt the call of God to go to Hoskote as Mr. A.C. Zachariah who had already committed to start a new Mission at Hoskote began to share his Vision. Mr. Zachariah was looking for a co-worker to start the work like Abraham. Mr. Joseph decided to plunge into this new venture in a strange land, among strange people speaking a strange tongue. He decided to leave the security of his job, family, friends and environment for something that God called him.

He his wife and two year old daughter came to Hoskote on 27th June 1947 with Mr. Zachariah and family. The initial days were difficult as there was no guarantee from any where for the financial support of the families. They had to stay in a rented house and learn the Kannada language.

Soon he was establishing contacts in the villages around, through house visits and open air meetings. He often had to walk for 10-12 miles with family and Mr. Zachariah's family to share the gospel with others. He was a good Kannada speaker and his ministry was an

encouragement to others.

The team was able to buy nine acres of land in Hoskote town. This later became the focus for the Medical Mission, Destitute home (home for the aged), nursing school, Bible school to train Evangelists to work in Karnataka apart from Church and staff accommodation.

Mr. A.C. Zachariah was ordained as a pastor and helped in pastoral work in Bangalore if needed. As they visited the villages and shared the Good News to the people, many accepted Christ as their saviour. A couple named Abraham and Sara are the first fruits of the Mission in Gonakanahally village - 12 miles from Hoskote town. There are many believers and a Church in this village now.

Personally Mr. Joseph was a model in humility. His vision for the unreached was a constant challenge to me as he did challenge many others and brought to the feet of his Master.

Joseph sar and Kochamma have a son Jaymon, three daughters Molamma, Grace and Kunjumol. Kunjumol died on 16 November, 2001. Mr. Joseph retired in 1970 and continued honorary service till 1990. Kochamma was working in the hospital as Receptionist till 1984. She was called to her heavenly home on 19th June 1986 and Joseph Sar on 18 February 1995. Both are laid to rest in the Mar Thoma cemetery in Gonakkanahally village of Hoskote Taluk.These grains of wheat fell in to the Karnataka soil, died and now bears more than thousand fruits. We thank God, for their life and vision through which hundreds of people in Hoskote and around came to know and accept the true loving God. Let us pray and expect more abundant results in the future.

Rev. P. V. Philip

www.nalloorlibrary.com

Very Rev P J Thomas

Very Rev. P.J.Thomas, Parumoottil, Annaprampal
(11 Oct-1904 to 7 Mar 1990) was the Vicar of the
Maramon Mar Thoma Parish.

That time Mr. Joseph was the Anchal Master
at Maramon. Achen's zeal for missionary work
was a challenge for Mr. Joseph.
They both worked together in all Parish activities.
From Maramon, Achen was transferred to Kottayam
Jerusalem Mar Thoma Church, and from there
he went to Ankola for full time Missionary work.

M. T. Joseph who was a co-worker of Achen wanted
to follow his example in the missionary work and
prayed to God to open a way for him too.
His desire was answered when he met Mr. A.C.Zchariah
and the Hoskote Mission came into being.

A Pillar in the Temple of God

I am glad to write a few lines of joyful tribute to the fond memory of the late Mr. M.T. Joseph sar and Pennamma kochamma, who were my co-workers in the Christa Sakshya Sangham at Hoskote. I was attracted to the work at Hoskote through Mr. K. Chandy, who was a volunteer worker there in the beginning. Later, when Rev. A.C. Zachariah came to the South India Biblical Seminary where I was a student, he invited the students to join the work at Hoskote. I had a formal visit to Hoskote in 1952. In 1953, I organized a summe evangelism camp at Hoskote with two of my colleagues.

After my graduation, I joined the Ashram as a volunteer worker i 1956. At that time, Mrs. T.T. Mariamma and Miss Thankamm Zachariah also were doing evangelistic work at Jadiganahally villag at Hoskote. After our marriage in 1959, Thankamma and I continue as Ashram members till 1964. These formative years of the work wa slow and steady, it was knowing each other as a family, confrontin and supporting each other everyday to see more fruits of our work With this close association let me contribute my memories of th beloved pioneers and their work in the Hoskote Ashram.

The Launchout.

Mr. M.T. Joseph, Manon house of Maramon, was a Post Maste (Anchal Master) and Pennamma Kochamma was a school teacher i the 1940's, when they had a call, for mission work among the no Christians. It was fanned by the friendship and fellowship with th late Rev. A.C. Zachariah, who was planning to start a mission work i Karnataka near Bangalore. Under the direction and blessings of th late bishops, Dr. Abraham Mar Thoma, Dr. Juhanon Mar Thoma, an Rt. Rev. Mathews Mar Athanesius, the two families - Mr. A. Zachariah and Mr. M.T. Joseph made preparations for their mission o the line of Christian Ashram. The Evangelistic Association of th Church promised a minimum support. The missionary families we

depending upon God for the needs of their families as well as the extension of the work.

After having a Preliminary training in the South India Bible Seminary at Kolar, with the guidance and support of the Bangalore Mar Thoma Church and its vicar Rev. M.G. Chandy (the late Alexander Mar Thoma Metropolitan), they started the evangelistic work in the Hoskote Taluk of Bangalore district. They lived in two rented houses in the town, pooled and shared their income and expenses. They scheduled and spent their time in daily devotion and Bible Study, language study and visits to the neighboring villages to share the saving grace of God. Meanwhile, Mr. A.C. Zachariah was ordained to the ministry. Further a plot of nine acres of land was purchased in the town; two houses were built in 1952, and the two families moved into the new houses. Following that, a well was dug; a chapel and camp shed were also built in the compound.

The pioneer workers and other evangelists

Rev. A.C. Zachariah and family - with three daughters (Marykutty, Mercy and Sally). Mr. M.T. Joseph and family- with children - Molamma, Jaymon (Thomas Joseph), Graceamma and Kunjumol were the pioneer members of the Christa Sakshay Sangha.

Mr. K. Chandy was a volunteer worker for some time and later he joined the N.M.S. (National Missionary Society) work. Some lady evangelists were also sent to Hoskote by Rt. Rev. Mathews Mar Athanasius Episcopa. They were Miss Marykutty Thomas, Miss Ruby Jacob; Mrs. T.T. Mariamma; and Miss. Thankamma Zachariah. Mr. P. Chacko joined the Ashram in 1956,

as a volunteer worker; and later married Miss Thankamma Zachariah in 1959 and continued as Ashram members. Mr. P.V. Mathew and Marykutty, Mr. M.A. Chacko, and lately Mr. V. Mathai also served in Hoskote along with the Ashram members.

www.nalloorlibrary.com

During summer vacations, students from various Bible Institutions came and camped in the villages to do evangelistic work; along with the ashram members. The Lord blessed the work and the first fruit was a Dalit young man who was baptized with the name 'Mathaiappa' in 1955. Later a couple from Gonekanahally was baptized and named 'Abrahamappa' and 'Saramma' in 1958. Their adopted son also was baptized and named 'Johnappa'. Rev. A.C. Zachariah was appointed as vicar of Bombay Dadar parish in 1960 and moved with family. Mr. M. T. Joseph and family, Mr. P. Chacko and family, continued the Ashram work in Hoskote.

Shortly, there occurred a change in the Ashram style of work and the workers were taken as paid evangelists of the Evangelistic Association, taking its control through the field committee in 1963. In 1965, Rev. E. J. George achen and Dr. Sophy Kochamma came and started the Hoskote Medical Mission and other evangelistic works.

A Dedicated family, faithful to their call

Joseph sar and Pennamma kochamma lived faithfully to the end in th field where they were called to witness. They chose to suffer silentl and live quietly, assimilating to the culture of the soil of Karnatak They had many friends in Hoskote town and in the villages from al walks of life, with whom they shared the Gospel. Joseph sar was man of quiet and humorous nature. Penamma kochamma had a joyfu and pleasing nature, often bursting into laughter. I remember once h commented to her, "you know, there was a madamma who laughe and laughed and became a woman." Often the young people wh came as summer workers enjoyed many of his jokes. Penamm Kochamma was a joyful and loving entertainer of guests. She alwa had a stock of pickles though it was a rare item in the market f generous supply to the guests. Inspite of their meager income, Go enabled them to educate their children well, and to find suitab alliance for them. This is a great assurance that God will never fa those who are obedient and faithful to their call.

www.nalloorlibrary.com

The first phase of the present Hoskote Mission was the Ashram Fellowship called Christa Sakshay Sangha. Although the Ashram had to be wound up for the emergence of the present spectacular Medical and Evangelistic works, the pioneer workers who had laboured in the first phase have the assurance that their labour in the Lord is not in vain or fruitless.

When I look back, I thank God for using us all in the building of His Kingdom in Hoskote. Penamma Kochamma lived as a witness in Hoskote from 1947- 1986 (39 years) and was called to the Lord at the age of 73. Joseph sar conquered as a witness in Hoskote, 1947 -1995 (48 years) And was called to the Lord at the age of 87. The Lord promised, "He who conquers, I will make a pillar in the temple of my God; never again will he leave itÖ." Rev.3:12.

With the sweet memories of the beloved Joseph sar and Penamma kochamma, who have been laid to rest in the soil of Karnataka- Gonakanahally, we pay our homage to them.

Rev. P. Chacko and Mrs. Thankamma Chacko.

House of Praise

I belonged to the House of Praise Orphanage, Hoskote. I knew Mr. and Mrs. M.T. Joseph and family very well. They came to Hoskote when I was a child.

House of Praise was an orphanage run by four English women - Miss. Bagshaw, Miss. Curnoe, Miss. Cole and Miss. Fountain under the Brethren Mission. We were the only Christian family at that time in Hoskote. So we had good Christian fellowship with the two missionary families from Kerala. Together we had Sunday worship services at the orphanage chapel, every week.

Miss. Cole and Miss. Fountain moved to Mysore City with nine sisters of mine. Seven of us remained with Miss. Bagshaw in Hoskote. Miss Bagshaw was our mother missionary in the orphanage. She used to take us to the Joseph Sir's home. When ever she went to Bangalore we stayed at their house until she came back. We children played, enjoyed with each other; eating food, sleeping, etc.

Mr. Joseph and his wife were very caring, loving and kind parents just like our Mother Bagshaw. We used to go to school with their children. Mr. Joseph liked to work in the garden cultivating vegetables and fruits.

I have good and happy memories of my childhood. Whenever I find time now, I visit Mr. Joseph's house in Hoskote and visit their eldest daughter Molamma.

They still have good Christian witness in Hoskote and surrounding villages as well. They loved the people of Hoskote. Their life among them was a good Christian witness. Mr. and Mrs. M. T. Joseph settled at Hoskote and faithfully served the Lord till they were called to their heavenly home. They were buried near Hoskote.

I miss them as I loved them as my own..

Miss Blessing Harper

www.nalloorlibrary.com

Gonakkanahally

The final resting place of the Josephs'

It is a common desire of all Christians to be near their dear ones and relatives at the final stages of their life.

Syrian Christians consider it as a blessing to be buried in their family burial vaults with their loved ones, in their home parishes.

But the Josephs never had that desire. They never wished to go back to Maramon, their native place. They wanted to be with the Christian Believers of the Hoskote Mission who were like their own family.

The Tombs in the Gonakkanahally village stands as a challenge to other Christian workers.

Consolation Letter

Rev. A. C. Zachariah
Kidangal House
Kozhenchery East P.O.
Kerala, S, India 689 641
24-6-1986

Greetings in the precious name of our Lord and Saviour Jesus Christ. Unto Him that loved us and washed us from our sins in His own blood. Unto Him who is the first begotten of the dead, to Him be glory and dominion for ever and ever. Blessed are the dead which die in the Lord. God be praised for, according to His abundant mercy he hath begotten us again unto a lively hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead. Thanks be to God for the inheritance, incorruptible and undefiled and that fadeth not away reserved in heaven for us.

Let us also thank God for dear Pennamma's departure to the glorious eternal home, where there is no sickness, no pains, no sorrows, no tears, no death as she has gone to be with the Lord. On the 19th fornoon (19 June, 1986) we received the telegram. Sorry, we could not go for the funeral service. We prayed for you all. We believe that the Lord has comforted the bereaved and filled them with the peace that passeth all understanding.

Molamma, Jaymon, Grace and Kunjumol can be proud of your mother for her ready response to the call of Jesus to resign her job and to go out in faith to pass on the Gospel to the needy souls. She faithfully sowed the seed of the Kingdom. She has been blessed by God together with her colleagues to rejoice in the harvest of souls. A faithful servant of the Lord who laboured unceasingly, Pennamma has proved that the Lord is faithful in fulfilling His promises. May God strengthen Ouseppachen in his faith and dependence on Him. May

www.nalloorlibrary.com

God grant us grace to fight a good fight, to finish our course and to keep the faith.

My sister, Chinnamma in Kolar wrote to us the details of the funeral service which she also attended. Blessing, honour, glory and power be unto the Lord.

With love prayers

Yours in Christ,

Rev. A.C. Zachariah.

* This consolation letter was written to the children of Mr. and Mrs. M. T. Joseph by Rev. A.C. Zachariah on the passing away of Mrs. Pennamma Joseph (Mrs. M.T. Joseph).

The days of my childhood were spent in a foreign land (East Africa - Tanzania), far from the home of my birth. Most of those years were spent in almost complete ignorance of my country and its ways. But in our home abroad, my parents would regale my sister and me with the tales of their growing up, our ancestral home, families, brothers and sisters, heroic, tragic, comic, beloved, precious. There were stories of our River Pamba bursting its banks during the monsoons, of deadly floods that swept away many animals, men, women and children. There were stories of our uncles who could swim and dive like dolphins, and of their daring rescue of drowning people, and of a grand uncle whose feats of strength and courage were so legendary that he was decorated by the British. Enlarged by our imagination and warmed in hearts bursting with pride, our family in Maramon was larger than life.

Among the stalwarts of the Manon family, was one who captured my imagination more than any other. He was the oldest of my father's siblings, Hoskote Appachen as we called him. There were eight of them, seven boys and one precious girl. One boy had died in childhood, the sister had died young. I did not know them. But I knew much about my uncles who survived snakebites and childhood diseases in the days before antibiotics or electric lights. They lived, invisibly, in our midst, daily in our family conversations and nightly in our prayers.

Hoskote Appachen was a venerable person long before I ever met him, because he had done something very special, which distinguished and elevated him. Daddy used to tell us that Appachen had skills his brothers did not. Everyday life in those days was strenuous and it made them all hardy and bold. But Appachen, we were told had martial abilities and knew secret fighting arts, such as the use of pressure points to disable an opponent. That alone put him on a different plane in my esteem. He was accomplished in other ways; at a time when few people had anything more that an elementary school education, Appachen had been to high school and by the time he married, was already in charge of the local post office.

www.nalloorlibrary.com

Tragedy was never far from anyone those days, and Appachen lost his wife and child due to complications in childbirth. In the course of time, Appachen remarried, and then, one day, the time was right for the step that changed his life and touched the lives of so many poor people. Appachen responded to an inner voice calling him to a higher purpose. He gave up his job at the post office, and obeying the commandment Jesus gave his disciples, went forth into the world to preach the Gospel. To understand how special that was, and how much of courage such an undertaking required, one needs only to think of a few of the problems that would have daunted most men.

The world that Appachen ventured into was in the State of Mysore, which not too long before, had been a separate Kingdom. They spoke a different language there which bore almost no resemblance to Malayalam. The village he went to, Hoskote, was a starkly barren place with a few outlying scattered, tiny villages separated by long distances. There were no roads, houses, hotels, eateries, hospitals or any of the amenities without which we dare not contemplate living anywhere today. And then there was the grinding poverty of the simple folk who lived there. They were people with superstitious beliefs and fears, and often apt to view with suspicion and even hostile resentment to foreigners. They had never heard the name of Jesus Christ. They were people who lived fatalistic lives without much hope that anything would or could improve in their miserable lives.

Into this world, Hoskote Appachen, as a he came to be known ever since, immersed himself, to teach them the Word of Hope. He lived a life of simplicity, struggling to make ends meet and raise his children, most of them born there. Appachen's ministry was supported by the Mar Thoma Church who had sent him there as a missionary. He walked countless miles in the blazing sun, from one village to

another, spreading the light of the Gospel. He learned to speak their Kannada language, said prayers, read the Holy Scriptures, sang hymns, and taught in Kannada. In due time, he bought some land for the Church and set up two tiny mission houses, a chapel and a shed which later became a medical centre. For he knew that the great needs of the body had to be served first - food, shelter and medical care. As it grew, the Hoskote Medical Mission, as it is still called today, included a chapel, a destitute home, day care centre, and a small but efficient hospital. Women were brought to a maternity centre so their babies could be born safely, lepers were brought in by van for treatment.

In due course, from humble beginnings, the Mission increased its capacity to serve the people of the region, now connected by roads and transportation. Hoskote grew from being a barren land landscape to a bustling own with shops, banks, hospitals, schools, a telephone exchange, temples, houses and people. The Mission housed a church, parish priests were appointed by the Mar Thoma Church, the hospital recruited doctors, nurses, social workers and administrators. A missionary training programme was setup for aspirants to the priesthood. In the Year of the Lord, 2000, more than half century since Appachen consecrated his life and a piece of empty land to God, the Mission broke new ground. A Nursing Institute, accredited and recognized by the State Government was inaugurated. Appachen was not alive to celebrate that landmark occasion, he had passed away four years before. Today, the mission remembers and honours his memory. A portrait of Appachen was placed in the newly appointed Mission Founder's Hall in that year.

I first met Appachen in my late teens, after I had begun my college studies in Bombay. I would often visit Hoskote and stay in Appachen's home during the holidays. I frequently went with Appachen on some of his errands, walking many a mile in the sun. Appachen always walked briskly, holding up the edge of his white 'mundu' (Kerala White Lungi) with one hand, and a sun bleached black umbrella with

www.nalloorlibrary.com

the other. We often went to an open vegetable market on the slope of a little hill. One year, as Appachen was building his house, we walked to the next village to order tiles and bricks. We visited villages, where Appachen would chat with the folk, pray with them, ask them questions about their daily life. It seemed that everyone knew him. They all called him "Appachen" out of respect, and raised their hand in salute whenever he appeared. I would sit and listen to Appachen as he related fascinating stories about the villagers and their life, I long to do so now. Appachen always had a little, almost mischievous, smile on his face, which gave him a cherubic look, but he never laughed out loud. It seemed to reflect Appachen's outlook. He was a good humoured man who, nevertheless, understood the gravity of life for the unfortunate people among whom he worked. I never knew him to be angry, nor did I ever hear him raise his voice. He lived his life gently, and treated everyone else with kindness. He never spoke ill of anyone, and he always would gently admonish anyone who did.

Some memories of Appachen are painful. In the last year of his life, he was partially blind with cataracts in both eyes. He would confine himself to his little room and lie down a lot. I visited him once and he spoke with the same gentleness I ever knew. There was no bitterness or anger, only the usual words of hope, kindness and faith. But, I will not end my story with this sad memory of my last meeting with Appachen. I shall rather do so with another one - Appachen's daily ritual of carrying a bucket of water up the stairs to the terrace of his home, so he could water his beloved roses. There was something inspiring and life sustaining in the contemplating that simple chore at daybreak, when the frost was still in the air.

Dr. Rajan Koshy

M. T. Joseph

Late Mr. M.T. Joseph was a friend of mine and he used to meet me during the Maramon Convention.

I know him as a member of the Hoskote Mission. I have known him for his unassuming character and sacrificial life style. He never sought for recognition. His life was witness to the Lord Jesus who he loved to his utmost.

Through his life he spread the fragrance of the life of Jesus around him. In the true sense of the word, Mr. Joseph was a living "Witness" which I believe is the primary task of a missionary.

Very. Rev. C. G. Alexander

www.nalloorlibrary.com

Impressions and Reflections

I had the privilege to be associated with the Hoskote Mission from its inception. Vivid recollections of the different milestones in the growth and development of the Mission come to my mind. The involvement of the Bangalore Mar Thoma Church in the Hoskote Mission stands out impressive. In fact the Hoskote Mission was the reaching out of the Edavaka with the mission of Christ to the people of Hoskote.

Late A.C. Zachariah achen and Late Mr. M.T. Joseph came with their families to Hoskote and the Mission was inaugurated. I remember them staying in small rented houses, under hard and difficult conditions amidst Kannada people. But their zeal, enthusiasm and prayerful dedication to the work laid the foundation and paved the way to the varied activities of the Mission. Later, other evangelists joined and the Hoskote Mission campus was developed. Under the leadership of these two pioneering families and the united efforts of everyone in the ministry, the Mission made rapid strides of progress.

The active participation of Mrs. Zachariah and Mrs. Joseph (Kochammas) in the mission activities right from the beginning, in the midst of their numerous household cares and concern was a challenge to the women members of the Bangalore Mar Thoma Church individually and as Sevika Sangham. This led to the Sevika Sangham visiting Hoskote Mission, participating in the programmes and holding Sevika Sangham functions at the Mission Compound. Fellowship with those at the Mission was developed from the early days.

The building and dedication of the chapel was a landmark which strengthened the involvement of members from Bangalore in the Mission and their fellowship with Kannada people, in worshipping together.

The significant and joyous event of the early years of the Mission was the accepting of Jesus Christ by a Kannada couple and their coming into the fold of the Church. It was an occasion of thanksgiving and rejoicing as they were baptized and given the names Abraham and Sarah. It was Sarah who accepted the faith first and she played an impressive role in bringing her husband to Christ.

Also, it was the ministry of four women workers of the Mission that brought in the first fruits. Abraham and Sarah's visit to the Bangalore Mar Thoma Church and their presence and testimony during the worship service was a thrilling experience to the worshipping community.

From the very beginning, The Bangalore Mar Thoma Church was financially supporting the Mission, though in a small way. The Bangalore Mar Thoma Sevika Sangham took up the responsibility of collecting regular contributions of the members of the parish to the Mission.

The role of the Sevika Sangham was not just of a collection agency. Every year the Sevika Sangham committee members and the contributing members of the Edavaka became more aware of the Mission which led to closer involvement especially of the women members in the different aspects of the mission work and their participation in the anniversary programmes, annual sale and other programmes.

As new Edavakas were formed in Bangalore each Sevika Sangham continued this practice with fervour. Visits to Hoskote Mission, holding Sevika Sangham programmes at the Mission were regular features. The example of the women workers, especially those women who are not direct workers of the Mission and the dedication of those at the Mission continue to challenge the Sevika Sangham.

Mrs. E.V. Mathew

Hoskote Mission Address

The Missionary
Hoskote Mission & Medical Centre,
Hoskote Post-562114
Bangalore Dist
Karnataka State

Early Days of Pennamma (Mrs. M.T. Joseph)

Pennamma was the daughter of Mammen Mammen of Ezhumali Kudumbam, Kumbanad. Mammen was a social worker. He was one of the members of the delegation who met the Diwan of Travancore for getting permission for the establishment of Salem Mar Thoma Church and cemetery in Kumbanad. Her parents both Mr. and Mrs. Mammen were God fearing and dedicated Christians.

Pennamma had her primary education at the local school in Kumbanad after which she attended the St. John's School, Eraviperoor, S.V. School, Pullad and Malayalam School at Vennikulam. She did her Teacher's Training Course (TTC) from Peringara School near Tiruvalla. After that she taught in many schools including Arrangatu, Pullad, Perumbara; Kanjeettukara and Nedumbrayar. She was very active in her home parish. She had the privilege to attend the classes conducted by the CMS Australian Missionary, Miss Kellaway of Vanitha Mandiram. and served Vanitha Madiram for twenty years till 1946.

Our Pennamma was greatly influenced through the life and testimony of this missionary. She got an earnest desire to go for the missionary work in Karnataka but Pennamma's parents did not agree to send their unmarried daughter to be sent as a missionary to an unknown land as it was not the custom among the Syrians Christians of that time. Her desire was fulfilled after her marriage with Mr. M.T. Joseph who had the missionary call to go to Karnataka during one of the Maramon Conventions. Then her obedience to this heavenly call, made it easier for her to resign from her teacher's job with a permanent income to an uncertain future.

Source : Kudumba Yogham reports

www.nalloorlibrary.com

Memoirs of 'Hoskote Ashram', the place where I grew up!

'Parents' are the most precious people on earth for their children and without any hesitation and doubt I would add that children are the most treasured humans, parents cherish. This is the most common bonding feature between the two with some exceptions here and there. So to me, my parents were the most precious and adored people from the time I can remember events as a child and even to this day, I cherish their love, affection, commitment to their mission and the legacy they have left behind. Appacha & Ammachi is how they were called or addressed by children and sometimes even other younger relatives and a few close friends. My Father was officially known as Manon Thomas Joseph and my mother as Mariamma Joseph. They were also known by their pet names to their friends as Ousepachen and Pennamma. Let me write briefly on their dedicated lives from what I have heard from my parents directly.

Anchal Master's calling to Missionary Work.

My father being the eldest amongst six sons & a daughter to a middle class business and farming family (Manon), he had the responsibility of looking after and educating the younger siblings. After his High School graduation, took up a job in the military services as a civilian in Pune and later found a job as 'Anchal Master' (Post Master) in his own town Maramon. My mother hailed from 'Manalukalayil Family in Kumbanad' a few kilometers away from Maramon. She was educated in the local school and took up a job as a 'school teacher' and later assumed the role of 'Headmistress' of the primary schoolin Perumbara near Charalkunnu, Kuriannoor. Several miles of walking each morning & evening to the school was the only way to reach the work place. They both belonged to the Mar Thoma Church. The renowned 'Maramon Convention' an annual event on the banks of Pamba River, attracts tens of thousands of Christians, each year with special speakers like Dr. Stanley Jones and other World famous Christian speakers. This was the place where my parents had their calling to do 'Missionary' work subsequent to an announcement by the

www.nalloorlibrary.com

then Metropolitan to start gospel work in the remote villages in Karnataka (then Mysore State).

After their commitment to this calling, they both resigned from their jobs and my father joined the Bangarapet Bible School (now known as the South India Bible Institute 'S I B I') to study Bible/ Theology. With the help of a small group of dedicated Mar Thoma Church parish members, they decided to start the Missionary work in Hoskote Town, sixteen miles away from Bangalore city along with another family of Mr. A.C. Zachariah (Later ordained and known as Rev. A.C. Zachariah). To me, it was just an extension of my family as Achan, Matte-Ammachi and three Ammamas (older sisters) were all a part of me.

Why Hoskote Town?

'Hosa-kote' meaning 'new fort' (of Tippu Sultan fame) was a natural choice for the Parish members of Bangalore Mar Thoma Church as it was situated on the Old Madras Road, sixteen miles away from Bangalore City on National Highway Four (#4). Though Hoskote is a town and also the Taluk head quarters for over 350 villages under the Hoskote Tahasildar's care, the town itself was no bigger than a large village (probably close to five thousand people then) during the said period. It is a known fact that the slow growth and snail pace development of Hoskote are mainly attributed to two facts; 1. Being very close to the Bangalore City and 2. Positioning of The All India Radio Transmitting Station. For technical reasons, no industry could be established because of this Radio station for want of quieter surroundings and interference with the instruments.

Hoskote ASHRAM - The Christa Sakshya Sangha

Not many people know that the present Hoskote Mission and Medical Centre was started as an ASHRAM way back in 1947 and was known as 'Christa Sakshya Sangha Ashram' for almost twenty years. This is where my childhood days began and I have treasured some fond memories of my Ashram life, which I would love to share.

To start with, let me be brief about my-self. I was born in Oct.1948 and I was named 'Jay-mon'. Now I've retained only the first half of my name and dropped the rest because I have passed the 'mon' stage a long time ago. Some of my elderly relatives continue to call me 'Jay-mon' with love and affection, for 'mon' means 'son' in Malayalam language. I am extremely fortunate and blessed to have had such illustrious parents who have left a legacy by distinctly being called for God's work and to be the founders of the Hoskote Mission (C.S.Ashram) along with the late Mrs. and Rev. A. C. Zachariah. I was the only boy in the ashram with seven girls (three of my own sisters plus an adopted sister and an additional three older sisters; daughters of achen and matte ammachi). In short, I was totally a pampered and spoilt brat to say the least. I'm proud to be part of Hoskote Mission, though my physical presence is in Dubai where I work and have been living with my family over the last quarter of a century. I continue to be a non-resident member of the Hoskote Mar Thoma Church and the community in general.

It is with a high sense of closeness and affection that I recall some of my early days. I can vaguely remember from the mid 1950s to 60s. I was the only Christian boy in the primary school and one of the very few throughout my schooling years in Hoskote. Teachers and Children would look at me and interact with me as though I was from a different world. It is said that it is a better to be 'somebody' in a small place than be 'nobody' in a big place. Without any hesitation, I can now say that I was somebody and not 'nobody' in my town Hoskote. My parents had some distinct identities of their own in society, namely known as the people from Kerala who had learnt the local language Kannada - spoken with a tinge of Malayalee accent, who could sing and pray - totally new form of worship, preach and distribute tracts New Testaments etc. those who would talk about Christ and Christianity among the village's rich and the poor, dressed mostly in white, trying to learn the other local spoken language, Telegu, while mastering Kannada in it's written and spoken forms.

www.nalloorlibrary.com

There was no electricity in most of the houses then. Even after installation of power, most houses had to keep the kerosene lamp ready on a stand-by basis. We always moved in and out of the rented houses until we moved into one of the two Ashram houses, the first buildings to appear in the nearly 10 acre land. I also remember a thatched hut being used for worship and other meetings even before these buildings were built. The entire area had only two or three trees in an area spanning about 100 acres. Most of the land was barren or partly used for cultivation of ragi, the staple local food grain. There were no houses or buildings between the Mission houses and the Travellers Bungalow, except for the Hoskote High School, one water tank and a very badly maintained open room of four walls (where they conducted all the autopsies, related to accidents, suicides, and murder cases) part of the local government hospital. The bus-stand and the surrounding areas were the areas where some life existed with some shops, restaurants and a cinema tent. The only recreation area was a fairly small municipal park close to their office. Now the park is even smaller, due to a few buildings and constructions that has come up over the years.

I remember to have done a lot of work around the house. The main work was trying to develop a garden and plant some exotic high breed fruit trees in the Ashram. The main hassle was the lack of water. I would spend hours helping my parents to carry water everyday after school from a nearby muddy pond (known as "kunte" in kannada). I remember collecting and carrying the freely available fertilizer (cow dung from our cows and others grazing around found all over the open field.). All types of fruits, flowers and other vegetables flourished and gave the best yield for all my efforts.

My mother was good in managing a kitchen poultry farm with as many as a few dozen hens. I would also help my father with a couple of cows and goats, with their feed, wash etc. which was kept mainly for the purpose of milk. We have had no shortage of eggs, milk, curd or even chicken most of the time. Drinking water was really scarce in

the early days. We had to go to the nearest municipal public tap, which was quite a distance, or go to some sweet water well to draw the required water. There was no water pipeline connection to the Ashram as it was put off for a long time because it involved huge expenses and partly due to Municipality's own problems in planning and execution of pipe connection. So, carrying water from as far as half a mile for drinking, washing etc. was an absolute priority on a daily basis. With my expertise in cycling in the later days, I could bring about four pots of water in each trip by hanging the metal pots on either side of the cycle.

One of the most interesting memories I have is that, the Ashram was never short of visitors and guests. As an Ashram, visitors would just come unannounced and I remember that my parents could always accommodate them and provide them with food as well. Most of the time, we had someone or the other staying with us or we would have people at lunch or for dinner. The guest list consisted of people from villages, bachelor missionary workers, students from Bangarapet S. I. Bible School, visitors from Bangalore, Kerala, other churches, relatives and friends. The Ashram had a very open door policy and if what I understand is right, there was no fixed income to the people in the Ashram. Their faith and practice was to look ahead with hope and prayer for "God would answer your prayer and provide for your every need." I have experienced and lived through this as a child. It's a great experience overall with people and money management. It was also very trying and tiring at times.

There were a lot of visitors from Bangalore Mar Thoma church, other churches, Jalahalli, H.A.L, ITI prayer groups etc. who would end up in Hoskote Ashram for a weekend or on a holiday 'picnicking'. The Ashram also had regular VIP visitors like all the five Thirumenis (then), most senior achens, Vicars of Bangalore churches, many important foreign visitors, famous preachers and professors. I particularly remember our past Velliya Thirumeni - the late Most Rev. Dr. Alexander Mar Thoma Metropolitan's close association from the

www.nalloorlibrary.com

very beginning of the Ashram life. I used to enjoy the car rides with Thirumeni visiting villages, Bangalore city and sometimes Thirumeni driving the car in the evenings for fun and practice around Hoskote town. I also remember the present Metropolitan the Most Rev. Chrysostum Thirumeni's regular visits to Hoskote and my absolute delight to hear his humourous talk. My holiday visit to Kerala for a month or two during the summer vacation was something, which I used to look forward to. I recall traveling once with the present Saffragon Metropolitan the Most Rev. Iraneus Thirumeni who agreed and helped me to reach my ancestral home 'Manon' in Maramon during one of Thirumeni's student days' travels while at the United Theological College- Bangalore, which otherwise, I would have probably missed that summer.

April 1st 'Fool's day used to be fun filled with pranks. It wouldn't be possible for me to explain the incidents if I start writing them now. Christmas and N/Year's season was a time I would look forward to because of holidays, games, fun and laughter. I can never forget the surprised look on my friend's faces when I would go singing with the other Christians in Hoskote. We would go singing in the street - corners to read the Christmas story from the Bible. I used to carry a home- made candle lit star or play an instrument and my friends would call out my name in disbelief and also to make fun. "Birthday" was a day, which I would always enjoy with my family, neighbors and friends. Even if I were to be naughty, no spanking on that day and I would also get some gifts, special food, sweet etc. I still remember getting a junior "football" for my birthday from Zachariah achen. Probably it was one of the best gifts I've ever received those days and with that ball, I formed my own junior football team. The following year Achen gave me a hand held air pump as gift, for I was spending a lot of money on ball repair and maintenance. I have always admired Achen's and Matte Ammachi's thoughtfulness, love and affection, even in the later years.

My Childhood days at Hoskote is one of love, respect and affection

from my local friends, classmates and play mates from the very beginning and even to this day. I have drifted out of Hoskote in search of a better life, job etc. It is also a fact that most of my classmates and friends have never ventured out but are doing well with their business or agriculture. Most of them seem to be happy and content with their life without leaving 'Hoskote' town. I admire their simplicity and the way they view life in general. There are at least a dozen buildings with a few dozen Christian medical and evangelical employees and eight satellite village churches, hundreds of worshippers and thousands of friends, if not millions. I am so fortunate to be a part of this 'Ashram', witnessing the growth that only God could visualize and plan 50 yeas back. I am also sure that God has many more plans for this wonderful lively place for the future.

Appacha and Ammachi continued to lead the simplest life possible and they were a source of inspiration as model Christian Missionaries. Appacha must have visited each and every village of Hoskote Taluk numbering over 350 many times over during his illustrious career. Most of the time, the mode of reaching these villages was walking. They had a special gift and would come in contact with the Village Heads or the poor with equal ease and spread the Word of God. Their personal ministry was mainly by their lifestyle and simple living. They were a model of perfection to most villagers, neighbors and other Christians in town. To the family and friends, they were a great source of inspiration and role models. I wanted them to enjoy certain luxuries in life after their retirement.

I specifically recall two incidents about my father. He was planning a visit to Bombay in the mid 70's where one of his brothers (my uncle) lived for decades. I wanted him to experience the Air Travel by taking one of the domestic flights of Indian Airlines. He told me that he has traveled all his life walking, by Bus and Train whenever required and he had no desire to fly, besides can very well imagine how it feels to be flying. After years, I tried to get both my parents to Dubai on a visit, only my mother was able to make it and he shied

www.nalloorlibrary.com

away from that suggestion saying he would spend time with us when we went on vacation. He was also not very comfortable with expensive gifts and having materialistic possessions. He would rather share it with the less fortunate if ever given a chance. At the end of their life's journey, they have been buried in a nearby village, Mar Thoma Church's own grounds as per their wish. They wanted to live and die amongst the village folk where they had spent a good part or most of their working life. May their life be an example and inspiration to all who come across their illustrious lifestyle and Christian Mission.

Thomas Joseph (Jay)

Caring Parents of M. T. Joseph

Manon Thomachen and wife Rachel were village people with limited education. Thomachen was basically a farmer cum business man. He used to take sugar cane products, coconuts, dry coconut (copra) and spices in Kettuvallams (Country boats) to Alleppey Town for trade.

Both Thomachen and Rachel were happy to send their eldest son and daughter in law to a foreign Kingdom (then Mysore was also an independent Kingdom like Travancore) for missionary work. To live a life fully depending upon God for all their needs as there was no salary or financial aid from any source. They used to send regularly rice, coconut, dry vegetables and other edible items etc to their son and family through the TVS parcel service

Love is patient and kind; it is not jealous or conceited or proud; love is not ill-mannered or selfish or irritable; love does not keep a record of wrongs; love is not happy with evil but is happy with the truth. Love never gives up; its faith, hope and patience never fail.
1 Corinthians 13: 4-7

This was very true of my Appachen. This is what he followed and this is what he showed us as an example all through his life, unto the end, till he was called home to be with the Lord.

Fearless and fruitful living
"As I was with Moses, I will be with thee." There were many things that were scary to the people living in and around the Ashram compound. Appachen had a rod (wooden stick) like the rod of Moses, to protect himself and others. Danger came in the form of cobras which were fed and nurtured by the locals as deities. The cobras used to roam freely in and around the ashram area. At one occasion it even knocked the door and entered the house. Scorpions were also present, lurking in the thick undergrowth and dry leaves. The fear of ghosts was also there. The local postmortem building outside the ashram was a very scary sight. There was a Tamarind tree in which supposedly the ghosts lived. There were also possessed people who used to come, to the gates of the ashram and shout "Yesu Raja, don't trouble us". When the two missionary families moved in to that place; the people were challenged that; we serve an Almighty God; mighty to save; mighty to keep us safe.

Fond of farming and gardening
The land was equally divided to inspire competition. The fruit and the flower plants would be planted with our names; so that we would give them maximum care and attention. Flowers such as Jasmine and roses were in plenty and soon we were giving it out to people. The barren land used to give hundred percent yield. As it is mentioned in the book

www.nalloorlibrary.com

of Acts 2:44, "And all that believed were together; and had all things common." Any visitor to the ashram would be given curry leaves, drumsticks, fruits and flowers, all grown in the ashram by Appachen and Zachariah Achen.

Fond of domestic animals
Appachen had Ramani, Rohini, Blackie, Brownie and Lovely. These were the cows, a big black goat, and the twin lambs. Two dozen chickens with these other animals were enough to keep us busy and involved. A fine little black puppy was our playmate and pet. This was a gift to us by Miss Bagshaw. He was named Hitler by Appachen. Hitler was a great companion to my father and served us faithfully for fourteen years.

Fond of Books and Reading
On their arrival in Hoskote my parents could study Karnataka Language (Kannada) fluently so that they could convey the gospel truth to all the villagers without the help of any translators. Appachen was a very good reader; there were many good books in his collection, in different languages; Malayalam, English, Kannada, Tamil, Hindi and Telugu.

Fond of Lyrics and songs
His favourite song was "Yeshu en adisthaanam aashayavanilathrre. Aashwasaththin poornhatha - Yesuvil kanden njaanum." (Jesus is my foundation, my hope is in Him .In Jesus I have experienced the perfect consolation.) The bhajanas held by the village folks, after the harvest; were very inspiring and relaxing.

Few Principles
Few principles, he taught us in life, are to value life and treat human beings with great respect. "Remember labourers are also human beings with thirst and hunger. Thus do not waste food or water, which are precious resources. Do not waste land or time, talent or money; but work hard with both hands and make your living. Not to fear anything

or to be ashamed of anything but sin."

Friendly homes of the Ashram

House of Praise - Orphanage. Miss Bagshaw and all her children always opened their doors to us all the time. Worship service was conducted weekly for all those who loved the Lord Jesus. A first aid box was supplied to Appachen by Miss Bagshaw for use in the villages. We studied Sunday School and VBS regularly in the House of Praise. It was there, I made my commitment to the Lord in my school days. September, Eighth was Miss Bagshaw's birthday and she never failed to celebrate that day with me, as it was my birthday too. Every year, an eagerly awaited birthday gift of fifteen rupees was given to me. That was a kind gesture which is never forgotten till today.

House of Mr. C.T.Abraham. This house was always open for us. Mrs. C.T. Abraham was the Nursing Superintendent of Bowring Hospital; whether she was present or not at home, special instructions were given to the servants; "anyone coming from Hoskote to be served lunch with some special dish and treated with extra care."

Houses of C. C. Cherian, K.J.Abraham, K.C.Abraham, C.T.Philips and of many friends from Maramon and Kumbanadu who stayed in Bangalore were open to us always.

Friends of the Ashram

Dr. Miss Thomas (Mazhukkeetethu House, Kurianoor), of Bangalore CSI Hospital. A great supporter of the Mission Dr. Thomas was our family doctor. My mother had all the three deliveries and hysterectomy in CSI Hospital, Bangalore. Dr. Thomas was a strict person but her love and zeal for the Lord could accommodate all the needs of the people at the Ashram. Night or day, she was there for us. Our childhood ailments and vaccinations were taken care by her. The village people also knew and respected this great doctor who would cure and care for them. CSI Hospital, Bangalore was providing the

www.nalloorlibrary.com

Medical Care for all the Ashram People till the establishment of the Mission Hospital in Hoskote in 1965.

Miss Mathai - Principal of Mitralaya Girls High School; was a member of the Mar Thoma Parish, Bangalore and a prayer partner of the Cubbon Park Fellowship; was another instrumental person in God's Kingdom. As members of the Ashram, we children were given admission to the prestigious CSI English Medium School, which was in the heart of the city, next to the city corporation and the area behind Puttanna Shetty Town Hall. We were accepted in the CSI boarding and college hostels very heartily. Education was not free; on several occasion I was sent out of class for not having paid fees; as Appachen was not having any salary to remit fees within the required dates. There were other boarders who shared the same fate; and definitely it has taught me the value for money and education. Rev. and Mrs. Duke, who used to work for the Bible Society Office Bangalore, were also known to us. They were regular visitors and suppliers of Gospels and Bible tracts for distribution.

Our (Late) Most Rev. Alexander Mar Thoma Valiya Metropolitan became Episcopa (Bishop) in 1953. He had served as Vicar of the Mar Thoma Parish Bangalore, who gave his complete support to the work and the mission workers. He happened to be my Appachen's classmate in Kozhencherry School, although my father was older by a few years. Dr. Alexander became our Diocesan Bishop and in my childhood days he was the most loved and awaited visitor of the ashram. Without fail he would bring a packet of sweets. With love and affection, he used to address my parents, "Ousepachen and Pennamma!" We would forget all the loneliness of being separated from family members and friends. He would share the simple food, vada, rasam, drumstick leaves thoran and "hittu" the local staple food made of ragi, a cereal; and take us round in his car for rides. This bond of fellowship was kept up till his death. He knew us by name; and the other believers at the ashram were treated as part of his family at large. Definitely no one can fill that vacuum.

Most Rev. Philippose Mar Chrysostom Episcopa, even from his student days at the theological college Bangalore, he was a friend of the Ashram. He would put his arms around and befriend us and ask about each one's welfare. He used to go to the villages, met the simple people, dressed like them and shared their joys and sorrows. Thirumeni's father, Vicar General Very Rev. K .E. Oommen achen used to visit the mission regularly. When he was 102 years old, he was still filled with passion for souls and zeal for the Lord. Hoskote Mission was the place where he used to conduct retreats for evangelists.

Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Suffragon Metropolitan and my father are from the same Palakunnathu family of Maramon. Thirumeni had his theological education in the United Theological College Banglore and during that time he was also a regular visitor and supporter of the Ashram. Due to the family relationship he knew all of us personally and we used to call him *"Kadone Babychayan"*. He still keeps that knit of family bond.

Visitors of the Ashram

Hoskote Ashram and Mission was always brimming with visitors .Visitors to the Ashram included staff, families and students from World Gospel Mission, South India Bible Seminary, ETCM Hospital, CMC Vellore, Rev. and Mrs. M.A.Thomas from the Ecumenical Centre, Every Home Crusade staff and members, OM staff, Members of Jalahalli prayer group; ITI (Indian Telephone Industries) staff, HAL (Hindustan Aeronautical Limited) staff, and countless number of theological students who came for internship/field work, achens, evangelists, youth and child evangelism workers.

Other Missionary Families

Mr. and Mrs. Carol, was well versed with Kannada, would join the Gospel team. *"Bettagale namma mele bandu beeliri. Guddagale muchikollili... ...Devara nyayathirpu sameepavaagithe."*

Their daughter Pauline later joined the mission hospital team and

www.nalloorlibrary.com

served the villagers.

Mr. and Mrs. Hamilton, the couple who started the VBS work in India.

Mr. and Mrs. Powdril and family.

All these people are gratefully remembered for their prayer, support and contribution to the Mission.

Unshakeable Faith

Appachen showed us a way to face life in an excellent way. When he was faced with hardships of the Ashram life he would confidently say; the commission is from above and no one can thwart the call and purpose of God. No grumbling and no murmuring, never greedy, never complaining, always cheerful and content!

He was asked to vacate the home and ashram campus, which he dearly cared and nurtured; to go away, even without providing a shade to rest his head. When he was asked to retire in 1970 without much notice; at the age of 60 years (at that time age for clergy retirement was 65 years of age), all four of us were still in school; he had no complaints. The Suvieshesha Sangham (Evangelistic Association) did not have any pension scheme; as he was one of the very few evangelists of the Church in those days. He was asked to retire to an unknown future, with zero income, no bank balance; no house. Appachen cheerfully confronted all the odds in life; took a rented house in the town and continued his honorary services to the Sangham and the Mission Field.

God enabled him to construct a house of his own in 1970 by selling his property in Maramon, Kerala. In the year 1971 June, we moved into our newly constructed house, opposite the present Mission Medical Center which is in the new Tamme Gowda Extension.

Appachen's prayer and devotional life

At 4 a.m. he used to wake up for prayers. He would remember all the

loved ones by name and intercede for them. By 5:30a.m.water had to be collected and stored in the tanks for the day's requirements as the water supply would cease by 7a.m. Then he daily watered his plants. Appachen used to visit and do honorary services for the Mission like supervision of construction of mission buildings which kept him busy till late evenings.

Hoskote and My Life

After five years of schooling in Mitralaya C.S.I School in Bangalore, I had to come back to Hoskote to join the Municipal High School. The local community, were bearing witness to all the community development that was progressing at the Ashram. Soon the local community caught up with the zeal and inspiration, started encouraging students of the municipal school to study better and take part in sports. An athletic team was formed and Mr. Rangappa was appointed as special coach. The municipal school progressed in leaps and bounds! The unrecognized village team came to State Level athletics. I was one of the selected few to go to National Level Athletics in Kottayam in the year 1967 for long jump and two hundred meters. Credit goes to Mr. Rangappa who tirelessly trained us; Dr. YNS Rao and Dr. Murthy, who personally encouraged us. They provided us with eggs and milk to keep us going from victory to victory. There was a strong kabbadi and adult cricket team. The whole community were involved in the progress and developments. Soon a Lions club was formed; a Leo's wing was also formed through which my younger sister Kunjumole - Annie Joseph could get actively involved in social developments.

Hoskote and her people loved us, very dearly and we loved them and respected them. Hoskote is my home. In 1967, when the Hoskote Mission completed twenty years; I was given the privilege to study in SIBS (South India Bible Semenary, at Bangarapet) where my father was once a special student. It was four years of Bible Training (Graduate of Theology- G.Th) and a preparation to follow the footsteps of my father. He advised me to choose a profession and

www.nalloorlibrary.com

serve the Lord; thus God opened a way to study in ETCM, Kolar in 1971 where I completed my nursing training. While I was completing my bond service of one year, a door was opened to join the local Government College in Kolar to complete my plus two (12th class). In the meanwhile my eldest sister Molamma and my elder brother Jaymon married and settled; he faithfully supported the family.

In 1977, new doors opened up through a friend to take up a job in Dubai, UAE. Ever since; I have been experiencing more and more of God's goodness and provisions to meet all our needs in the family. There was a longing to study higher; which was not a reality, due to lack of funds. That dream came true through Annamali University which opened a centre in Dubai. I was the happiest student to complete my Masters in Sociology. God is still on His throne, He will remember His own. Though trials may pressurize us and burden distress on us, He will not leave us alone. God is still on the throne, He will remember His own.

Last Honour

My Appachen, when he heard the call of God to go to Karnataka in the Maramon Convention in 1947, there were not many persons who were willing to go for the Gospel work especially outside Travancore. According to worldly standards it was not at all a promising or a challenging job for an educated person. But the day he was called to his eternal home was a special day for the Mar Thoma Church. On that day the centenary celebrations of the Maramon Convention and dedication of one hundred evangelists were to be held at Maramon Convention Pandal.

Canterbury Archbishop The Most. Rev George Carey was the chief guest for the meeting. Appachen was aware of this dedication of hundred evangelists. It was definitely a fulfillment of his heart's desire and prayers. On the morning of 18th February, 1995 at 5:40 am he passed away in the Mission Hospital at Hoskote. The very same morning, in the beginning of the centenary meeting of the Maramon

Convention Appachen's Home call was announced by the General Secretary of the Evangelistic Association. Then Most Rev. Alexander Mar Thoma conducted the dedication ceremony of one hundred newly trained evangelists. When God calls 'one' home, He sends 'one hundred' in his place.

"God honours those who honour Him"

Grace John

Vanitha Mandiram and Miss. Kellaway

Mar Thoma Suvisesha Sevika Sanghom, started the Vanitha Mandiram on 25th February 1925 to provide training to women workers of the Church.

Miss Kellaway, an Australian missionary was the main teacher of this Institute. In addition to other subjects, women were taught Bible, Primary Healthcare , Sunday School Teacher's Training, Cooking, and Social Service etc. Miss. Kellaway was a devoted Christian having a thirst for the Evangelization of India. Mrs. Joseph had the privilege to study under her in the Vanitha Mandiram.

It was Miss. Kellaway who influenced her to become a Missionary. After twenty years of service in Sep 1946, Miss. Kellaway returned to Australia.

www.nalloorlibrary.com

My Beloved Mother

My beloved Mother, Ammachi. She used to be addressed as Pennamma Kochamma, Pennamma.

Ammachi's favourite quotes

"Thaana nilathe - neeru oodu avidaye daivam thunayeku!!"

"Ninnikkunnathine Vannikyum."

"Bala simhamgalum - Irakittathe, visannirikkum - daivathil aashrayinkkunnawanko, Onninum MuttundakayillaÖ."

A Competent and Compassionate worker.
Ammachi had won the first prize certificate and award from Bible Society of India for Bible Memory Competition at the age of sixty plus. She was marvelous. It is not the surplus of material blessings one has that counts but the right utilization of the little you have matters a lot. It is not the great achievements in life that matters; but the attention to small details in life; which made her identity very special.

She was an honorary worker of the ashram; with full zeal and vision. She would be the third person in the team to visit villages. Her beautiful voice, eloquence in Kannada and her harmonium playing skills were admired by all. After the ashram years, she was accepted as a Mission Hospital Staff - as an interpreter; accountant; secretary cum clerk with Dr. Mrs. Sophy George and team with a minimum salary. She would never keep any work pending and completed it with great care, neatness and perfection.

Domestic Interest
Ashram life required, daily cleaning, clearing, cooking, hospitality non stop, be it night or day which Ammachi did with utmost cheer and willing spirit! Bless her heart!

The more, she gave, more she had; the farm and the kitchen garden yielded abundant crops of vegetables and fruits. There was not one day in our lives that we can recollect; when we went short of food; not even a single meal. When God gives; he gives in full measure. But seek ye first the kingdom of god and all these things shall be added un to you .Matthew.6 .33

Ammachi a true friend

The house was open for anyone and everyone. She was a good councilor and guide. The success of my father's ministry vows are because of my mother; who was the source of strength in all of Appachen's trials and life. My mother was very illustrious and could live sumptuously with very little; without wasting and God given resources. Food, water, clothes and every other necessity, we had in plenty and used it to its fullest. Her ability to comfort and console others was noteworthy

She an excellent cook

When we were in need of financial assistance, she was willing to cook - for her colleagues and she would take care of the family expenses in the absence of my Father (Appachen had to go to Kerala to look after his mother for a year and a half).

For common gatherings like Sunday worship; anniversaries, annual programmes like Christmas; Jathra; dedication of new buildings - she would be the main cook and serve it herself tirelessly.

An excellent administration and organizer

The Ashram chapel. Every Saturday, we children and Ammachi had to clean the chapel, its surrounding. The chapel used to be full. The present Most Rev. Juhanon Mar Thoma Metropolitan Memorial building was built on an area which was a well known open air retreat and picnic centre. The open ground was full off shady trees and eucalyptus trees. Many church groups from various places used to come and enjoy a day's rest and have fun and activities .

www.nalloorlibrary.com

Caretaker of Ashram Campus and the visitors house

The campus of the mission was kept clean and tidy without any area being unattended. Thick bushes formed the boundary fence as we could not afford to have barbed wire or a concrete wall. My mother would undertake the task of assigning us an area to clean of leaves. Dry leaves would be collected in a dump pit with cow dung, fresh leaves and with water poured on it to make natural fertilizer for the garden. Upkeep and maintenance of the campus and the visitors house was Ammachi's undertaking as Appachen was busy in the Mission work. She treated the entire Mission her own. Ammachi was a virtuous woman for her price is above rubies, strength and honour are her clothing; and she shall rejoice in time to come. Her children arise up and call her blessed. Ecclesiastes 31.10-31

Ammachi a good neighbour

Our only neighbour was our Zachariah Achen's Kochamma, whom we affectionately called as Matte Ammachi. She and my mother were born on the same day and month 31st March. Matte Ammachi was my God Mother. Zachariah achen and Kochamma spent lots of time with us and very close to us. They would play with us and teach us songs. One of the songs, achen taught us was

Njan ippam pattalathinu
Pogum pappa
Njan ippam padha vetti
Jaikum pappa
Appanum, ammekyum
Salaam, salaam
Ente kettiya penninum
Salaam, Salaam

If my Ammachi was out of the house on work, we would run to Achen's house to eat our food. Matteammachi, had a special affection for me. She would wait to receive me from the local school. She would give me something to eat, after which I would go home to have

a second meal. Matte Ammachi was very affectionate and used to keep record of all our errands and follow it up faithfully. Our three ammama's - Marykutty, Mercy and Sally (Zachariah Achen's daughters) all used to be in boarding and we children had maximum freedom in their house. Even today we keep up that friendship.

Ammachi was called to her eternal home on 19th June 1986. She was slightly weak after getting pneumonia and was recovering at home. Early that morning she asked my father to call all the family members around her bed for prayer at around 5:10 a.m. She asked my father to pray, she was very much aware, the Lord was calling her home. When the prayer was over, she was with her Master.

Grace John

www.nalloorlibrary.com

Hoskote Mission

Location

Hoskote Town which lies about 25 kilometers North East of Bangalore City on National High Way No.4 (Old Madras Road) is the head quarters of Hoskote Taluk of Bangalore Rural District in Karnataka. This was the place to which God, in His gracious providence, sent the first missionaries of Hoskote Mission, Fifty six years ago (in 1947).

Hoskote Town and Hoskote Taluk of 1947 were quite different from what they are today. Then Hoskote was a small town with about 350 mostly under developed and backward villages around it. Agriculture was the main occupation of the village people, but they had to depend upon the scanty rainfall and the run off rainwater collected in artificial lakes for their farming. As a result, most lands were kept waste year after year; unemployment, malnutrition, epidemics, and famines were common experiences. Poor village people suffered greatly due to lack of hospitals or health care centers. Only the rich people could afford to go to the hospitals in Kolar (52 Km) or Bangalore. Most villagers resorted to witchcraft and divination for treatment of their diseases. When everything else failed, only at the point of death, the sick were usually taken to the hospitals for treatment. The rate of infant mortality and maternity deaths were very high.

Literacy levels were very low. Most adults did not know either to read or write. Children were usually sent for cattle grazing or child labour. Children and even adults were bonded to work for life to a rich man in return for an amount of money borrowed for conducting their children's marriages or to celebrate religious festivals. Superstitious practices, caste discrimination, untouchability etc. controlled life in the villages. It was to such a situation that God sent His servants as the pioneer missionaries of Hoskote Mission in June 1947.

First Christian Institution at Hoskote

Miss. Bagshaw, an English lady who belonged to the Brethren Mission came to Hoskote long before anybody in the Mar Thoma Church even thought of a mission work at Hoskote. She bought a piece of land in the town and started an orphanage children's home which was called as the "House of Praise". Miss Bagshaw was a fully dedicated woman of God who courageously carried on the work of the orphanage in the midst of a totally, alien, non Christian community .Of course she had many praying friends both in India and abroad supporting her work with their gifts and prayers. Miss. Bagshaw and the 'House of Praise' represented the first Christian witness raised in Hoskote Town even before the beginning of the Hoskote Mission of the Mar Thoma Church.

Along with her orphanage work, she surveyed the area and many surrounding villages, studying the needs of the people and praying to the Lord of the harvest, to send more workers to the field. So she was greatly excited at the news of the prospect of a new Christian mission coming to Hoskote and she proved to be a source of tremendous help and encouragement in the early days of the Hoskote Mission work.

Events leading to the establishment of Hoskote Mission

God is the Alpha and Omega of all missionary work. No person, group or church can claim to have started any missionary work on their own initiative. God, through His Spirit has been at work from the very beginning using various individuals, groups, and churches to draw lost men and women unto Himself. Often God unfolds His plans through various means and works out His purposes from numerous directions simultaneously. It may be possible that any person or group thus used of God may be quite unaware of His total designs and may think exclusively of themselves as the one to be truly reckoned in the story. Where one studies the history of Hoskote Mission it appears that God worked through several, individuals and groups, and from different directions for the establishment of His work at Hoskote.

www.nalloorlibrary.com

Mr. A.C. Zachariah's vision and commitment

Mr. A.C. Zachariah of Kuriannoor (a village near Maramon), a teacher at the CMS College High School, Kottayam, was a devoted young Christian who wanted to be a true witness of Christ to the people among whom he lived and worked. Even though he was influencing many people for Christ along with his schoolwork, there arose an inner urge in him to leave his work at school and launch out into fulltime evangelistic ministry. In 1945 he took one year leave from school and joined South India Bible Institute at Kolar which was training young men and women for evangelistic work in India.

While studying at SIBI his evangelistic concern got focused around Hoskote, at least partly due to one or two reasons. Miss. Bagshaw who met Mr. Zachariah in a conference spoke to him about Hoskote and challenged him to pray for the needs around Hoskote. Further, Mr. Zachariah and one Mr. J John, another student at SIBI were assigned to do practical work during the weekends at Whitefield from where they used to come and visit Miss. Bagshaw and her work at Hoskote. Thus, the idea that God was calling him to Hoskote slowly developed in the thinking of Mr. Zachariah. As he shared this with his friends and teachers at SIBI, they supported him with their prayers and encouragement.

Part played by the Cubbon Park Prayer Fellowship of Bangalore Mar Thoma Parish

In the meanwhile, God was working from another direction in order to accomplish His purpose. In the 1940s, under the leadership of Rev. Philip Ommen and Rev. M.G. Chandy, successive vicars of the Mar Thoma Church in Bangalore, some of the Bangalore Marthomites used to assemble in Cubbon Park for prayer and fellowship. Besides the ones mentioned as leaders K.J. Abraham, K.C. Abraham, C.T. Abraham, E.V. Mathew, Miss Mathai and several others were participants in the fellowship. As the days passed by, there arose a growing conviction among the members that they should open an out-reach ministry of the city congregation in one of the rural neighbour-

hoods of Bangalore. After scouting around the surrounding areas they began to feel that Hoskote was the place God was directing them to.

It so happened that during his studies at SIBI in 1945-46, Mr. A.C. Zachariah got the opportunity to attend the Cubbon Park Fellowship and shared with them his thoughts about starting a Christian witness at Hoskote.

As Mr. Zechariah returned to Kerala after one year of studies at SIBI, he shared his ideas about his future work with friends and relatives and they advised him to wait prayerfully until he could find a suitable co-worker. Since he could not find a partner immediately he returned to SIBI for a second year of training. This was God's plan as it gave him ample opportunities to get better prepared for the work, continuing his service at Whitefield and becoming more familiar with the conversation, customs and culture of the people in the area. He could visit the friends of Cubbon Park Fellowship also for mutual sharing and encouragement.

Bishop Abraham Mar Thoma's visit to Bangalore and Hoskote
Towards the end of 1946, Bishop Abraham Mar Thoma Metropolitan who had a great burden and zeal for the evangelization of India, visited the Bangalore Church and was informed of possibilities of opening a work at Hoskote. The friend in Bangalore took him to Whitefield where Mr. Zachariah had arranged a meeting of the Christian friends in that area. Seeing the genuine enthusiasm of the people assembled there the Mar Thoma Metropolitan was overwhelmed with joy and through his inspiring message and prayer challenged the audience to march forward in faith for the building up the Kingdom of God in the area.

In the first week of January, 1947 Bishop Abraham was taken to Hoskote by the friends in Bangalore. Visiting Miss. Bagshaw at the House of Praise, he gathered more detailed information about the place and its people and was greatly impressed by the way God was

www.nalloorlibrary.com

leading in the matter of opening a mission work, in the locality claiming the fulfillment of God's promise in Joshua 1:3, the Bishop prayed to God "to give the place, the soles of their feet had trodden upon and beseeched the Lord to give the nation for the Church's inheritance".

Mr. & Mrs. M.T. Joseph offer to join the Missionary Team
Early in 1947 Mr. Zachariah returned to Kerala praying to God to provide a teammate for the proposed work at Hoskote. God was working, in his own way and time, with Mr. M.T. Joseph of Maramon, one of the friends of Mr. Zachariah, preparing him for the work to which he had separated him. One day Mr. Zachariah and Mr. M.T. Joseph could meet, not by chance but definitely under God's planning andinitiative.

Mr. Zachariah spoke to his friends about his plans for the future and also about the problem he was facing in finding a co-worker to go with him to Hoskote. At that time Mr. Joseph was working as an Anchal Master and his wife as a school teacher, both earning a good salary. Mr. Joseph responded by expressing his desire to join the team without any hesitation and without any bargain with God. Thus the pioneering team for Hoskote Mission was formed.

The Josephs had only one child, a daughter Molly, aged 2 years. The Zachariah's teen aged daughter Mary was in middle school, their second daughter Mercy aged 9 was studying in Standard 5 and their youngest daughter Sally was studying in Standard 2. Thus a team of 2 families consisting of four adults and four children (all girls) constituted the pioneering evangelistic team that started the Hoskote work.

Team's Departure to Karnataka
The Mar Thoma Evangelistic Association met the team and was convinced that the team was inspired and moved by God's guidance in the matter. A meeting of the team with the top leaders of the

Association was arranged at the St. Thomas M. T. Church Kuriannoor. The then General Secretary of the Association Very Rev. V. P. Mammen and others gave to the team necessary instructions, guidelines, exhortations and spent time in prayer with them. Arrangements were made for the team to visit certain

Mar Thoma Parishes to inform the people about the plan for the new mission field and to enlist their prayer support. Knowing the team was to work along the ashram lines the churches visited by them gave contributions and offerings, which met the needs for the outfit and journey.

The Bangalore Parish and its Vicar Rev. M.G. Chandy were requested by the General Secretary to render all possible help for the starting of work. A house was rented by the team in the town at a monthly rent of Rs.6 as the temporary dwelling place of the two families.

Resigning their secure jobs and bidding farewell to their dear ones, especially the parents in their old age and turning their backs to everything they considered dear and near hitherto, depending on God and God alone for all their future needs, the two families left Kerala on 26 June 1947. They were sent off with a prayer and blessing by Abraham Mar Thoma Thirumeni. The families reached Hoskote on 27 June 1947, the same significant year that saw India gaining Independence after the end of the Second World War.

Early Days of the Mission

As the two missionaries families arrived first at Bangalore and later at Hoskote, they were warmly received and entertained by friends both in the city and in the town. As days passed, friends from different quarters visited the team expressing best wishes and appreciation for their courageous faith and commitment. The two families stayed in the same house, adjusting to the limited conveniences available and

www.nalloorlibrary.com

slowly adjusting themselves with the new surroundings.

Mr. M.T. Joseph goes for one year training at SIBI

Having felt the need for some formal training Mr. M.T. Joseph desired to go to South India Bible Institute at Kolar for a short course as Mr. Zachariah had done earlier. The Bible institute with its deep interest in the new mission field, granted admission to Mr. Joseph as a special student for one year. This short training greatly helped him to get better equipped for the ministry.

First Contacts

Some of the young men who were in contact with Miss. Bagshaw used to visit the missionaries from Kerala. Among them was one Puttappa who used to play the harp for Hindu bhajans and two of his friends Chikkanna and Appaiah. These three young men became close associates with the new Kerala families in the town.

As there was no church or worshipping place for the few floating Christians of Hoskote, on Sunday the Kerala missionaries used to meet at the House of Praise for worship along with Miss. Bagshaw and the children of the orphanage. In these meetings Mr. Appaiah was a regular visitor. He became a Christian and later an evangelist and a pastor of a village Church. Fellowship at the House of Praise was a source of great encouragement for the new missionaries.

Mr. Joseph and family shifted to a different part of the town when another convenient house was obtained for rent. This opened the way for the team to get acquainted with many more people in the town. When the children were admitted to the local Kannada medium schools, more bridges were built between the workers and the local people.

Christa Sakshya Snagha and forms of Witness Followed

The new missionaries assumed the name Christa Sakshya Sangha and adopted the ashram style of life, sharing duties and responsibilities as

well as the financial offerings and contributions received from friends and well wishers.

In the beginning their witness consisted in distribution of gospel tracts and scripture portion, making individuals contacts, visiting homes, teaching children stories and lyrics and befriending people wherever they met them. In the meanwhile, the study of Kannada language was zealously followed and very soon they learned to write, speak and read. As they became more and more proficient in the language they began to reach out into more and more of the hundreds of surrounding villages, holding open air meetings in the villages and markets, conducting Sunday Schools and other meetings for adults, literacy classes for youths and adults, a night school to coach school going children etc. As Mr. Joseph didn't know cycling often the missionaries visited the villages walking even if it meant several miles. Occasionally they traveled by buses to distant villages where the bus service was available.

Gift parcels of food and milk sent by friends were daily distributed to needy people. Mr. Zachariah who had learnt homeopathy through a correspondence course rented a room in the town and opened the "Rural Welfare Homeopathic Dispensary" where free treatment was given although voluntary contributions were accepted. Thus, through the witness of their lives the missionaries earned the love and respect of the people and they gained a good number of family friends both among the Hindus and Muslims.

Associates in the early stage

In the early days of Hoskote Mission, South India Bible Institute showed its continued interest in its growth and development. During weekends and holidays students were assigned to come and help in the work. Four students, after finishing their studies at the Institute, spent different periods of time on the field, participating in the ministry. They were M/s K. Chandy, P. Chacko, M. A. Chacko and P. V. Mathew.

www.nalloorlibrary.com

Through a sponsorship offered by Dr. Bob Pierce and arranged through Mathews Mar Athanasius Thirumeni, two graduates of SIBI, Mrs. Mary Thomas and Miss Ruby Jacob worked under Hoskote Mission in the 1950s and they were later joined by another SIBI graduate Miss Thankamma Zachariah and Mrs. T.T. Mariamma from Ankola. After the arrival of Mrs. T.T. Mariamma the ladies team moved to Jedigenahally and they were instrumental in the conversion of two early converts, Saramma and Abraham of Gonakanahally.

First Fruits of the Mission

Even though the missionaries earned the love and respect of many people in the town and surrounding villages through their life and testimony people were very hesitant to join the new faith. The first one who joined the fellowship of the Church through baptism was a young man from Hoskote who received the Christian name Mathai. Presently he is working with an organization called Gospel Recording, Bangalore.

One Narasimha and his wife Rethnamma were residents of Gonakanahally village. Rethnamma came into contact with the ladies team at Jedigenahally and she became a Christian and accepted the Christian name Saramma. Later Narasimha was also baptaised and received the name Abraham. Abraham and Saramma still live in Gonakanahally and they regularly celebrate their Christian Birthday on December 9 every year.

Ordination of Mr .A. C. Zachariah and his ministerial services

The leaders of the Mar Thoma Church thought it advisable and necessary that an ordained clergy man ought to be in Hoskote Mission for the progress and development of the work. Accordingly Mr. A. C. Zachariah was chosen for ordination. Thus he was ordained as Deacon on 25th December 1948 at M. T. Church, Kuriannoor and as Kasissa on 20th September 1949 at Bangalore. This development helped the Mission to keep close contact with the Mar Thoma, CSI, Methodist and other churches in the area; it also helped to extend the ministry of

the mission to new peoples and places.

For example after his ordination Rev. Zachariah played a significant role in organizing Mar Thoma Congregations at Jalahally, Mysore and Vellore. His monthly visits to Jalahally and organizing of prayer meetings and worship services there ultimately led to the formation of the Jalahally parish. Similar was the story about the formation of Vellore and Mysore parishes. Through these developments the Mission got more friends and prayer supporters.

Acquiring the Property at Hoskote

The Missionaries as well as the friends of the Mission earnestly prayed to God to provide a base for the Mission in the town. God heard their prayers and funds were provided to purchase nine acres of agricultural land at an elevated portion of the town. Thus the land where the present Headquarters of the Mission is situated was bought in 1951 and 1952 for a price less than Rs. 5000.

The next topic for prayer was the construction of two quarters for the two missionary families. In this also God heard their prayers and made it possible to construct two houses with concrete roofing. Thus the two families shifted their residences from rented houses in the town to their own houses in the Mission Compound. Soon a small chapel as well a camp shed were also built on the compound.

The witnesses of the Christa Sakshya Sangha continued in the town and in the surrounding villages reaching out to more and more peoples with the proclamation of the gospel concerning Christ, and through various practical expressions of the gospel in serving the various needs of the people. The members of the Bangalore Mar Thoma Church solidly stood behind the missionaries with their prayers and financial support and encouraged them through their visits and fellowships. Other friends in town, in Bangarapet, in Kolar and in Kerala supported the work in many ways. Even though the gospel

www.nalloorlibrary.com

seeds were sown in much tears and toils, the privilege to harvest these souls were left to those who followed these pioneering servants.

In 1961 Rev. A.C. Zachariah was transferred to the Bombay parish and Mr. And Mrs. M. T. Joseph continued their services with the Hoskote mission and made the Hoskote town their permanent home. Mrs. Joseph continued in the work at the Mission Hospital till 1984 when she too retired from the mission work. Zachariah achen served in several parishes of the Mar Thoma Church both in Kerala and outside Kerala after he had left the Mission. After his retirement he served for some time as the Director of Karnataka Navajeevana Samithi in the Devanahally area. Achen and Kochamma spent their last days were their eldest daughter and son-in-law, Rev and Mrs. K.T. George, at Kozhencherry, until Achen went to be with his Lord on 3 June 1991 at the age of 82 and Kochamma followed him a later in 1992.

Mr. And Mrs. M.T. Joseph even after their retirement associated themselves with the mission activities giving their valuable counsels and esteemed fellowship to those who followed them in their mission work. Their children kept in touch with the Mission rendering all possible help for the mission activities. Mrs. M.T. Joseph entered eternal rest on 19 June 1986 and according to her desire was buried at Gonakanahally along with her village friends whom she loved and served. Joseph Sir survived her for a few more years and was promoted to glory on 20 February 1995 at the old age of 86 and was buried with his wife at the Gonakanahally cemetery. Mission comes under the direct management of the Evangelistic Association.

Partly because of certain problems that cropped up under the Ashram style of functioning and partly because new volunteers were not venturing forth to continue the work, on the recommendation of the then missionary bishop Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom and the Local Advisory Committee, the Mar Thoma Evangelistic Association assumed direct management of the Hoskote Mission. As the

Evangelistic Association took over the work it was decided to open a medical center at Hoskote and name the mission as Hoskote Mission and Medical Centre. Rev. E.J.George was appointed as the Missionary in charge of the Mission and Dr.(Mrs.) Sophy George as its Medical Superintendent. They arrived on the field in June 1965.

The beginning of the Medical Centre

At a function presided over my Most Rev. Juhanon Mar Thoma Metropolitan, the Health Minister of Karnataka State inaugurated the Medical Centre on July 11th 1965, The camp shed on the campus was converted to a dispensary after making necessary modifications. The Missionary Bishop and the General Secretary of Evangelistic Association visited the Bangalore parishes and collected funds for the initial expenses like furniture and medical equipments. The MTEA and the Sevika Sangham gave Rs.1500/ each, the former as an initial grant and the latter for the purchase of a microscope. As days passed by further modifications and additions were made at the Dispensary building providing operation room, labour room, consultation room etc.

Very soon the dispensary became quite popular and requests were made to provide for in-patient Treatment. The Treasurer and Joint Convener of the Advisory committee, Mr. C.T. Philips, played a commendable role in raising funds for and constructing a twenty- bed ward within a short time. This was commissioned on 31st July, 1966.

Dr. Sophy George, her sister Miss Mary Mathews and Mr. V. Mathai were the only medical team members who started the work of Hoskote Mission and Medical Centre. But as days passed by, the team was strengthened by later additions. By the time the Mission was celebrating its silver Jubilee in 1972 there were two full time doctors- one male and one female- and six other medical staff serving the Mission.

Growth of the Evangelistic ministry under Rev. George's period

As the Evangelistic Mission assumed the responsibility of the Mission, evangelists were appointed to the field. M/s K.M. Samuel (Later Rev. Dr. K.M. Samuel), T.M. Koshy, T.A. Kurian (later Rev. T.A. Kurian), K.V. Mathews and V.J. Joseph were the evangelists who served the Mission during this period, of course, Mr. M.T. Joseph continued as the senior member, of the evangelistic team until his retirement.

www.nalloorlibrary.com

The Missionaries, evangelists and the medical personnel worked as one team, without any departmental division both in the hospital and in the villages. Evangelists witnessed to and prayed with the patients and the medical staff endeavored to exalt Christ in all their services. Often the whole group went to the villages conducting clinics and preaching the gospel. The people around got the impression that the Mission people were interested in the total development of the village folks. Rev. George's capacity and patience to spend hours together with one individual or family without any time consciousness, forgetting everything else in his agenda greatly endeared himself to the village people as one who cares for all their problems. Sophy's motherly treatment of patient's almost idolized her in the eyes of the villagers.

Once when I visited a village years later, an elderly lady enquired about Rev. George and Dr. Sophy and remarked in the midst of our conversation that they were not humans but gods.

The Mar Thoma Suvisesha Sevika Sangam which had supported the work hither to through their prayers and financial contributions began to, get involved in the mission work by sending their 'sevinees' (women workers) to join the evangelistic team. Accordingly Miss. P.T. Mariamma joined the work and her zealous and sacrificial work among the women gave a real boost to the evangelistic ministry.

Through the faithful, toils of the evangelists and the loving services of the medical staff more and more people were influenced to accept the gospel and become members of the believing community. Among them were two sannyasis, Vedanta Swamy and Channppa Swamy who

adopted the Christian names, Paul and Silas, and they converted their abode into what was known as Sathya Veda Madom.

Till 1965 Hoskote Mission had only three converts, Mathai, Abraham and Sara, but within the next twelve years more than 100 people were baptised and added to the Church. About 1.75 acres of land was bought at Shivanapura and a second mission Centre was started there. Village stations were opened at Gonakanahally, Tavarakera and Kacherakanahally, where evangelists were stationed and worship services commenced.

Expansion of the Medical Services, Village clinics

As the medical services through the Dispensary and Hospital continued at Hoskote the need to make these services available the distant village people who were not able to come to the hospital was increasingly felt by the workers.

Consequently village clinics were opened at Mulubagal, Kannamangala, Shivanapura etc through which an integrated health programme was provided for the village community. Nurses Sosamma P and Mrs. AleyKutty Mathew joined the hospital team during this period. Mrs. Laly Mathew Who served in the hospital as lab-technician for several years also joined the hospital.

Work among Leprosy Patients

Mission's work among leprosy patients started in 1970. Initially the Bangalore parishes met half the expenditure incurred in this account, but from 1972 on wards the American Leprosy Mission started giving financial assistance for the treatment and rehabilitation of the patients. In the early stages of the work, voluntary services rendered by one Miss Pauline Carroll of South India Biblical Seminary, who had special training in this area meant much for the establishment of this ministry.

www.nalloorlibrary.com

Community Health project

Miss Mariam Korah, former Principal of Lady Reading Health School, Delhi chose Hoskote campus for her residence during her retirement days. Being an expert in Community Health she gave advice and leadership to start a community health project in our Mission area with the aid of the hospital staff. This was indeed a tremendous help to hundreds of village people, particularly women and children.

Community Development Project

Along with the evangelistic and medical programmes the Mission pursued projects for socio-economic development of the rural community. Two such projects in which the Mission contributed a significant share during the period of George Achen were

1.) The construction of new and deepening/desilting of existing wells for marginal farmers and 2.) construction of Janatha houses in villages. Making use of the assistance provided by CASA through its "Food for work" programme 30 wells in 14 villages and 26 homes in 10 villages were provided for the village friends.

During the term of Rev. E.J. George a mission home was built at Gonakanahally and a home for single ladies as well as a guesthouse named Dr. Juhanon Mar Thoma Bhavan were constructed at Hoskote campus. The mission home was the gift of Metropolitan Juhanon Mar Thoma and Mr. K.C. Abraham of Banglore Parish. For the single ladies quarters and the guest house the major portion of the funds were given by the Mar Thoma Parishes of Kuwait, Bahrain and New York.

For several years water supply within the mission campus was a major problem as the Municipal supply was very irregular and inadequate. This problem was solved to a great extent with the help of AWAM which provided a free borewell and CASA which donated a large overhead tank to store and supply the needed water for the compound. After 14 years of fruitful and faithful service, Rev. E.J. George and Dr.

Sophy George were transferred for service elsewhere and Rev. P.V. Philip who had served at the North Karnataka Mission field for several years was appointed to take charge of Hoskote Mission and Medical Centre.

Mission in the Eighties and Nineties

Realising the demands of the gospel for the total redemption of man, and considering the great needs of the people in the surrounding villages, the Mission had set its agenda for its services for the coming years. A three-fold approach including evangelistic, medical and social services, in order to meet the needs of body, mind and spirit had been outlined during the tenure of E.J George Achen and Kochamma. In the following 18 years from 1979 to 1997 this holistic ministry was expanded and consolidated by those who followed them.

Rev, P.V. Philip (1979-86), Rev. K. P. Mathai (1986 - 1994) and Rev. Thomas John (1988 - 1990 and 1994-1997) served as the missionaries in charge during this period and Rev. K. J. Samuel (1985 - 1988 and 1994-1995), Rev. A. C. Kurian (1990 - 1993) Rev. V. T Yesudasan (1993 - 1994) served as co-missionaries during these years.

1. Expansion of the Evangelistic Ministry and Establishment of Villages Churches and Congregations

Through the various evangelistic outreach efforts like visiting houses, distribution of gospel tracts and gospel portions, Sunday schools, open air preaching, Gospel films, Vacation Bible School, annual Jathras. Seekers' meetings etc more and more villages were reached with the gospel and witness. Increasing numbers of people from the surrounding villages came forward, putting their trust in the Lord Jesus and declaring their new faith through baptism.

Generally speaking the gospel message was well received without any serious resistance; often when the evangelists visited a particular home in a village the neighbours used to spread the mat and wait to receive them into their homes too. Many a times the testimonies of

www.nalloorlibrary.com

those who were already baptized brought In their relatives and friends to the prayer meetings and worship services.

Sometimes miraculous healing in answer to the prayer of our evangelists and a word of testimony given along with the loving services offered in the hospital, brought people to their faith and commitment to Christ. In the early nineties the Spirit of God moved in the Jangamakottai area, bringing many to conviction of sin and within a couple years numerous families joined the fellowship of the Church through baptism.

A number of believers increased the need for a larger church at Hoskote and churches and chapels at various village centres, was keenly felt. In the early eighties, Rev. Philip visited Nigeria and some of the Gulf parishes and with the funds collected built the bigger Church at Hoskote and chapels at Shivanapura and Kalappanahally villages. Later, during the tenure of Rev. K.P. Mathai churches were built at Gonakanahally in 1989 and at Ganagal, Makkanahally and Delsagere in 1991.

It is worthy of special mention that Mr. Jayaprabhu, one of the evangelists serving at Ankola, who has five daughters and two acres of land donated 1/4 of his total property for the building of the church at Ganagal, his native village. For the Makkanahally Church also the land was freely given by Kenchappa one of our believers in that village and the work of construction was started by him even before the Mission took over the construction work. Sites were also obtained at Nandugudi and Thavarakare so that Mission centres may be started at the strategic villages. A parsonage was constructed in the Shivanapuram campus for which Bangalore and Madras parishes contributed a major share.

Later during the time of Rev. Thomas John, two churches were constructed one at Jangamakottai and the other at Bhaktharahally in 1997 and they were dedicated by the Diocesan Bishop Rt. Rev.

Thomas Mar Thimotheos Episcopa. Several individuals and organizations made significant contributions towardschurch buildings. Among them are the Nigerian friends who contributed a major share for the new church at Hoskote. Kurianoor and Mulakkazha Mar Thoma parishes who contributed towards the building of the Ganagal church, several friends from USA who donated 1000 dollars each for the Makkanahally church. Mr. Thomas Koshy who donated $5000 towards the Bhaktharahally Church.

The gospel seeds sown in tears by the early pioneers and watered by the faithful toils of all those who followed them bore more and more fruits in later years. Thus if there were only three or four baptized believers in 1965 that number rose to more than 100 by 1975 and it became more than 300 by 1985 and in 1995 it crossed the 600 mark. Where there were 5 worshipping centres in 1975, 8 centers in 1985 and by 1995 regular worship services were carried on at 16 centers.

All these years all the village congregations belonged to one central Edavaka, Hoskote Mar Thoma Church; but in 1993 a second Edavaka was formed at Shivanapura for the congregations around that centre. In 1997 it was further decided to constitute two more Edavakas, one at Gonakanahally and the other at Jangamakottai.

The growth of the work during these years was the result of the toils of numerous evangelists who served the villages faithfully. The new appointees during the period of Rev. P. V. Philip include M/s. P. E. Mathew (now Rev. P. E. Mathew) J. Chinnadurai (Now Rev. Chinnadurai) K. T. George, Thomas Abraham, M. K. Punnose, K. M. Saramma and Sevanthi John, etc. and during the tenure of Rev. K. P. Mathai, M/s N. P. John, Y. Davidson, M. C. Rajan, Benny Paul, Chacko Tharakan, Philip Koshy and Miss. P. T. Mariamma (J), Jolly and Annamma who were lady evangelists sponsored by Sevika Sanghom. During the period of Rev. Thomas John several evangelists were appointed whose names are mentioned elsewhere in this Souvenir among present staff of the Mission. Besides these, special

www.nalloorlibrary.com

evangelists who served in the Mission and students sent for their practical training from Vaideeka seminary and Jubilee Institute made their contributions towards the growth of the work.

2. Medical work in the 80s and 90s

a) Personnel.

After Dr. (Mrs.) Sophy George left in 1979 the medical work suffered a setback as the service of no permanent doctor was secured for sometime. Drs. Lally Joseph, K. L. Varughese, Valsa, David, Leela, G. Christopher, Venketa-Chalam and others filled the gap, serving for different periods of time. When no doctor was available Mr. Varghese, the Pharmacist, held the fort acting as the in charge of the Hospital. In 1983 Dr. P. Benjamin was appointed as the Medical Superintendent and for the next seven years directed the medical services with great love for the work and for the village people. In 1986 Dr. Geegée George joined our medical team to serve during her bond period, but decided to continue at the hospital for several more years until she left for further studies in 1991.

When Dr. Benjamin retired in 1991 Dr. Geegee served as medical superintendent for a while after which Mrs. Annamma Geevarghese took charge. When Dr. Annamma left after a year in 1992, Dr. K. T. Thomas and Dr. (Mrs.) Rebecca Thomas filled the gap for some time and rendered their valuable services to continue the work until Dr. T. C. Abraham and Dr. (Mrs.) Annamma Abraham were appointed. After 3 years of service as Medical Superintendent and resident lady doctor, Dr. & Mrs. (Dr.) T. C. Abraham left in 1995 and the Mission could not find a substitute immediately. Then through the efforts of the president of the Field Committee Rev. K. U. Abraham, we secured the services of a retired doctor Dr. Oommen Abraham to directthe medical work. For one year 1996-97 Dr. Kavita served as the resident lady doctor.

Several others rendered their services in the medical ministries during

different times. Among them are Dr. Mariam Roy a Gynecologist, Dr. A. D. George a retired surgeon, doctors from ETCM, Kolar and CSI Hospital Bangalore who conducted weekly eye Clinics at our Hospital and final year medical students from St. John's Medical College, Bangalore. Several others contributed their valuable shares in building up the medical work during these years.

Mrs. P. V. Philip, who served as Nursing Superintendent, Miss Aleyamma Mathew, one of the sisters of Rev. A.C. Zachariah who joined the work in 1986 and served as Nursing Superintendent ever since. Mrs. Laly Mathew who served as Lab. Technician for eighteen years until she left in 1997 and several other nurses and hospital staff played their significant roles in this field. Often when the medical work faced situations where services of the lady doctor were not available Miss. Aleyamma Mathew shouldered great responsibilities and that too without receiving any remunerations for the past several years.

b) Facilities

When the medical work started in 1965, the only facility available was the camp shed hurriedly converted into a dispensary. Within a few months, a 20 bed ward was built and commissioned in 1966. Basic requirements like a laboratory and an operation room was added later to the dispensary building. The need for more adequate facilities was felt in later years. Philip achen prepared the plans for a hospital building with three wings, with all needed units and future requirements in mind. The construction of the first wing started in 1985 and the first phase of the first wing, which includes the present men's ward, nurse's room and 2 single rooms, was completed in 1985 and dedicated by Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeous Episcopa. A residence for doctors was also constructed during the time of Philip achen.

Construction of the hospital building was resumed during the time of Rev. Dr. K. P. Mathai and the second phase covering maternity ward, women's ward, delivery room and 2 special rooms were completed in

www.nalloorlibrary.com

1988. With this 50 beds were provided in the hospitals. Buildings for village clinics were made at Shivanapura and Satyawara. In the latter village the site for building the clinic was freely donated by the village Panchayat. As the hospital work increased, quarters for the workers became an urgent necessity. So, a first floor quarters for the single ladies was completed in 1990. Sevika Sanghom of Dubai Parish contributed a substantial amount for this building.

As the rooms used for operations in the OPD building was in a dilapidated condition, plans were made for an adequate operation theatre. Through the special interest shown in this matter by the president of MTEA, Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Episcopa, about Rs.3 lakhs for this purpose was secured from the World Council of Churches.

The ground breaking of the theatre building was conducted by His Excellency Dr. M. M. Thomas, Governor of Nagaland. Under the able supervision of Dr. T. C. Abraham, the construction was completed in 1994. Through a donation of Rs.1 lakh given by Dubai Parish Sevika Sanghom some of the basic equipments for the theatre were provided. In 1995, during the term of Rev. Thomas John, the first floor was added to the doctor's quarters, providing space for two resident doctors onthe campus.

c) Programmes Followed

The hospital at Hokote continued to provide basic services even though specialized services could not be provided in several lines. In spite of our continued effort to get the services of resident specialists, we found it very difficult to get such doctors. Still, our hospital continues to be a centre of hope for many village people who cannot afford to go the hospitals and nursing homes in the town or in Bangalore. Treatment and rehabilitation of Leprosy patients continued with the financial support of the American Leprosy Mission and under the supervision of the medical superintendent, and the field work headed by two Para - medical workers, Mr. M. A. Chacko and Mr. J. Dennis.

When Mr. M.A. Chacko retired after many years of service, Johnny was appointed in his place in 1996. Services through village clinics continued all these years, taking medical facilities to the people when they could not come to the hospital. In addition to the hospital and clinic services, a community health programme covering a population of 10,000 village people was carried on for five years with the financial assistance of Christian Medical Association of India. Through this, basic medical needs of people in about 20 interior villages were attended too. Dr. K. T. Thomas supervised the works of this project and Mr. K. J. Thomas served as project manager. We were very fortunate to have had the counsels and guidance of Korah Kochamma in all our community health programmes. The service of Mrs. Ammini Dennis in this area deserves special mention and appreciation.

3. New Steps in Social Service Ministries

A home for the destitutes called Shanti Mandiram at Hoskote, a total community development project at Tharabally village, Mar Thoma Mission Day Care Centre at Shivanapura and a family- help programme for the poor children of the area, were new service projects initiated during the time of Rev. P. V. Philip as missionary and continued during periods of later missionaries.

a) Shanti Mandiram. In order to provide a home for the homeless and the helpless left outs of the society, a temporary building was put up at the Hoskote campus in 1981 and a few such people were received and provided homely care therein. During later years many such people were welcomed and cared for, motivated by the love of Christ. As the number of applicants increased, a new building was constructed in 1995 and now there are about 15 men and women living in the Mandiram.

b) Community Development Projects: With the financial assistance of World Vision of India, a community development project aimed at the total upliftment of the village people in every area of their personal, family and community life was started at a village called Tarabally in 1985. Balavadies, adult literacy classes, assistance for educational expenses, tuition for school going children, electrification of village homes, craft training for the unemployed village girls, supply of quality seeds and fertilizers for needy farmers, bore-wells for drinking water, medical help for the poor and the needy are some of the programmes undertaken by the project. When the permitted period for the Tarabally project was over a similar project was carried on at Dunnasandra with the same programmes from 1989 -93.

www.nalloorlibrary.com

The Rural Development project at Shivanapura continued its programmes with the financial backing of CASA. Under the leadership of a community organizer several programmes like the construction of village roads, deepening of village tanks, digging of bore wells for drinking water, organizing of co-operative society for Seri-culture and Dairy distribution, etc. were carried on for the benefit of the village people.

c) Day care Centre at Shivanapuram: A day care centre with programmes of assistance in educational, medical, nutritional and other needs of the children, coming from poor families of the villages was started in 1980 with the financial assistance of KNH and CSI Council for Child Care. Through the past several years this centre has enabled scores of children to get a fair education and grow up under Christian influence in their early years of life.

The appointment of Miss Daisy Mathew as social worker at the centre in 1987 and her able leadership in the activities of the centre and several programmes of community service contributed much for the upliftment of the children and the village people. The opening of a Craft Training Centre for the unemployed village girls where tailoring, leather craft, mushroom cultivation, Vimphenyl and Candle making, etc. were taught, enabled many village girls to supplement their family income. Daisy's efforts to rescue several families from the evils of alcoholism deserve commendation.

d) Family Help Project: About 250 needy children coming from the various villages of the Mission field were enrolled to receive assistance for their educational and medical needs, under the family help project by Compassion for India. Many young people who would have otherwise wasted their lives received good education and turned out to be responsible membersof their families and community through the help offered by this project.

4. Easow Mar Thimotheos Memorial Evangelists Training Institute

Realizing the advantages of training, prospective evangelists in the context of the mission field itself Mar Thoma Church and MTEA decided to start two missionary training institutes, one at Sihora in the North and the other at Hoskote in the South in memory of the late Easow Mar Thimotheos Thirumeni. Accordingly the institute at Hoskote was inaugurated by the then Diocesan Bishop Rt. Rev. Dr. Geevarghese Mar Theodosius Episcopa in June 1991 with eight students in the first year class.

A three year course of studies plus practical training during the summer months is offered by the Institute. A Bible - centered evangelism-oriented curriculum is followed. A governing board with the Metropolitan as its President directs all the affairs of the Institute. Class rooms, library, and hostel and principle quarters have been already completed. Kannada is the medium of instruction. One of the great problems faced by the institution is the unavailability of adequate Kannada books for the library. The graduates of past years have been appointed at Uttara Kannada, Devanahally and Hoskote mission fields. Rev. Dr. K. P. Mathai served as the Principle from 1991 to 1997.

5. A Kitchen and Dining Hall for the Campus.

An adequate kitchen and dining hall for the campus was a need felt for a long time. As the work grew and the number of workers increased, the dining hall of one of the quarters used for this purposed became

www.nalloorlibrary.com

inadequate. Appeals were made particularly to the Bangalore friends, and with the funds collected, a dining hall which could seat 100 people and with kitchen and storeroom facilities was constructed in 1992.

6. A New Venture in Medical Ministry

After having faced for many years the problem of securing qualified nurses for our hospital and also in the face of great difficulties in securing seats for our village girls in the existing nursing schools of the area, the proposal for starting a nursing school of our own was presented before the Field Committee of the Mission. Through the tireless efforts of the missionary achen, Rev. Thomas John and the helpful guidance and assistance given by the Rev. Dr. K. U. Abraham, Field Committee Chairman and Mrs. Joykutty Varghese of Bangalore Mission succeeded in securing government sanction to open a nursing school with an intake of 40 students per year. Thus, in addition to its medical services Hokote mission moved to the realm of medical education also in November 1996, when the first batch of 26 students were enrolled for nursing in the Mar Thoma Medical Mission Institute of Nursing at Hoskote. As the permission to start the school came suddenly even against our hope, temporary arrangements were made to start the school. A three storey building is planned for the school and the construction of the ground floor is in progress. Mrs. Joykutty Varghese who retired from government service as Principle of Victoria Hospital School of Nursing and the Secretary to the Nursing Council of Karnataka govt. kindly offered her honorary service as Principle and three junior tutors are on the staff of the school.

Management of the Mission

The work at Hoskote started on an ashram basis with the under standing that it was to be supported by voluntary contributions of mission friends and that its affairs were to be managed by mutual consultations and agreement of the workers under the guidance of a local committee. Assuming the name "Christa Sakshya Sanga" the founding members continued under this style of functioning equally sharing responsibilities as well as the funds which came from differ-

ent sources.

But with the restructuring of the mission in 1965, it was brought under the direct management of the MTEA and it was thereafter called as the Hoskote Mission Medical Centre. The Missionaries and the workers, hereafter appointed by the EA, were the paid workers of the EA and they were responsible to it in all matters connected with the work. In the management of the mission field, EA was to be assisted by a local Committee or Field Committee in which Missionaries of the field, Medical Superintendent Achens and lay representatives from the various Mar Thoma Churches of Bangalore area nominated by the Diocesan Episcopa and the EA were to be members. The Field Committee was to meet regularly to review the work and recommend necessary actions to be taken. The mission parishes and their vicars were to work under the Diocesan Episcopa.

Few Closing Remarks

From this Short history of Hoskote Mission given in the preceding pages, it is quite evident that what was started in a small way with only two families has grown into the present Hoskote Mission and Medical centre with more than 50 workers engaged in numerous ways of witnessing. In the place of a single house in the town rented for Rs.6 for two pioneering families to live we have at present several fine quarters, churches, institutions and properties in the town and in the different villages. And as the days pass by we are moving into newer and newer ventures of faith and works. As every Sunday comes hundreds of village Christians along with numerous seekers of truth assemble at sixteen centers to worship God and listen to His message. We have every reason to rejoice and thank God for what He has done during the past 50 years. But as we step into the next 50 years, we have to be watchful and prayerful so that the clear vision which guided us in the past may not be exchanged for anything else and that the priority for winning people for the Kingdom of God may not be missed at any cost.

www.nalloorlibrary.com

Once and only once do we read that Jesus a man of sorrows and acquainted with grief, actually "rejoiced in the spirit". It was not in the hour when he stood on the Mount of Transfiguration, His face shining like the sun in its strength; it was not when he rode along the streets of Jerusalem hearing the hosannas of the people, but it was in the hour when those 70 unnamed disciples returned from their evangelistic campaign and reported how many had positively responded to the Gospel concerning the Kingdom and found the way to eternal life. So, Jesus still rejoices when we go out and bring others to Him.

Rev. Dr. K. P. Mathai

(Printed first in the Golden Jubilee Souvenir of Hoskote Mission in June 1997. This article was added in this book to give a comprehensive and complete view of Hoskote Mission History.)

Family of Mr. M.T. Joseph (1910-1995)

Parents

Father : Manon Thomas, Maramon
Mother : Rachel, Elanthur

Children

1. M.T. Joseph. Wife - Pennamma
2. Kochannamma. Husband - M.M Samuel
3. M.T.Koshy. Wife -Kunjukunjamma
4. M.T.Kurian. Wife- Kunjamma
5. M.T.Mathai Wife- Gracykutty
6. Rev.Fr.M.T.Thomas (Baby). Wife- Gracy
7. Rev.Fr. M.T.Philip (Thampy). Wife- Kunjamma

www.nalloorlibrary.com

Family of Pennamma (Mariamma) (1917-1986) wife of M.T.Joseph

Parents

Father : Mammen Mammen - Manalukalayil - Kumbanadu
Mother: Mariamma d/o Pazhampallil Padinjattekara Chacko, Pullad.

Children

1. Mammen Mammen. Wife Kunjelil
2. Mammen Chacko. Wife Chinnamma
3. Mammen Mathew (Pappy). Wife Mariamma.
4. Mariamma Joseph (Pennamma). Husband - M. T. Joseph
5. Annamma - Husband Thomas s/o Nellikunnathu Mathew, Elanthur
6. Mammen Thomas (Kunjachen). Wife Thankamma

5\. Mammen Zachariah (Thampy). Wife Ammini

Children of Mr. & Mrs. M.T. Joseph

1. Molamma (Rachel). Husband - P. Frederich

2. Thomas Joseph (Jay). Wife - Nalini

3. Grace. Hsband - Thampy (John Joseph Nalloor)

4. Late. Kunjumole (Annie). Husband - Aby (K.P.Paulose)

www.nalloorlibrary.com

Mr. M.T. Joseph and family. 1947

Rev. A.C. Zachariah and family. 1950

House of Praise
Ms Bagshaw and Ms Karnoe. 1954

Joseph's family 1950

The House of Praise family in 1948.

One of the rented house where the families first moved in (early 1950's)

Women Mission Workers of Hoskote (Left to Right) Mrs. Joseph, Mrs. Thankamma Chacko, Mrs. Marykutty Kochamma, MRs. Zachariah

Friends of the Mission at Gonakkanahally village.

M.T. Joseph with classmates at South India Bible Seminary.

(Left to Right) Mathai appan, M.T. Joseph, Rt. Rev. Alexander Mar Theophilus, Mr. P. Chacko, Rev. A.C. Zachariah in 1954. Dedication of M.T. Joseph's residence. 1954

Appachen, Ammachi and Rev. A.C. Zachariah with village children.

M.T. Joseph, Mr. Appaiyah, Rev. A.C. Zachariah at Appaiyah's residence.

Dedication of the Rev. A.C. Zachariah's residence at the Ashram. 1954

Workers at the Ashram. 1956

www.nalloorlibrary.com

SIBS students with Mr. P. Chacko in the village. 1955

Mission workers with Abraham and Sarah (Third and fourth from Right), the first believers of Gonakkanahally village at Hoskote Ashram.

Completion and Dedication of "Camp Shed" completed in 1956. The building was later turned into the present Medical Mission Hospital, Hoskote.

Rt. Rev. Alexander Mar Theophilus (Left) with (In Centre)Rev. E. J. George and Dr. Sophie, Ms. Mary Mathew (sister of Dr. Spohie). Also seen is Samuel Santhosham as a child (Third from Right), who later became the first Karnataka origin Achen.

Dr. Stanley Jones (Third from Right) visiting the Mission Hospital. 1965

Appachen and Ammachi with son Jay and daughter Grace. 1953

Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom on a pastoral visit, with the Mission members. in 1968.

Very Rev. K. E. Oommen (Father of Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom Mar Thoma Metropolitan) at Hoskote for the wedding of Mr. and Mrs. K. M. Samuel.

The Hamilton Family (1974). Close friends of the Hoskote Mission and founders of Vacation Bible School (VBS) Ministries in India.

Prayer and Ground Breaking of Mr. M. T. Joseph house in New Extension Hoskote. (Right to left) Rt. Rev. Alexander Mar Theophilus, Rev. C. G. Alexander and Mr. M. T. Joseph. 1970

Rt. Rev. Alexander Mar Theophilus laying the foundation stone for M. T. Joseph's house in 1970.

www.nalloorlibrary.com

M.T. Joseph and family in 1960.

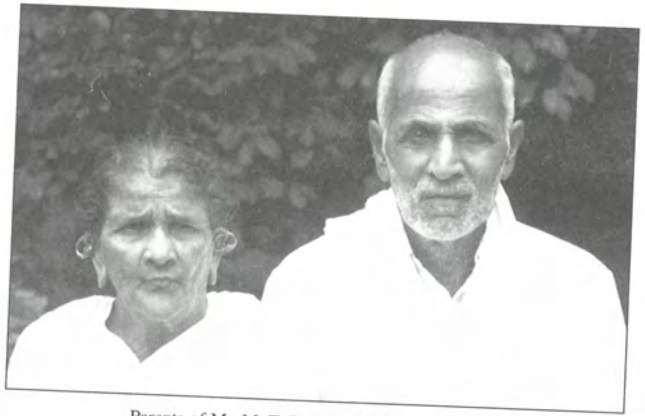

Parents of Mr. M. T. Joseph. Mr. Thomas Manon and wife Mrs. Rachel.(1960)

Mr. and Mrs. M. T. Joseph. (1971)

ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനെപ്പറ്റി എന്റെ ചില ഓർമ്മകൾ
(ഡോ. അലക്സാണ്ടർ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്ത)

ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന് കടുക് മണിയോട് സാദൃശ്യം. ആരംഭം വളരെ ചെറുതെങ്കിലും അത് വളർന്ന് പന്തലിച്ച് അനേകർക്ക് അനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു. ഇന്ന് ഇവിടെ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ട്. 49 വർഷം മുമ്പ് ഞാൻ ഇവിടെ വരുമ്പോൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. രണ്ട് മൂന്ന് മുൾച്ചെടികൾ മാത്രം. ഏറ്റവും അടുത്തുണ്ടായിരുന്നത് മൃതശരീരങ്ങൾ പോസ്റ്റുമാർട്ടം ചെയ്യുവാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു കെട്ടിടവും. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് ഇവിടെ വരുവാൻ ഭയമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇത് ഇവിടെ ആരംഭിച്ചത്?

ഇതിന്റെ ആരംഭത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം കാലം ചെയ്ത ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മ തിരുമേനി ആയിരുന്നു. തിരുമേനി ഭാരത സുവിശേഷീകരണത്തിനു വേണ്ടി തന്നാൽ ആവോളം പ്രയത്നിച്ചു. ഭാരതത്തിൽ അങ്ങോളം ഇങ്ങോളം സന്ദർശിച്ച് എവിടെയെല്ലാം സുവിശേഷവേലയ്ക്ക് സാദ്ധ്യതയുണ്ടോ അത് അന്വേഷിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ യാത്ര ചെയ്ത് ഇപ്പോൾ പാകിസ്ഥാന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്ന സിയാൽകോട്ടയിലും കൺവൻഷനുകൾ നടത്തുമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സിയാൽകോട്ടയിൽ പോകുക എന്നത് വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരുമേനിക്ക് സുവിശേഷീകരണത്തിനു വേണ്ടി കഷ്ടം സഹിക്കാൻ യാതൊരു മടിയും ഇല്ലായിരുന്നു.

അക്കാലത്ത് ബാംഗ്ലൂരിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഹോസ്ക്കോട്ടയ്ക്ക് അടുത്ത് ഒരു മദാമ്മ വന്ന് ഒരു അനാഥാലയം നടത്തുന്ന വിവരം തിരുമേനി അറിഞ്ഞു. ആ അനാഥാലയം കണ്ടപ്പോൾ തിരുമേനിയ്ക്ക് ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കണം എന്ന് തോന്നി. ഈ കാര്യത്തെകുറിച്ച് ബാംഗ്ലൂരിൽ പ്രസംഗമദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെറിയ കൂട്ടത്തിൽ ചെറിയ താത്പര്യം ഉണ്ടായി. അന്ന് ബാംഗ്ലൂരിൽ ഇടവക ചെറുതായി ആരംഭിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളു.

അതേസമയം മറ്റു ചിലരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലും ആശയം ഉണ്ടായി. കോട്ടയം സി. എം. എസ്. ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന

www.nalloorlibrary.com

ശ്രീ. എ. സി. സഖറിയ, മാരാമണ്ണ് അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററായി ജോലി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫ് എന്നിവർക്ക് സുവിശേഷ വേലയിൽ താത്പര്യം ഉണ്ടായി. ജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് സുവിശേഷ വേലയിൽ പരിശീലനത്തിനായി കോളാറിലുള്ള ബൈബിൾ സ്കൂളിൽ വന്നു. സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി വരുന്നവർ അതിനുവേണ്ടി സമർപ്പണം ഉള്ളവരും ദൈവം തങ്ങളെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ബോധമുള്ളവരും ആയിരിക്കണം. ആ ചിന്ത ഈ രണ്ട് വ്യക്തികളിലും ഉണ്ടായി. സുവിശേഷ വേലയെപ്പറ്റി താത്പര്യം ഉണ്ടായപ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. ദൈവാത്മ പ്രചോദനം ആണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം. അതോടൊപ്പം തങ്ങളുടെ ആയുസിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ പിന്നെ മറ്റ് പ്രയാസങ്ങൾ സാരമില്ല. ഇവർ കോളാറിൽ പഠിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഹോസ്ക്കോട്ട് ഗ്രാമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അവർ ബൈബിൾ സ്കൂളിൽ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയതിനു ശേഷം ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അക്കാലത്ത് ഞാനും ബാംഗ്ലൂരിൽ പഠിക്കുന്നതിനായി വന്നു. 12 കൊല്ലം കോട്ടയത്ത് പഠിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം ജോലി രാജിവച്ചിട്ടാണ് വന്നത്. അന്ന് ഞാൻ ബാംഗ്ലൂരിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിലെ ഇടവക വികാരി, ഇപ്പോഴത്തെ സഫ്രഗൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത തിരുമേനിയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പട്ടം ഏറ്റവർ ആണ്. ഞാൻ വന്ന് പഠനം തുടങ്ങി ആറു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശെമ്മാശനായി. രണ്ടാം വർഷം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കശീശായായി പട്ടം ഏറ്റു. അതോടു കൂടി ബാംഗ്ലൂർ ഇടവകയുടെ ചുമതല എനിക്കായി. പട്ടം ഏറ്റ് ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ശ്രീ. എ. സി. സഖറിയായും, ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫും ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നു. ഇവർ രണ്ടു പേരും എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ ആയതുകൊണ്ട് അവരോടുള്ള സ്നേഹബന്ധം മൂലം ഞാനും ഹോസ്ക്കോട്ടയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു.

സുവിശേഷ വേലയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരു ഇടവക അതുമായി ബന്ധപ്പെടേണ്ടതാണ്. ബർന്നബാസിനേയും, പൗലോസിനെയും പ്രാർത്ഥിച്ച് അയച്ചത് അന്ത്യോക്ക്യായിലെ സഭയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇടവകയുമായുള്ള ബന്ധം സുവിശേഷവേലയ്ക്ക് ആവശ്യമാണ്. ഞാൻ സി. എം. എസ്. കോളജിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് സുവിശേഷവേലയുമായുള്ള ബന്ധം പ്രവർത്തന പഥത്തിലായത്.

അവിടെ ഒരു മിഷനറി സംഘം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവധിക്കാലങ്ങളിൽ അവരോടൊപ്പം മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി വൈക്കം, ചേർത്തല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് മിഷനറി ഗ്രൂപ്പിൽ പോയിട്ടുള്ളവരിൽ ഇന്നത്തെ യാക്കോബായ സഭയിലെ ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ ബാവായും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ താത്പര്യം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ബാംഗ്ലൂർ ഇടവകക്കാരെക്കൊണ്ട് ഒരു team ഉണ്ടാക്കി. കോളജിൽ നിന്നും 4 മണിക്ക് ശേഷം സൈക്കിളിൽ ഇറങ്ങി ഇടവക സന്ദർശനം ആരംഭിക്കും. എന്നിട്ട് കബ്ബൺ പാർക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പുളിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങൾ ഒത്തു ചേരുകയും പ്രാർത്ഥിക്കയും സുവിശേഷവേലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഞായറാഴ്ച ആരാധനയ്ക്കു ശേഷം ശ്രീ. സി. ഡാനിയേലിന്റെ വാഹനത്തിൽ Prayer Fellowship -ൽ ഉള്ള എല്ലാവരും കൂടി ഹോസ്ക്കോട്ടയ്ക്ക് പോകുമായിരുന്നു. ആ സമയത്ത് വളരെയധികം സഹായം ചെയ്തിരുന്നത് മിസ്സ്. മത്തായി ആയിരുന്നു. ശ്രീ. കെ. ജെ. ഏബ്രഹാം ആയിരുന്നു Fellowship -ൽ അവസാനം നിര്യാതനായത്. അന്ന് ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നമ്മുടെ സ്നേഹിതർ താമസിച്ചിരുന്നത് മണ്ണുകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച രണ്ട് കെട്ടിടങ്ങളിൽ ആയിരുന്നു. ഞങ്ങളും ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ ചെന്ന് ഈ സ്നേഹിതരോട് ചേർന്ന് ചുറ്റുമുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോകുമായിരുന്നു. അത് ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷവും അവർക്ക് ശക്തിയും ആയിരുന്നു. പ്രയാസങ്ങളുടെയും പ്രതിസന്ധികളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ചുറ്റുമുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിക്കയും ചന്തകളിലും തെരുവുകളിലും ലഘു ലേഖനങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുകയും അങ്ങനെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഗൊണക്കനഹള്ളിയിൽ നിന്നും ചന്തയിൽ വന്ന ഒരു സത്രീ (സാറ) മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം വാങ്ങിച്ചു. ഈ കാര്യം അവളുടെ ഭർത്താവിന് ഇഷ്ടമായില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുസ്തകം കളയുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരണ കൊടുത്ത് വാങ്ങിയതല്ലേ, കളയണ്ട എന്ന അഭിപ്രായത്തോടു കൂടി സ്ത്രീ അത് സൂക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ മിഷ്യനിൽ നിന്ന് രണ്ട് പ്രവർത്തകർ ഗൊണക്കനഹള്ളിയിൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പ്രവർത്തനത്തിനായി താമസം ആരംഭിച്ചു. അവർ ഗൊണക്കനഹള്ളിയിൽ ഈ സ്ത്രീ (സാറ) യുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് യേശുവിനെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. അവർ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു. ഭർത്താവ് സ്വല്പം പിണക്കക്കാരനും മദ്യപാനിയും ആയിരുന്നു. ആദ്യം ക്രിസ്തു മാർഗ്ഗത്തെ എതിർത്തു

www.nalloorlibrary.com

പറഞ്ഞുവെങ്കിലും പിന്നീട് തന്റെ ഭാര്യയുടെ ജീവിതം കണ്ടപ്പോൾ ക്രിസ്തു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുവാൻ അയാൾ തയ്യാറായി. ഇവരാണ് ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ ആദ്യ ഫലങ്ങൾ. അബ്രഹാം സാറ എന്ന പേര് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ സ്നാനം ഏറ്റ് സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ ആയി. അവർ ഇപ്പോഴും വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നു. അവർക്ക് മക്കൾ ഇല്ല. അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽ നമുക്ക് ഒരു ചാപ്പൽ ഉണ്ട്. പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടക്കുന്നു.

കുറെ കാലത്തിനു ശേഷം ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന സ്ഥലം വാങ്ങിച്ചു. അന്ന് ഇവിടെ വെള്ളം ഇല്ലായിരുന്നു. കുറെ മുൾചെടികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ അവിടെ വരുമ്പോൾ ഒക്കെ പറയുമായിരുന്നു, ഇവിടെ ഒരു കെട്ടിടം പണിത് എന്തെങ്കിലും ആരംഭിക്കണം എന്ന്. ഇവിടെ നിന്നും ഞാൻ അമേരിക്കയിൽ പോയി. വീണ്ടും ഇവിടെ തിരികെ വരുന്നത് മിഷ്യനറി ബിഷപ്പായിട്ടാണ്. അപ്പോഴും ഇവിടെ കെട്ടിടം ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു മുൾചെടിയുടെ ചുവട്ടിൽ ഒരു കുടിൽ കെട്ടി മൂന്നര ദിവസം ഞാൻ അതിൽ പാർത്തു. അപ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിൽ ഉള്ള സ്നേഹിതരും ഇവിടെയുള്ളവരും കൂടി തീരുമാനിച്ചു, ഇവിടെ കെട്ടിടം പണിയണം എന്ന്. അങ്ങനെ രണ്ട് ചെറിയ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിത് അവിടെ ഇതിന്റെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തകർ താമസം തുടങ്ങി. ഈ സമയത്തും ഞാൻ ബാംഗ്ലൂരിൽ വരുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള സ്നേഹിതരേയും കൂട്ടി ഹോസ്ക്കോട്ട സന്ദർശിക്കുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ കുറെ കാലം കടന്നു പോയി.. ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനകരമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തു എങ്കിലേ സുവിശേഷവേല ഫലപ്രദമായി നടക്കുകയുള്ളു എന്ന് മനസ്സിലായി. ശ്രി. എ. സി. സഖറിയായിക്ക് ഹോമിയോപ്പതിയിൽ സ്വല്പം പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഹോമിയോപ്പതിയിൽ ചികിത്സ ആരംഭിച്ചു. ജനങ്ങൾ കൂടുതലായി വരുവാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനകരമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ജനങ്ങൾ നമ്മേ സമീപിക്കുകയുള്ളു. ഇതോടു കൂടി ഒരു ആശുപത്രി ഇവിടെ തുടങ്ങണം എന്ന ചിന്ത ഉടലെടുത്തു. അപ്പോഴാണ് ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനായി ഇ. ജെ. ജോർജ് അച്ചനും ഡോ. സോഫിയും കൂടി വന്നത്. അവർ ചെയ്ത പ്രവർത്തനം ഏറ്റവും അനുഗ്രഹകരമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളോടൊപ്പം ഗ്രാമീണരുടെ കുട്ടികളെ കൊണ്ടുവന്ന് അവർ താമസിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. അതിൽ

ഒരാളാണ് ഇന്ന് മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ ഒരച്ചനായ സാം സന്തോഷ്.

തുടർന്ന് അമേരിക്കൻ ലെപ്രസി മിഷ്യനുമായി ചേർന്ന് കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു അങ്ങനെ ഇവിടെയുള്ള പ്രവർത്തനം വളർന്നു വന്നു. പെട്ടന്ന് ഒരു കാര്യം ചെയ്യണം എന്ന് വിചാരിച്ചാൽ നടക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് 2 തിമോ 2ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ കൃഷിക്കാരൻ അതിന്റെ ഫലത്തിനായി .കാത്തിരിക്കണം. സാവകാശം വളർന്നു വരുന്നതു മാത്രമെ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുകയുള്ളു. സമർപ്പണത്തോടുകൂടി ദീർഘകാലം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വ്യക്തികൾ ഒരുങ്ങി വരുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ മമ്പോട്ടു പോവുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് വളരെ ശക്തമായി പറയുവാനുള്ളത് ഗോതമ്പുമണി നിലത്തു വീണു ചാകുന്നു എങ്കിൽ അത് ഫലം കായ്ക്കും, നിലത്ത് വീണ് ചത്ത് നിലത്തിന് വളമാകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. നമ്മുടെ ആയുഷ്ക്കാലം ദൈവത്തിൽ ആശ്രയം വച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ ദൈവം ഫലം തരും. ഇപ്പോൾ കർണ്ണാടകത്തിന്റെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ധാരാളം പേർ സ്നാനപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ നിലനില്പ് അവർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവരോടൊപ്പം താമസിച്ച് അവർക്കുവേണ്ടി ജീവൻ കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് പറയുവാനുള്ളത് ഓരോ ഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കുന്നവർ അവരുടെ ഭാഷ പഠിച്ച് അവരോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറാകണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ വേല ഫലപ്രദമാകുകയുള്ളു. ഈ വിചാരങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പതിയണം. ഇവിടെ കുടുംബമായി താമസിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പ്രവർത്തകർ തയ്യാറാകണം. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെപറ്റി ഒരു ദർശനം ലഭിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം. ആ ദർശനത്തോടുകൂടി മുമ്പോട്ട് ഇറങ്ങിയവർക്ക് പിന്മാറാൻ പറ്റുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ദൈവമേ എന്റെ സമർപ്പണത്തെ സ്വീകരിക്കേണമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാം

(മെത്രാപ്പോലീത്ത തിരുമേനി ഹോസ്ക്കോട്ട് മിഷൻ ജൂബിലിയുടെ ഉത്ഘാടനത്തിൽ പങ്കുവെച്ച ഓർമ്മകൾ) തയ്യാറാക്കിയത് റവ. തോമസ് ജോൺ.

ജ്യേഷ്ഠന്റെ സഹപാഠി

മാരാമൺ ഇടവകയിൽ മനോണ് തോമ്മാച്ചന്റെ മകൻ ശ്രീമാൻ ജോസഫും ഞാനും ഒരു ഇടവകയുടെ അംഗങ്ങളായി വളരെ നാൾ ജീവിച്ചു. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ സഹപാഠിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പഠനം കഴിഞ്ഞ ശേഷം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വകയായുള്ള അഞ്ചലാപ്പീസിന്റെ മാസ്റ്റർ ആയി പ്രവർത്തിച്ചു. വിദേശത്ത് ഉള്ളവരുടെ വർത്തമാനം സ്വദേശത്തുള്ളവർക്കു നൽകുന്നതിനും, സ്വദേശികളുടെ സന്ദേശം വിദേശവാസികൾക്കു നൽകുന്നതുമായ മഹനീയ ശുശ്രൂഷയാണ് ജോസഫ് സാർ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. തിരുവനന്തപുരവും, മൂവാറ്റുപുഴയും, ആലുവായും, കൊല്ലവും എല്ലാം ലണ്ടൻ, ന്യൂയോർക്ക്, മെൽബോൺ എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾപോലെ മാരാമൺകാർക്കു വിദൂരമായിരുന്നു. ആലുവാ കോളജിൽ പഠിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്കു ഫീസിനു പണം ലഭിക്കുന്നത് മാരാമൺ അഞ്ചലാപ്പീസിലെ ജോസ്ഫ് സാറിന്റെ സഹായത്തോടായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ജോലി ചെയ്യുന്നവരുടെ സെക്രട്ടറിയേറ്റിലെ ശമ്പളത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വിഹിതം ജോസഫ് സാറിന്റെ ആഫീസ് മുഖാന്തിരമാണ് ലഭിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ മാരാമണ്ണ് അറിയപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയും, എല്ലാവർക്കും പ്രയോജനമുള്ള ഒരു പൗരനുമായിരുന്നു സാർ.

സുമുഖനും, ശാന്തനും, വിനീതനും, സ്നേഹ സമ്പൂർണ്ണനുമായ സാർ എല്ലാവർക്കും ഒരു മാസ്റ്റർ ആയിരുന്നു. സാമൂഹ്യസേവനം, മനുഷസഹായം ഇവ സാറിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകളായിരുന്നു. നവീകരണത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമായ മാരാമണ്ണ് ജനിച്ച ജോസഫ്സാർ ചെറുപ്പം മുതലേ ഒരു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസി ആയി വളർന്നു വന്നു. സണ്ടേസ്കൂളിൽ പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും സാറിന്റെ കൗതുകമേറിയ പ്രവർത്തനമായിരുന്നു. പള്ളി ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ടയേറിയ ശ്രദ്ധ സാറിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. സാറിന്റെ മുഖത്തിന്റെയും, പല്ലിന്റെയും നിറം ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ സാറിന്റെ ചിരി ആകർഷണീയമായിരുന്നു. കാർഡും കവറും, പണം നൽകാതെ മാതാപിതാകന്മാർക്കുപോലും നൽകാത്ത സാർ തന്റെ സുന്ദരമായ ചിരി തന്റെ കാഴ്ചയിൽ വന്നു ചേർന്ന ആർക്കും നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ സാർ എല്ലാവരുടെയും ഒരു സ്നേഹിതനായിരുന്നു.

www.nalloorlibrary.com

ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ അഞ്ചൽ മാസ്റ്റർ ഉന്നതനായ ഒരു ഉദ്യോസ്ഥനാണ്. അതിനാൽ സാറിന് അംഗീകാരത്തിനായുള്ള നെട്ടോട്ടം ഇല്ലായിരുന്നു. ഉള്ളതിൽ സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. ഇത് ഒരു ജീവിത ശൈലിയായിതന്നെ തീർന്നു. പരിമിതികളെ പാരാതിയായി വേഷം ധരിപ്പിക്കാതെ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ഭാഗമായി സാർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ സംതൃപ്ത ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന് ദൈവം നല്കി.

ബാംഗ്ലൂരിനടുത്ത് ഹോസ്കോട്ട എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു സുവിശേഷ വേല ബാംഗ്ലൂർ ഇടവകയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. കുറിയന്നൂർ സ്വദേശിയായ എ. സി. സഖറിയ സാർ (പിന്നീട് സഖറിയ അച്ചൻ) അവിടെ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചതായി വാർത്ത വിതരണ ആഫീസ് മാസ്റ്റർ ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫ് അറിഞ്ഞു. ഈ പരിപാടി ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഒരു കൂട്ടു പ്രവർത്തകനെ ലഭിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഒരോ എഴുത്തും കണ്ടു മേൽവിലാസം വായിച്ച് അതു തക്ക സ്ഥാനത്ത് എത്തിക്കുന്നതിന് ക്രമീകരണം ചെയ്യും വിധം, പ്രതികരണ ശീലം അഭ്യസിച്ച സാർ ഹോസ്കോട്ടയിലെ ആവശ്യത്തോടും പ്രതികരിച്ചു. "കർത്താവേ തക്ക ആളിനെ അയയ്ക്കേണമേ" എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച് തൃപ്തനാകാതെ, ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയായി സ്വീകരിച്ച് സർക്കാർ ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വർഗ്ഗീയ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് തീരുമാനിച്ചു. കന്യക മറിയം "ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ദാസി" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള ഒരു സമർപ്പണം ആയിരുന്നു അത്. ഇന്ന് സുവിശേഷ സംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തന പരിപാടിയിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഹോസ്കോട്ട പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആരംഭം ഈ തീരുമാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാം വേദപുസ്തകം പഠിക്കുമ്പോൾ, സാധാരണ സംഭവങ്ങളിലാണ് അസാധാരണ അനുഭവങ്ങൾ ഉളവാകുന്നത് എന്ന സത്യം വ്യക്തമാണ്. കർണാടക ദേശത്തുള്ള (Bangalore Area) സുവിശേഷ വേലയുടെ ആരംഭത്തിനും, വളർച്ചയ്ക്കും, ജോസഫ് സാറിന്റെ ഈ പ്രത്യുത്തരം ഉതകി. സാറും, സാറിന്റെ ഭാര്യയും, കാർണാടക ദേശത്തു ജീവിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച് ഭൗതിക ശരീരം അവിടെ അടക്കപ്പെട്ട രണ്ടു മഹൽ വ്യക്തികളാണ്.

ശാന്തനും, മിതഭാഷിയുമായിരുന്ന സാർ അടിയുറച്ച ഒരു ദൈവവിശ്വാസി ആയിരുന്നു. അതിനാലാണ് നിശ്ചിത ശമ്പളം ആവശ്യപ്പെടാതെ ദൈവം നൽകുന്ന അനുഭവങ്ങളെ

അനുഗ്രഹങ്ങളായി കണ്ടുകൊണ്ട് അവർ ഒരു ആശ്രമ ജീവിതം ആരംഭിച്ചത്. അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ ഭാവിയും അവർ വിശ്വസ്തനായ ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായി ഭരമേല്പിച്ചു. സാറും കുടുംബവും ഹോസ്കോട്ടയിൽ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് തീരുമാനിച്ചു. ഹോസ്കോട്ട മിഷൻ പ്രവർത്തനവും, ജോസഫ് സാറിന്റെ കുടുംബ ചരിത്രവും, വളരെ അധികം ഇഴുകി ചേർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രാമവാസികളെ സ്നേഹിക്കുകയും, കരുതുകയും, ക്രിസ്തുവിലുള്ള രക്ഷയുടെ സന്തോഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഗ്രാമവാസികൾക്ക് സാർ ഒരു അത്താണിയും, ഉപദേഷ്ടാവും ആയിരുന്നു. ജോലിയിൽ നിന്ന് വിരമിച്ച ശേഷവും ഒരു വീടു പണിത് മിഷൻ സെന്ററിനടുത്ത് താമസിച്ചു. അതിനാൽ അവസാനം വരെയും ഹോസ്കോട്ടയിലെ സുവിശേഷ വേലയുമായി ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു.

സാറിന്റെ ഭാര്യയും ഈ വേലയിൽ പൂർണ്ണമായി സഹകരിച്ചിരുന്നു. ഗ്രാമവാസികളും കൊച്ചമ്മയുമായുള്ള ബന്ധം വളരെ നല്ലതായിരുന്നു. അവിടെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇരുവരും പൂർണ്ണമായി സഹകരിച്ചിരുന്നു. ഇരുവരും അവിടെതന്നെ അടക്കപ്പെട്ടു.

രണ്ട് ആളുകൾ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ദൈവ വിളിക്കു നൽകിയ പ്രത്യുത്തരം ഇന്ന് 8 ചാപ്പലുകൾ, 20 സുവിശേഷ പ്രവർത്തന കേന്ദ്രങ്ങൾ, 10 സുവിശേഷകർ, 1 പട്ടക്കാരൻ, 800 വിശ്വാസികൾ, ഒരു ആസ്പത്രി, നേഴ്സിംഗ് സ്കൂൾ, കുഷ്ടരോഗ ചികിത്സാ കേന്ദ്രം, അഗതി മന്ദിരം, മുതലായ പല സ്ഥാപനങ്ങളും, സംഘടനകളും ഉള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഒരു കടുകുമണിപോലെ ചെറിയ ആരംഭം ഇന്ന് ആകാശത്തിലെ പറവകൾ അവയിൽ കൂടുവെച്ചു വിശ്രമിക്കുന്നു.

22.11.2001

ഫിലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം മാർത്തോമ്മ മെത്രാപ്പോലീത്ത

www.nalloorlibrary.com

മധുരസ്മരണകൾ

ജോസഫ് സാറിനെ കുറിച്ചും, പെണ്ണമ്മകൊച്ചമ്മയെ കുറിച്ചും രണ്ട് വാക്ക് എഴുതുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമുള്ള കാര്യമാണ്. 1947 മുതൽ അവരെ ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാം. സുവിശേഷ വേലയ്ക്കായിട്ട് കേരളത്തിൽ നിന്ന് ഹോസ്കോട്ടയിലേക്ക് ജോസഫ് സാറും കുടുംബവും, ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളും, ഞങ്ങളും, ഒരുമിച്ച് യാത്ര ചെയ്തു. ആ യാത്ര വളരെ സന്തോഷകരമായിരുന്നു.

ഹോസ്കോട്ടയിൽ ചെന്ന് ഞങ്ങൾ മണ്ണുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു വീട്ടിൽ താമസിച്ചു. ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്ത്, കഴിച്ച്, പ്രാർത്ഥിച്ച്, ആരാധിച്ച്, കൂട്ടായ്മ ആചരിച്ച് ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെ പോലെ ഞങ്ങൾ കുറെക്കാലം അവിടെ താമസിച്ചു. കുറെ മാസങ്ങൾക്കുശേഷം (വർഷം ആണോ എന്ന് ഓർമ്മയില്ല) ജോസഫ് സാർ കുടുംബമായി അടുത്തുള്ള വേറൊരു വീട്ടിലേക്ക് താമസം മാറ്റി.

ഞങ്ങൾ പഠനസ്ഥലത്തു നിന്ന് അവധിക്ക് വരുമ്പോഴെല്ലാം അവിടെ പോകുന്നത് വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കാരണം അവിടെ ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഹൃദ്യമായ സ്വീകരണം, സ്നേഹം, കൊച്ചമ്മയുടെ ചിരി, സംസാരം, അതിഥി സൽക്കാരം, ഇവയൊക്കെ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. ഹോസ്കോട്ട മിഷൻ ഫീൽഡ് സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കും, അവിടെ താമസിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കും ഈ കാര്യങ്ങൾ അറിവുള്ളതും അനുഭവമുള്ളതുമത്രേ.

സാറിന്റെയും കൊച്ചമ്മയുടെയും, വേറെ ചില കാര്യങ്ങളും ഞങ്ങളെ ചിന്തിപ്പിക്കയും സ്വാധീനിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ജോസഫ് സാറും കൊച്ചമ്മയും, അവർക്ക് ലഭിച്ച ദൈവവിളിയോട് നൂറു ശതമാനവും അനുസരണം കാട്ടിയിരുന്നു. ലോകമനുഷ്യർക്ക് അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് വെറും ഭോഷത്വമായി തോന്നാം. കാരണം ദൈവവിളി ലഭിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു പേർക്കും ഉറപ്പുള്ള ജോലികളും, സ്ഥിരവും സ്ഥായിയുമായ ശമ്പളവും വരുമാനവും ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നത്രേ ഞങ്ങളുടെ അറിവ്. തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന് സുരക്ഷിതത്വവും കെട്ടുറപ്പും, ഭാവി ഭദ്രമാക്കുന്നതിന് ഉതകുന്നതുമായ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നവർ, അതെല്ലാം പൌലോസിനെപ്പോലെ ചപ്പെന്നും ചവറെന്നും എണ്ണി ഉപേക്ഷിച്ചു. സുനിശ്ചയമായ

ഭാവിയെകുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ നിന്ന് അനിശ്ചിതമായ ഒരു ഭാവിയിലേക്ക് വിശ്വാസത്തോടെ ദൈവത്തോടു കൂടെ ഒരു എടുത്തുചാട്ടമത്രെ അവർ ചെയ്തത്. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ദൈവവിളിയോടുള്ള അനുസരണവുമത്രേ അവരെ ഹോസ്കോട്ടയിൽ എത്തിച്ചത്.

വേറൊന്ന്, അവർക്ക് ആ മണ്ണ് വിട്ട് വേറൊരിടത്തേക്ക് മാറി പോകുന്നതിൽ താത്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അവിടെ ജീവിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു അവിടെ തന്നെ മരിച്ച് ആ മണ്ണിൽ തന്നെ അടക്കപ്പെടണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായി സാറ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു പേർക്കും അത് സാധിച്ചു.

ഹോസ്കോട്ടയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ സാറിനും കുടുംബത്തിനും വളരെ പ്രാരാബ്ദങ്ങളും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സാമാന്യം വലിയ ഒരു കുടുംബം - കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വളർച്ച, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം അങ്ങനെ പലതും. എല്ലാം അത്ഭുതകരമായി ദൈവം അതതിന്റെ സമയത്ത് നടത്തികൊടുത്തു. ദൈവം എത്ര വിശ്വസ്തനായിരുന്നു എന്ന് സാറിനോടും കൊച്ചമ്മയോടും ചോദിച്ചാൽ നന്ദിയോടു കൂടെ അവർ സാക്ഷീകരിക്കുമായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ സാറിനെ അവസാനമായി കാണുമ്പോൾ സാറ് വളരെ സംതൃപ്തനും, ശാന്തനുമായി കാണപ്പെട്ടു. സാറിന്റെ മുഖത്ത് പുഞ്ചിരിയും, തന്റെ സംസാരത്തിൽ സ്വതസിദ്ധമായ നർമ്മവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സാറ് തന്റെ മഹത്വത്തിലേക്കുള്ള കയറ്റത്തിന് വേണ്ടി കാത്തു കാത്തിരിക്കുന്നതിനായി ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നി. അതെ; വയോവൃദ്ധനായി സാറ് ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ നല്ല പോർ പൊരുതി, ഓട്ടം തികച്ചു വിശ്വാസം കാത്തു, നിത്യതയിലേക്ക് തന്റെ പ്രതിഫലത്തിനായി പ്രവേശിച്ചു.

സാറിന്റെയും കൊച്ചമ്മയുടെയും വിശ്വസ്തവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതുമായ ജീവിതങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ചിന്തകൾ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

Mary & Sally
(Rev. A. C. Zachariah's & Saramma Zachariah's daughters)

www.nalloorlibrary.com

ജോസഫ് സാറും കുടുംബവും
ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷികളായി ഹോസ്കോട്ടിൽ

1962–63 –ൽ ബംഗാരപ്പെട്ട സൗത്ത് ഇന്ത്യ ബൈബിൾ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിൽ എന്റെ ഒന്നാം വർഷത്തെ പഠനത്തിനുശേഷം ഹോസ്കോട്ടയിൽ 'ക്രിസ്തു സാക്ഷ്യ സംഘ' ആശ്രമത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസഫ് സാറിനോടൊത്തു ഒന്നരമാസക്കാലം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ദൈവം കൃപ ചെയ്തു. മുണ്ടും, ഷർട്ടും വേഷം ധരിച്ച് ഒരു ചെറിയ സഞ്ചിയിൽ ലഘുലേഖകളും സുവിശേഷ പ്രതികളും ഇട്ടുകൊണ്ട് പോകുന്ന ജോസഫ് സാറിന്റെ കൂടെ ഞാനും നടന്നുപോകുമായിരുന്നു. സൈക്കിൾ സവാരി സാറിന് വശമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അത്യാവശ്യമായ സമയങ്ങളിൽ ബസ് യാത്രയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. വഴി നടക്കുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ വെളുത്ത, വലിയ ചുണ്ടക്ക കണ്ടാൽ അത് പറിച്ച് ആ കൊച്ചു സഞ്ചിയിൽ ഇടുമായിരുന്നു. കറിക്ക് ഒരു വിശേഷ പച്ചക്കറി.

പരസ്യയോഗം സാറിന്റെ ഒരു method ആയിരുന്നു. എന്റെ ഓർമ്മയിലുള്ള രണ്ടു പ്രസ്താവനകളിലൊന്ന് 'നാവെല്ലരു പ്രായാണികരെ' (നാം എല്ലാം യാത്രക്കാർ).

വീണ്ടും, 1972 –ൽ ഗുരുവായൂർ-മുക്കോല മിഷനിൽ നിന്നും സ്ഥലം മാറ്റം ലഭിച്ച് ഹോസ്കോട്ട മിഷനിൽ എത്തിചേരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ജോസഫ് സാർ റിട്ടയർ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഹോസ്കോട്ടിൽ സ്ഥിര താമസമാക്കിയ സാറിനെ അടുത്തറിയുന്നതിനു സാധിച്ചു.

സാറിന്റെ വായനയിൽ, ഒരു മാസികയിൽ നിന്നും ലഭിച്ച ഒരു സത്യം എനിക്ക് പറഞ്ഞു തന്നത് ഞാൻ ചിലപ്പോഴെക്കെ പറയാറുണ്ട്- "രണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികൾ തമ്മിൽ കണ്ടാൽ മൂന്നാമതൊരാളിന്റെ കുറ്റം പറയുക".

എന്റെ വിവാഹം തീരുമാനിക്കപ്പെട്ട വിവരം സാറിനോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ സാർ എന്നോട് പറഞ്ഞു.

"കൂടരുതാത്തിടത്ത് കൂടരുത്,
കൂടിയാൽ പിന്നെ കോടരുത്."

ഫലിതം പറയാത്ത ക്രിസ്തീയ പ്രവർത്തകർ ഉണ്ടോ? എങ്കിൽ അത് ഒരു ഫലിതം തന്നെ. ഫലിതം പറയുന്നവരിൽ നിന്ന് ജോസഫ് സാറിനെ എങ്ങനെ ഒഴിവാക്കും?

ഒരു ദിവസം ഒരു മഴ കഴിഞ്ഞ് ആശ്രമം കോമ്പൗണ്ടിൽ നിന്നും പുറത്തേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ വഴിയരികെ ഒരു ചെറിയ കുളത്തിൽ ആളുകൾ ചീര കഴുകുന്നു. നാട്ടുകാർക്ക് വേറെ വിധത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ആ കുളത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ വില്പനയ്ക്കായുള്ള ചീര കഴുകുന്നതു കണ്ടതിനു ശേഷം സാറിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ പുറത്തു നിന്നു വാങ്ങുന്ന ചീര കൊണ്ടുള്ള കൂട്ടാൻ ഞാൻ ഉപയോഗിക്കാതെ വന്നു. പിന്നൊരിക്കൽ ഞങ്ങൾ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പോയപ്പോൾ വാളൻ പുളി മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ശവ കുടീരങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് സാറ് പറഞ്ഞു- നമ്മൾ ഈ മരത്തിന്റെ പുളിയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

സ്വന്തം വരവുചെലവുകൾക്ക് കണക്കു സൂക്ഷിക്കുന്നത് സാറിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ എനിക്ക് ലഭിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന 25 പൈസ തന്നില്ലെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ സാർ പറഞ്ഞത് – "ഞാൻ തന്നില്ലായിരുന്നോ, എന്റെ കണക്ക് ഒന്നു നോക്കട്ടെ." ആരെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനല്ലെങ്കിലും സ്വന്തം വരവ് ചെലവുകൾക്ക് കണക്ക് എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്നത് നല്ലതു തന്നെ എന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസഫ് സാർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഹോസ്കോട്ടയിലെ പ്രവർത്തനത്തിന് ദൈവവിളി കേട്ട് പുറപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പ് ജോസഫ് സാർ അഞ്ചലാപ്പീസിൽ മാസ്റ്ററും, കൊച്ചമ്മ പ്രൈമറി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികയുമായിരുന്നു.

ഹോസ്കോട്ടിലെ 'ക്രിസ്തു സാക്ഷ്യ സംഘ' ആശ്രമം 'ഹോസ്കോട്ട മിഷൻ മെഡിക്കൽ സെന്റർ' ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം കൊച്ചമ്മ ആശുപത്രിയിൽ receptionist ആയി ജോലി ചെയ്തു. ഹോസ്കോട്ടിലെ ഇടവകയിൽ Trustee ആയും ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലികൾ വിശ്വസ്തതയോടെ കൊച്ചമ്മ നിറവേറി.

www.nalloorlibrary.com

കാലം ചെയ്ത ഈശോ മാർ തിമൊഥെയോസ് തിരുമേനി ഒരിക്കൽ ഹോസ്കോട്ടിൽ നമ്മുടെ പള്ളിയിൽ പറഞ്ഞു, "വിദേശ മിഷനറിമാരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലുണ്ടെന്നും. നമ്മുടെ മിഷനറിമാരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾ മിഷൻ ഫീൽഡുകളിലില്ലെന്നും." എന്നാൽ ഇന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ സാധിക്കും - ഇന്ന്, ഒന്നല്ല, രണ്ടു ശവകുടീരങ്ങൾ ഹോസ്കോട്ട മിഷൻ ഫീൽഡിലെ ഗൊണക്കനഹള്ളി ഗ്രാമത്തിൽ നമ്മുടെ സെമിത്തേരിയിൽ, ഹോസ്കോട്ട മിഷൻ പ്രവർത്തകരായി, ബഹുമാനപ്പെട്ട എ. സി. സഖറിയ സാറിനോടും (പിന്നീട് റവ. എ. സി. സഖറിയ), കൊച്ചമ്മയോടും കൂടെ വന്ന ജോസഫ് സാറിന്റെയും, പെണ്ണമ്മകൊച്ചമ്മയുടെയും ശവകുടീരങ്ങൾ ഉണ്ട്. - ദൈവത്തിന് സ്തോത്രം. "മരിച്ചശേഷം അവൻ വിശ്വാസത്താൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു." (എബ്രായർ 11:4)

കെ. വി. മാത്യു
ശിവനാപുരം മിഷൻ

www.nalloorlibrary.com

കർണ്ണാടക പ്രദേശത്തു സുവിശേഷ ദീപത്തിന് തിരി കൊളുത്തിയ മിഷനറി ദമ്പതികൾ

ലോകപ്രസിദ്ധമായ മാരാമൺ കൺവൻഷൻ രൂപം കൊടുത്ത മാരാമൺ എന്ന സ്ഥലത്തു, മനോൺ ഭവനത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്ന ഔസേപ്പച്ചനും (എം. ടി. ജോസഫ്), സഹധർമ്മിണി (മറിയാമ്മ ജോസഫ്) പെണ്ണമ്മയും കൂടി, ഭാരത സുവിശേഷീകരണ ദൗത്യവുമായി 1947 -ൽ കർണ്ണാടക പ്രദേശമായ ബാംഗ്ലൂർ പട്ടണത്തിൽ എത്തി. സഹപാഠിയായ കുറിയന്നൂർ സ്ഥലവാസിയായ എ. സി. സഖറിയ (റവ. എ. സി. സഖറിയ) സാറും പത്നിയുമൊത്തു ഹോസ്കോട്ട താലൂക്ക് കേന്ദ്രമാക്കി 'ക്രിസ്തു സാക്ഷ്യ സംഘം' എന്ന നാമധേയത്തിൽ ആശ്രമപ്രസ്ഥാനത്തിന് രൂപം നല്കി. രണ്ടു കുടുംബാംഗങ്ങളും ചേർന്ന് സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. കർണ്ണാടക ഭാഷപഠിച്ച് ആ ഭാഷയിൽ ഹോസ്കോട്ട പട്ടണത്തിന് ചുറ്റുപാടുമുള്ള ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ സുവിശേഷഘോഷണം ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ ഹോസ്കോട്ട എന്ന സ്ഥലം മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ഒരു ആശ്രമകേന്ദ്രമായി തീർന്നു. ബാംഗ്ലൂർ ഇടവകയുടെ പ്രോഹത്സാഹനവും, സഹകരണവും ഈ പ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു മുതൽ കൂട്ടായി ഭവിച്ചു. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കുറിയന്നൂർക്കാരൻ ശ്രീമാൻ പി. വി. മാത്യുവും കുടുംബവും, വിളക്കുവെട്ടം മാർത്തോമ്മ ഇടവകാംഗമായ ശ്രീമാൻ പി. ചാക്കോയും കുടുംബവും (റവ. പി. ചാക്കോ) ഈ സ്ഥാപനത്തിലെ പ്രവർത്തകരായി ചേർന്നു. അങ്ങനെ ആശ്രമ പ്രസ്ഥാനമായി, ശമ്പളം ഇല്ലാതെ മാർത്തോമ്മ സഭാ സ്നേഹിതരായ ആളുകളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന സംഭാവനകൾ കൊണ്ട് ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ജീവിതചെലവുകൾ നടത്തിവന്നു.

1965 -ൽ ഞാൻ കൊമ്പാടി ബൈബിൾ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിലെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാർത്തോമ്മ സഭയിലെ അന്നത്തെ മിഷനറി ബിഷപ്പായ അഭിവന്ദ്യ തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനി എന്നെ ഹോസ്കോട്ട ആശ്രമത്തിലേക്ക് സുവിശേഷ വേലയ്ക്കായി അയച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ 1965 മാർച്ച് മാസത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ എത്തി ചേർന്നു. അവിടെ വച്ചാണ് ആദ്യമായി ജോസഫ് സാറും കുടുംബവുമായി പരിചയപ്പെടാൻ ഇടയായത്. ആ

സമയത്ത് ആശ്രമത്തിലെ മൂത്ത കാരണവർ ആയിരുന്നു ജോസഫ് സാർ.

ക്രിസ്തു സാക്ഷ്യ സംഘത്തിൽ ഒരു volunteer ആയി ഞാനും അവിടെയുള്ള ആശ്രമാംഗങ്ങളുമായി ചേർന്നു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. കർണ്ണാടക ഭാഷ ഒട്ടും തന്നെ വശമില്ലാത്ത എന്നെ ഭാഷ പഠനത്തിൽ സാറും, കൊച്ചമ്മയും വളരെ അധികം സഹായിച്ചു. കൂടാതെ ആദ്യ സമയങ്ങളിൽ ഭക്ഷണവും മറ്റു താമസ സൗകര്യങ്ങളും നല്കി സഹായിച്ചു. ഒരു ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനെപ്പോലെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും കരുതുകയും ചെയ്ത സാറിനെയും, കൊച്ചമ്മയേയും, ഒരിക്കലും മറക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. കൂടാതെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ സ്നേഹവും, ആദരവും എന്റെ സ്മരണകളിൽ എന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.

ജോസഫ് സാറിന്റെ സുവിശേഷ തീക്ഷണതയും, ഉത്സാഹവും, എന്തു കഷ്ടം സഹിച്ചും മൈലുകൾ നടന്ന്, ഭവനങ്ങളിൽ കയറി ഇറങ്ങി അവരോട് സ്നേഹമായി സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിൽ ഉള്ള ഉത്സാഹവും ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്. കഠിന അദ്ധ്വാനം, ദീർഘവീക്ഷണം, ശാന്തസ്വഭാവം കൃത്യനിഷ്ഠ, വിനയം, സഹിഷ്ണത, എന്നീ ഗുണങ്ങൾ സാറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. ഭവനത്തിൽ ചെന്നാൽ നല്ല അടുക്കും ചിട്ടയുമായി കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തുന്നതിലും ഉത്സുകനായിരുന്നു.

പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയെ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. നല്ല മാതൃക ഉള്ള ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു. പാടുന്നതിനും, പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും, കുഞ്ഞുങ്ങളെ നല്ല ചിട്ടയിൽ തന്നെ വളർത്തുന്നതിനും, ആശ്രമത്തിൽ വരുന്ന അതിഥികളെ സ്നേഹത്തോടെ സൽകരിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഒക്കെ വളരെ ഉത്സുകയായിരുന്നു. ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിയായി ജീവിക്കുന്നതിനും വരുമാനത്തിന് അനുസരിച്ച് ചെലവു ചെയ്യുന്നതിനും കൊച്ചമ്മ ഒരു മാതൃകയായിരുന്നു. ആദിമ കാലങ്ങളിൽ വളരെ ഞെരുങ്ങിയാണ് ജീവിതം പുലർത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ദൈവത്തെ മാനിക്കുന്നവരെ ദൈവം മാനിക്കുമെന്ന് ഇവരുടെ ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ നേരിട്ടു കാണുവാൻ ഇടയാക്കി. ഹോസ്കോട്ടയിൽ തന്നെ ഒരു ഭവനം നിർമ്മിച്ച് താമസിക്കുവാനും, ദൈവം കൊടുത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളെ ആവോളം നല്ല രീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനും അവരുടെ ഭാവി കണ്ട് സന്തോഷിക്കുന്നതിനും ദൈവം അവർക്ക് സഹായിച്ചു.

www.nalloorlibrary.com

ജീവിതത്തിന്റെ ഏറിയ സമയവും, സുവിശേഷത്തിന്റെ അഭിവൃത്തിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, കർണ്ണാടക പ്രദേശത്തു തന്നെ ആ ദീപം എരിഞ്ഞ് അവസാനിക്കുന്നതിനും ദൈവം ഭാഗ്യം നല്കി.

"ഞാൻ നല്ല പോർ പൊരുതി, ഓട്ടം തികച്ചു, വിശ്വാസം കാത്തു, ഇനി നീതിയുടെ കിരീടം എനിക്കായ് വച്ചിരിക്കുന്നു" (2 തിമൊഥ 4:7) എന്ന് പൗലോസിനോട് ചേർന്ന് സാക്ഷിക്കുവാൻ ഗൊണക്കനഹള്ളി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ അവരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾ എന്നും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തു സാക്ഷ്യ സംഘത്തിന്റെ സ്ഥാപകദീപങ്ങളായി, നമുക്ക് ഒരു നിത്യ സ്മാരകമാക്കി ആ ദാമ്പത്യ ജീവിതം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.

സുവിശേഷകൻ: വി. മത്തായി, മുളക്കുഴ

അപ്പച്ചൻ

അപ്പച്ചൻ അടുക്കും, ചിട്ടയും, മിതഭാഷണവും, ശുചിത്വവും, കൃത്യനിഷ്ഠയും ഉള്ള ആളായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ തനിമ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെയുള്ള ജീവിത ശൈലി. കോപിച്ചു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അബ്രഹാമിനെപ്പോലെ സ്വന്തം എന്നുള്ളത് ത്യജിച്ച് കർണ്ണാടകമണ്ണിന്റെ മക്കളുമായി താദാത്മ്യപ്പെട്ട് ആ ഗ്രാമീണരുടെ ഉന്നമനം (ശരീര, മനസ്സ്, ആത്മാവ്) ഇതൊന്നു ലാക്കാക്കി ജീവിതത്തിലെ സുഖങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ് ജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച വലിയ കർമ്മയോഗി ആയിരുന്നു അപ്പച്ചൻ. എനിക്കും മൂന്നു വർഷം സാറിന്റെ കൂടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോകാൻ സാധിച്ചു. കലപ്പനഹള്ളി, കല്ലഹള്ളി എന്നിവ പ്രത്യേകം സ്നേഹം പിടിച്ചെടുത്ത ഗ്രാമങ്ങളാണ്. നടന്നു മാത്രമായിരുന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. Bodanahosahally യിൽ ഒരു ക്രിസ്തുമസ്സിന് ഒരു സന്ദേശം കൊടുത്തത് - ക്രിസ്തുയേശുവിലുള്ള ഭാവം. സാറിന്റെ പ്രസംഗം, അത് ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ അനുസരണം, യേശുവിന്റെ വിനയം, സാർവ്വത്രികമായ രക്ഷ ഇവയെ കുറിച്ച് വന്നു കൂടിയ ജനത്തോട് സംസാരിച്ചു.

എന്റെ സഹോദരന്റെ മരണസമയത്ത് എന്നെ വളരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ വീടിനകത്ത് പ്രവേശിക്കയില്ല. വാതില്ക്കൽ വരെ വരികയുള്ളു. എന്നാൽ അന്ന് അകത്ത് വന്ന് ഒരു പിതാവിനെപ്പോലെ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

സാർ ട്രഷററും ഞാൻ അക്കൗണ്ടണ്ടുമായി 3 വർഷം പള്ളിയിലെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി. ഞായറാഴ്ച ലഭിക്കുന്ന പണം തിങ്കളാഴ്ച തന്നെ ബാങ്കിൽ ഇട്ട് സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. പള്ളിയുടെയോ ഏതു കാര്യമായിരുന്നാലും ചോദിച്ചാൽ വേണ്ട നിർദ്ദേശം തന്ന് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൊച്ചമ്മയുടെ ചിരി, തുറന്നുള്ള സംസാരം, ആരാധനയ്ക്ക് കൊഴുപ്പേകുന്ന പാട്ട്, ആരാധനയിലെ സമ്പൂർണ്ണ ഭാഗഭാഗിത്വം, ഇവ മറക്കാവുന്നതല്ല. കൊച്ചമ്മ പള്ളിയിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ ആരാധന ഒരു ചതഞ്ഞമട്ടാണ്. നല്ല നേതൃത്വപാടവം ഉണ്ടായിരുന്നു. ജോലികളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും വേദപുസ്തകം പഠിക്കുവാൻ സമയം

www.nalloorlibrary.com

കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ബൈബിൾ സൊസൈറ്റിയുടെ Karnataka State -ലെ Bible Quiz ന് 1st prize വാങ്ങിയ ആളാണ്. കൊച്ചമ്മ ആസ്പത്രിയിൽ ആയിരുന്ന സമയത്ത് ഒരു ദിവസം കൊച്ചമ്മയുമായി ചെലവിട്ടത് മറക്കാൻ പറ്റില്ല. കന്നട, മലയാളം ഭാഷകളിൽ കൊച്ചമ്മയ്ക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള പാട്ടുകൾ എല്ലാം പാടി, കൊച്ചമ്മയെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയ വേദഭാഗം വായിപ്പിച്ചു, ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. നല്ല ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു. ഹോസ്കോട്ടയിലെ കാര്യം ആരോട് പറഞ്ഞാലും ഞാൻ ഒന്നു പറയും. ആദ്യസമയത്ത് വെള്ളവും വീടും ഒന്നും ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ വന്ന് ത്യാഗം അനുഭവിച്ചവരുടെ കണ്ണീരിന്റെ ഫലമാണ് ഇന്നത്തെ അനുഗ്രഹം എന്ന്.

ശ്രീമതി. പി. റ്റി. മറിയാമ്മ
സുപ്പീരിയർ
മാർത്തോമ്മ സന്ന്യാസിനി സമൂഹം

മറക്കാത്ത സ്മരണകൾ

1971 മേയ് മാസത്തിലാണ് ഞാൻ ഹോസ്കോട്ട് മിഷനിൽ സുവിശേഷകനായി എത്തിയത്. ഒരു സുവിശേഷകൻ റിട്ടയർ ചെയ്ത ഒഴിവിലേക്കാണ് എന്നെ നിയമിച്ചിരുന്നത്. ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫ് സാർ റിട്ടയർ ചെയ്ത ഒഴിവിലാണ് എന്നത് അവിടെ ചെന്നതിന് ശേഷമാണ് മനസ്സിലായത്. കിഴക്കൻമുത്തൂർ ഇടവകയാണ് എന്നെ സ്പോൺസർ ചെയ്തിരുന്നത്. റവ. ഇ. ജെ. ജോർജും സഹപ്രവർത്തകരും വൈറ്റ് ഫീൽഡ് റയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എന്നെ സ്വീകരിച്ച് ഹോസ്കോട്ട് മിഷനിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അന്നത്തെ പള്ളിയുടെ വശത്തുള്ള മുറിയിൽ തൽക്കാല താമസ സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിയിരുന്നു. കുളി കഴിഞ്ഞ് പ്രഭാത ഭക്ഷണം അച്ചന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നും കഴിച്ച് വിശ്രമിക്കുന്നതിനായി വരുമ്പോൾ വെള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച ഉയരം കുറഞ്ഞ മുറി മീശക്കാരൻ പ്രസന്നവദനായി കൊച്ചു കണ്ണുകൾ പ്രകാശിപ്പിച്ച് പുഞ്ചിരിയോടെ നടന്നു വരുന്നു; പ്രഭാത സൂര്യകിരണങ്ങൾ കഷണ്ടിയിൽ പതിച്ച് പതറുന്നു. മുഖത്തിന്റെ പ്രസന്നത കാരണം ചിരി വ്യക്തമല്ല. അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യം കാണുകയാണ്, ഞാൻ അറിയാതെ വലം കൈ നീട്ടി. അദ്ദേഹം എന്റെ വലം കൈ പിടിച്ച് അമർത്തി കുലുക്കി. "Welcome Mr. Koshy." "Thanks Sir" എന്നാണ് എന്റെ നാവ് ചലിച്ചത്. ആത്മീക വിവശദയിൽ ദൈവസ്നേഹത്തിലുള്ള ആ സ്വാഗതം എന്നെ കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ചു. പുറകിൽ നിന്ന് ഇ. ജെ. ജോർജ് അച്ചൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "കോശികുഞ്ഞിന് അറിയാമോ? അതാണ് നമ്മുടെ ദോഡയജമാനര് ജോസഫ് സാർ." മൂന്നു പേരും ഒന്നിച്ച് ചിരിച്ചു. താമസിക്കുന്ന മുറിയിലേക്ക് ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും കൂടി കയറി. നാട്, വീട് തുടങ്ങി എന്നെ കുറിച്ച് എല്ലാം ചോദിച്ച് മനസ്സിലാക്കി. ഓരോ ചോദ്യവും വളരെ സൂക്ഷിച്ച് അളന്നു തൂക്കി സാവകാശത്തിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും, സ്നേഹവും, സുവിശേഷ താത്പര്യവും, മറ്റുള്ളവരോടുള്ള കരുതലും ആദ്യ സംസാരത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാക്കി. ജോസഫ് സാർ, തന്നെ കുറിച്ചു തന്നെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി. മാരാമണ്ണ് അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററായി ജീവിച്ച കാലം, കർത്താവിന്റെ വേലക്കായി വിളിക്കുന്നത്. ശ്രീ. എ. സി. സഖറിയായുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത്, ഹോസ്കോട്ട് ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നത്, സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം എന്നിവ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ വ്യക്തമായി വിവരിച്ചു തന്നു. ഈ മഹൽ

www.nalloorlibrary.com

പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളി ആയത് വലിയ ഭാഗ്യമായി കരുതുന്നു. എന്റെ പിൻതുടർച്ചകാരനായിട്ടാണ് Mr. Koshy വന്നിരിക്കുന്നത്. (ജോസഫ് സാർ റിട്ടയർ ചെയ്ത ഒഴിവിലാണ് സംഘം എന്നെ നിയമിച്ചത്). അതും എന്റെ ഭാഗ്യം എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ! ഉടനെ സാറ് പ്രതികരിച്ചു. എന്റെ ഒഴിവിൽ വന്നതല്ല, കർത്താവിന്റെ വേലക്കായി ഇവിടെ വന്നത് ഭാഗ്യം തന്നെയാണ്. എന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനായി സാറ് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും എന്നെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രസന്നവദനായി ചിരിച്ചു. അതിനെല്ലാം അച്ചന്മാരുണ്ട്. സാറ് എന്നെ ഭാഷ പഠിക്കാനും, ഗ്രാമ സന്ദർശനത്തിനും സഹായിക്കണം. തീർച്ചയായും എന്ന് ഉറപ്പ് തന്ന് മടങ്ങി. ഞാൻ അല്പം വിശ്രമിച്ചു. ഒരു മണിയോടെ പള്ളിക്കകത്ത് അച്ചനുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുമ്പോൾ ആശുപത്രിയുടെ പ്രധാനവാതിൽ അടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് അവിടെക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ അധികം ഉയരമില്ലാത്ത, വണ്ണമുള്ള, കണ്ണടവെച്ച ഒരു സ്ത്രീ ഇറങ്ങി വരുന്നതായി കണ്ടു. ഞങ്ങളോട് കുറെ അടുത്തു വന്നപ്പോൾ അച്ചൻ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഇതാണ് ജോസഫ് കൊച്ചമ്മ ! കൊച്ചമ്മ കുടഞ്ഞിട്ട് ചിരിച്ചു. ഇതാണോ പുതിയ സുവിശേഷകൻ ! അതെ ! അച്ചൻ പരിചയപ്പെടുത്തി. നിർത്താതെ മൂന്ന് നാല് ചോദ്യം. എല്ലാത്തിനും ഞാൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. കാണാമെന്ന് പറഞ്ഞ് യാത്രയായി. നാട്ടിലെ ഒരു വല്യമ്മച്ചിയുടെ ഗമ, ഗൗരവം, തന്റേടം, വലിയ വയസ്സു തോന്നിക്കാത്ത ആരോഗ്യം, നല്ല ഗമയിലുള്ള നടത്തം. ആരാധനയിൽ പതിവായി ജോസഫ് സാറും, കൊച്ചമ്മയും, മക്കളും സംബന്ധിക്കും. ആരാധന കഴിയുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥനാ കൂട്ടങ്ങളിൽ കാണുമ്പോഴും ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധം പുതുക്കികൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അഞ്ചുമണി കഴിഞ്ഞ സമയത്ത് സാറിന്റെ ഭവനം സന്ദർശിച്ചു. നല്ല ചൂടു ചായ കൊച്ചമ്മ തന്നു. അന്ന് സാറ് വാടക കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുന്ന സമയമായിരുന്നു. വളരെ കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചു. കൊച്ചമ്മ ഇടയ്ക്ക് കയറി സംസാരിച്ചാൽ സാറ് കുറെ സമയത്തേക്ക് സംസാരിക്കാതിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ കൊച്ചമ്മയെ ശാസിക്കുകയും ചെയ്യും. യാത്ര പറഞ്ഞ് ഇറങ്ങിയപ്പോൾ സാറ് പണിതുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വീട് കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചു. ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസം ആക്കുകയാണോ? അതെ, സ്ഥിരതാമസത്തിനായി നാട്ടിലേക്കില്ല. കർത്താവിന്റെ വേലക്കായി വന്ന ഈ സ്ഥലത്ത് അനേകർ കർത്താവിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനേകർ ഇനിയും വരും. അവരോട് ഇഴകി ചേരുവാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഭവന സന്ദർശനത്തിന് പോകുമ്പോൾ

സാറും കൊച്ചമ്മയും വരാറുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് നല്ല പരിശീലനമാണ് സാറിൽ നിന്നും ലഭിച്ചത്. ഭാഷയിൽ (കന്നട) വരുന്ന തെറ്റുകൾ സാവകാശമായി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കും. ഗണകൽ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു പരസ്യയോഗം, പ്രവർത്തകർ ഒന്നിച്ച് ക്രമീകരിച്ചു. അന്ന് എന്നോട് പ്രസംഗിക്കാൻ പറഞ്ഞു. പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയത് ജോസഫ് സാറാണ്. വളരെ ശാന്തമായി നിന്നുകൊണ്ട് പരിഭാഷപ്പെടുത്തും. മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നവരോട് അടുത്ത് സംസാരിക്കുന്ന പ്രതീതിയാണ് ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാവുന്നത്. കണ്ണുകൾ അടച്ചുകൊണ്ടാണ് അധികസമയവും പ്രസംഗിക്കുന്നത്. പ്രസംഗം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വാക്കുകൾ നീട്ടി പറഞ്ഞാൽ ചുരുക്കി നിർത്തി നിർത്തി പറയാൻ ആവശ്യപ്പെടും. അതുപോലെ കേരളത്തിലെ ഉദാഹരണം പറഞ്ഞാൽ അത് ഇവിടെ മനസ്സിലാകുകയില്ലയെന്ന് പ്രസംഗത്തിനിടയിൽ പറയും.

ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോകുമ്പോൾ ഒരു പൊതി സാറിന്റെ കൈയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ മാറിയിരുന്ന് വളരെ സാവകാശമായി ചവച്ച് അരച്ച് ഭക്ഷിക്കുന്നത് നോക്കി നിൽക്കാൻ തന്നെ രസമാണ്. തമാശ പറയും, എന്നാൽ സാറ് ഉടനെ ചിരിക്കുകയില്ല. കേൾവിക്കാർ ചിരിച്ച് തീരാറാകുമ്പോൾ അല്പം വായ് തുറന്ന് ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പതിവായി ഗ്രാമ സന്ദർശനത്തിന് വരാതായി, എന്നാൽ പ്രത്യേക പരിപാടിയിൽ സംബന്ധിക്കുമായിരുന്നു. ഓരോ ഗ്രാമക്കാരും ജോസഫ് സാറിനെയും കൊച്ചമ്മയെയും വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവരോടുകൂടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ലഭിച്ചിരുന്ന സ്വീകരണം മറ്റു സമയങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സാറിന്റെയും, കൊച്ചമ്മയുടെയും സുവിശേഷ തീക്ഷണത, ഗ്രാമീണരുമായിട്ടുള്ള വ്യക്തിബന്ധം, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും, പരാതികളും ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കാനുള്ള താത്പര്യം, പ്രതികൂലമായി സംസാരിക്കുന്നവരുടെ അടുത്ത് ചെന്ന് അവരെ വശീകരിച്ച് ശാന്തമായി സംസാരിക്കാനുള്ള കഴിവ്, പുഞ്ചിരിയോട് ഏത് സാഹചര്യത്തെയും അഭിമുഖീകരിക്കുവാനുള്ള മനസംയമനം അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠജീവിതത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതകൾ മാത്രമാണ്. പുതിയ വീട്ടിലേക്ക് താമസം മാറ്റി കഴിഞ്ഞിട്ട് ഒരു ദിവസം പറഞ്ഞു, ഇവിടെ നിന്ന് ഇനിയും എന്റെ യജമാനന്റെ അടുക്കലേക്കെ മാറുന്നുള്ളു.

ഞാൻ അവിടെ ചെന്ന ശേഷമാണ് ജോമോൻ ജോലിയുടെ ബന്ധത്തിൽ ബാംഗ്ലൂരിൽ താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. മോളമ്മ

കുടുംബമായി ജോലി സ്ഥലത്ത്, ഗ്രേസമ്മ പഠനം കഴിഞ്ഞ് നേഴ്സിംഗിന് പോയി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുഞ്ഞുമോൾ കുട്ടിപാവാടയും ഉടുത്ത് ഓടി നടന്ന് പഠനം കഴിഞ്ഞ് ബംഗാൾ ലാംബിൽ ജോലിയായി. മാതാപിതാക്കളെപ്പോലെ മക്കളും സുവിശേഷവേലയിൽ വളരെ തല്പരരായിരുന്നു. പ്രവർത്തകരായ ഞങ്ങളെ കരുതുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നെ എപ്പോഴും സാറ്, കോശിയെന്ന് മാത്രമേ വിളിക്കുകയുള്ളു. ചിലപ്പോൾ ഒന്നും വിളിക്കുകയില്ല. എന്നെ ഉപദേശിയെന്ന് വിളിക്കുന്നതാണ് ഇഷ്ഠമെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ സാറ് ആ വാക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതിനാലാണ് പേര് വിളിക്കുന്നത് എന്ന് സാറ് തന്നെ എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പ്രവർത്തനത്തിലോ ജീവിതത്തിലോ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുമായി സാറിനെ സമീപിച്ചാൽ, വളരെ ലാഘവമായി ഉത്തരം പറഞ്ഞ് നമ്മെ ധൈര്യപ്പെടുത്തും. വളരെ ദു:ഖവുമായി, ഗൗരവമേറിയ കാര്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാത്തവ സാറിനോട് പറഞ്ഞാൽ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലാതെ വളരെ ലളിതമായി പരിഹരിക്കാവുന്ന വഴി സാറ് പറഞ്ഞ് തരും. പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മ ഏതു കാര്യത്തിലും കയറി ഇടപെടും. സാറ് ഒഴിഞ്ഞ് മാറി ശാന്തമായി മാത്രമേ ഏതു കാര്യത്തിലും ഇടപെടുകയുള്ളു.

ഹോസ്കോട്ട് പ്രദേശത്ത് ഒരു മാതൃകാ ക്രിസ്തീയ കുടുംബമായിരുന്നു ജോസഫ് സാറിന്റെത്. ഹോസ്കോട്ട മിഷന്റെ ജീവാത്മാവും, പരമാത്മാവും അദ്ദേഹം തന്നെയാണ്. ഏതു രാജ്യത്തിന്റെയും മിഷൻ ഫീൽഡുകളുടെയും സംഘടനകളുടെയും പുരോഗതിക്ക് നിദാനമായിരിക്കുന്നത് മുന്നണി പ്രവർത്തകരുടെ ജീവൻ മരണ ത്യാഗ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. ജോസഫ് സാറും, എ. സി. സഖറിയ അച്ചനും കുടുംബമായി അഭിമുഖീകരിച്ച ആദ്യകാല പ്രതിസന്ധികൾ എത്രയോ കഠിനമായിരുന്നു. പിന്നീട് വന്ന പ്രവർത്തകർക്ക് അത്രയും പ്രതികൂലങ്ങൾ സഹികേണ്ടിവന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം ചമയ്ക്കുവാൻ മുൻകൈ എടുത്ത എല്ലാവരെയും അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ജോസഫ് സാറിന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ജീവിതം മനസ്സിലാക്കുന്ന വ്യക്തികളും കുടുംബങ്ങളും കർത്താവിന്റെ വേലക്കായി സമർപ്പിക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ.

www.nalloorlibrary.com

സ്നേഹിതൻ ശ്രീ. റ്റി. എ. കുര്യനും (ഇപ്പോൾ പട്ടക്കാരൻ) ഞാനും കൂടിയാണ് ഗോണക്കനഹള്ളിയിൽ പണിത പുതിയ വീട്ടിൽ ആദ്യമായി താമസിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പോയത്. ഞങ്ങളെ അവിടെ കൊണ്ടു വിടുന്നതിന് ജോസഫ് സാറും, കൊച്ചമ്മയും, മിഷനറി അച്ചനും, കൊച്ചമ്മയും, സഹപ്രവർത്തകരുമുണ്ടായിരുന്നു. അബ്രഹാമിന്റെയും, സാറായുടെയും ഗ്രാമമാണ് ഗോണക്കനഹള്ളി. ഇവിടെ വരുന്നത് സാറിനും കൊച്ചമ്മയ്ക്കും വലിയ ഇഷ്ടമാണ്, കാരണം അവരിലൂടെ സുവിശേഷം കേട്ട് ആദ്യം വിശ്വാസത്തിലേക്ക് വന്നവരാണ്. ജോസഫ് സാറും കൊച്ചമ്മയും അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നതും ഈ ഗ്രാമത്തിലാണ്. അവർ കർണ്ണാടക പ്രദേശത്ത് തന്നെ ലയിച്ചുചേർന്നു. കർമ്മവീര സുവിശേഷ സേനാനികൾ ആയിരുന്ന ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫ് സാറിന്റെയും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയുടെയും ജീവിതം, എനിക്കും അനേകർക്കും മാർഗ്ഗദർശി ആയിരുന്നതിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്ന അനേകം വ്യക്തികൾ കർത്താവിന്റെ വേലക്ക് ഇറങ്ങുവാൻ പ്രചോദനം നൽകട്ടെയെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

റ്റി. എം. കോശി
കറ്റാനം

www.nalloorlibrary.com

ഓർമ്മകൾ ഓർമ്മകൾ

യേശു അവിടെ നിന്നും പോകുമ്പോൾ മത്തായി എന്നു പേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ചുങ്കസ്ഥലത്തിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നെ അനുഗമിക്ക എന്നു അവനോടു പറഞ്ഞു. അവൻ എഴുന്നേറ്റു അവനെ അനുഗമിച്ചു. (മത്തായി 9:9)

റവ. പി. ജെ. തോമസ്, ജോസഫ് സാറിന്റെ മാരാമൺ ഇടവകയിൽ വികാരി അച്ചനായിരുന്നു. അച്ചൻ അവിടെ നിന്നും കോട്ടയം യെരുശലേം പള്ളിയിലേക്കു സ്ഥലം മാറിപ്പോയി. അവിടെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 1940 -ൽ വടക്കെ കർണ്ണാടകത്തുള്ള മാർത്തോമ്മ സഭയുടെ നോർത്തു കാനറ മിഷൻ ഫീൽഡിലേക്ക് മിഷനറിമാരായി പോയി. അച്ചനും കൊച്ചമ്മയും ബിരുദാനന്തര ബിരുദം ഉള്ളവരായിരുന്നു. സകലവും ദൈവത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവർ കർണ്ണാടകത്തിലേക്ക് പോയത്. നല്ല പദവിയും ശമ്പളവുമുള്ള ജോലി സ്വയവേ വേണ്ടെന്നു വെച്ചു ശമ്പളമില്ലാത്ത ജോലിയായ സുവിശേഷം, അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരോട് പറയുന്നതിനാണ് അവർ പോയത്. ഈ മാതൃക ജോസഫ് സാറിനെ നന്നായി ആകർഷിച്ചു. തനിക്കും അച്ചന്റെ നല്ല മാതൃക പിൻപറ്റണമെന്ന അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ നല്ല കാര്യം ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു സ്വന്തം ഭാര്യ പെണ്ണമ്മയോടുപോലും പങ്കുവെച്ചില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഹോസ്കോട്ടയിൽ പോകുന്നതിനു തന്റെ സ്നേഹിതനായ കോട്ടയം സി. എം. എസ് ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ കുറിയന്നൂർ സെന്റ് തോമസ് ഇടവകയിൽ അത്തിനില്ക്കുന്നതിൽ എ. സി. സഖറിയ തീരുമാനിച്ച വിവരം മാരാമണ്ണ് അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജോസഫ് സാറിനോട് പറയുന്നത്. വേദപുസ്തകത്തിൽ കന്യക മറിയാമും സെഖര്യാവിന്റെ ഭാര്യയും അവളുടെ ചാർച്ചക്കാരത്തി എലിസബെത്തും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ അനുഭവമായിരുന്ന അത്. എബ്രഹാം മാർത്തോമ്മ തിരുമേനി സഖറിയാ സാറിനോടു പറഞ്ഞു, വേദപുസ്തകത്തിൽ കർത്താവ് ഈരണ്ടു പേരെയാണ് തന്റെ വേലയ്ക്കു അയക്കുന്നത്. താൻ അതുകൊണ്ട് ഒരാളെ കൂടെ കണ്ടു പിടിക്കണം. അപ്പോൾ രണ്ടുപേരെയും സഭ പ്രാർത്ഥിച്ചയക്കും. ഒരാളെ ലഭിക്കുന്നതിനു ഔസേപ്പച്ചനും പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഇതുവരെയും ഒരുത്തരോടും പങ്കുവയ്ക്കാത്ത

ആഗ്രഹം ജോസഫ് സാർ സഖറിയ സാറിനോട് പറഞ്ഞത്. "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ താനും പെണ്ണമ്മയും കൂടി വരുന്നതു നല്ലതായിരിക്കുമല്ലോ. ഹോസ്ക്കോട്ട കർണ്ണാടകയിൽ തന്നെയാണല്ലോ."

1952 –ൽ ബാംഗ്ലൂരിൽ ക്രിസ്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട് സ്റ്റഡി ആൻഡ് സൊസൈറ്റി (CISS) ഉത്ഘാടനം ചെയ്തു. ആ മീറ്റിംഗിൽ സംബന്ധിക്കാൻ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന എനിക്കും ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ഞായറാഴ്ച ബാംഗ്ലൂർ മാർത്തോമ്മ ആരാധനയിൽ സംബന്ധിച്ചു. ശുശ്രൂഷാനന്തരം ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ ഫീൽഡ് സന്ദർശിക്കുന്ന ടീമിന്റെ കൂടെ ഞാനും പോയതു ഓർക്കുന്നു. ടീമിലെ പ്രായം കുറഞ്ഞ ആൾ ഞാനായിരുന്നു. പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകരായ റവ. എ. സി. സഖറിയായും, കൊച്ചമ്മയും മൂന്നു കൊച്ചു പെൺകുട്ടികളും, എം. റ്റി. ജോസഫ് സാറും, പെണ്ണമ്മകൊച്ചമ്മയും ഒരു കൊച്ചുമകളും രണ്ടു വാടക വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു. അവർ ഞങ്ങളെ ഹോസ്കോട്ട മിഷനു വാങ്ങിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സ്ഥലം കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചു. അവിടെ നിന്നും അടക്കം പറഞ്ഞു ആ സ്ഥലത്തിന്നായി പ്രാർത്ഥിച്ചത് ഓർക്കുന്നു. മടക്കയാത്രയിൽ സന്ദർശകരുടെ പ്രതികരണം മനസ്സിൽ ഇന്നും പച്ച പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. "കോട്ടയം സി. എം. എസ് ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന എ. സി. സഖറിയ സാർ ജോലി കളഞ്ഞ് ഹോസ്കോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. മൂന്നു പെൺമക്കൾ. എങ്ങനെ ഇവരെ പഠിപ്പിക്കും. ആർ ഇവരെ വിവാഹം കഴിക്കും? എം. റ്റി. ജോസഫ് സാർ അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററും, പെണ്ണമ്മകൊച്ചമ്മ പ്രൈമറി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികയുമായിരുന്നു. കൊച്ചു മക്കളുടെ ഭാവി എന്താണ്? മിഷനറിമാരെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ സഹതാപവും ദു:ഖവുമായിരുന്നു എല്ലാവർക്കും തന്നെ. ഇരുണ്ടതും ദുരിതപൂർണ്ണവുമായ ഭാവി. എന്നാൽ ഇന്ന് 55 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നമക്കു ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കാം. എ. സി. സഖറിയ സാർ അച്ചനായി സഭയിൽ നല്ല ശുശ്രൂഷകൾ കാഴ്ച്ചവെച്ചു, അച്ചനും കൊച്ചമ്മയും കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് കടന്നുപോയി. പെൺമക്കൾ മൂവരെയും മാർത്തോമ്മ സഭയിലെ അച്ചൻമാർ വിവാഹം കഴിച്ചു. നല്ല സാക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നു. ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും തങ്ങളെ വിളിച്ച സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ നല്ല സാക്ഷികളായി അവസാനം വരെയും ഹോസ്കോട്ടയിൽ ജീവിച്ചു കർണ്ണാടകയിലെ മണ്ണിൽ അടക്കപ്പെട്ടു. മക്കൾ നാലു പേരും

വിവാഹിതരായി. കർണ്ണാടകയിലും അറേബ്യൻ ഗൾഫിലുമായി താമസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നിട്ടു അധിക ദിവസങ്ങളായിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒരു ഏഴു മണിയോടടുത്ത സമയം. അടുത്ത വീട്ടിൽ നിന്നും ഏതോ അത്യാഹിതത്തിൽ പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ദീനരോദനം. സാറ് പെട്ടെന്നു ആ വീട്ടിലേക്ക് ചെന്നു. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച, അടുക്കളയിൽ പാതകത്തു കഞ്ഞി വാർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന കലം തെറിച്ചു പോയി ചൂടു കഞ്ഞിവെള്ളം ദേഹത്തും കൈയ്യിലും വീണു ശരീരം പൊള്ളി വേദനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുകാരി പെൺകുട്ടിയെയാണ്. സാറിനു പെട്ടെന്നു ഓർമ്മ വന്നു. വീട്ടിൽ നിന്നും കർണ്ണാടകയിലുള്ള സുവിശേഷ സ്ഥലത്തേക്ക് വരുമ്പോൾ തന്റെ അമ്മ, മകനെ ഇതുകൂടി കൊണ്ടുപോകണം, ആവശ്യം വരും എന്നു പറഞ്ഞു തന്നയച്ച കുഴമ്പുകുപ്പി. വേഗത്തിൽ പൊള്ളലേറ്റ ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം കുഴമ്പു പുരട്ടി. തനിക്കറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ കർണ്ണാടക പെൺകുട്ടിയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. സംഭവം നടക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടി മാത്രമേ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭവനത്തിലുള്ളവർ ഓരോരുത്തരായി മടങ്ങി വന്നപ്പോഴാണ് അത്യാഹിതത്തെകുറിച്ചും അയല്ക്കാരെകുറിച്ചും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

അത്യാഹിതം ഉണ്ടായ വീട്ടിന്റെയും സാറിന്റെയും എതിർ വശത്താണ് ഹോസ്ക്കോട്ട മുൻസിപ്പാലിറ്റിയുടെ വൈസ് പ്രസിഡണ്ട് ശ്രീ. ഇഞ്ചപ്പൻ താമസിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് ബന്ധമുള്ള വീട്ടിലായിരുന്ന അത്യാഹിതം ഉണ്ടായത്. അദ്ദേഹം സംഭവമെല്ലാം വീട്ടിലിരുന്ന് കണ്ടു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "കേരളത്തിൽ നിന്നും വന്നു താമസിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഇനിയും നമ്മുടെ വീട്ടിലെ ടാപ്പിൽ നിന്നും വെള്ളം പിടിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവർ ഇനിയും റോഡരികിലെ ടാപ്പിൽ ക്യൂ നിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട." രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹം ഒരാളെ വിട്ടു ജോസഫ് സാറിനെ തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചു, തന്നെത്തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു, "കഴിഞ്ഞ ദിവസം സംഭവിച്ചതെല്ലാം ഞാൻ വീട്ടിലിരുന്ന് നേരിൽ കണ്ടു. ഇതുപോലെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചേക്കാം. നിങ്ങൾ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് വാടക വീടുകളിൽ താമസിക്കുന്നത്. ഇവിടെ കുറച്ചു

www.nalloorlibrary.com

സ്ഥലം വാങ്ങി വീടു വെച്ചു താമസിക്കണം." ജോസഫ് സാർ പറഞ്ഞു, "ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടേത് ഒരു ചെറിയ സഭയാണ്. അംഗങ്ങളുടെ മന:പൂർവ്വ ദാനങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള പണം ശേഖരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിൽ കുറച്ചു സ്ഥലമുള്ളവർ വില്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. കൂടുതൽ ഉള്ളവരെ വേണ്ടത്ര പരിചയമില്ല." അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, "എനിക്കു ഈ പട്ടണത്തിൽ കുറച്ചു സ്ഥലമുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലം തരാം. വിലയ്ക്കു തരാം. നിനക്കായതുകൊണ്ട് പണം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ തന്നാൽ മതി." അവരിൽ നിന്നാണ് മാർത്തോമ്മ സഭയ്ക്കു രണ്ടു ഏക്കർ സ്ഥലം കർണ്ണാടകയിൽ ഹോസ്ക്കോട്ട മുനിസിപ്പൽ ടൗണിൽ വാങ്ങിയത്. പിന്നീട് ഏഴു ഏക്കർ കൂടി ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനു വേണ്ടി വാങ്ങിക്കുന്നതിനു കർത്താവു കരുണ ചെയ്തു.

ജോസഫ് സാറിന്റെ മകൾ ഗ്രേസമ്മ കായിക രംഗത്തു മികച്ച പ്രകടനം കാഴ്ചവെച്ച പെൺകുട്ടിയാണ്. ഹോസ്ക്കോട്ട ഹൈസ്കൂളിന് പേരും പെരുമയും ആർജിക്കുന്നതിന് തന്റെ എളിയ കഴിവുകൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ളത് സന്തോഷത്തോടെ ഓർക്കുന്നു. കായിക അദ്ധ്യാപകനെ കുട്ടികളും നാട്ടുകാരും കൃതജ്ഞതയോടെ ഓർക്കുന്നു.

ജോസഫ് സാറിന്റെ ഏക മകൻ ജെയ്മോൻ - തോമസ് ജോസഫ്, ഹോസ്ക്കോട്ട മുനിസിപ്പൽ സ്കൂളിലെ Best Out-going Student ആയിരുന്നു. ജെയ്മോൻ SSLC പാസ്സായപ്പോൾ ജോസഫ് സാർ മകനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "എനിക്കു നിന്നെ കോളജിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല. നീ വല്ല ജോലിയും കണ്ടു പിടിച്ചു ജോലി ചെയ്തു പഠിക്കാൻ നോക്കണം." പരിശ്രമവും ദൈവകൃപയും ചേർന്നപ്പോൾ എല്ലാറ്റിനും പരിഹാരം ഉണ്ടായി. Gestetner കമ്പനിയിൽ Sales Representative ആയി മെഷീൻ വില്ക്കുന്നതിലും മെറ്റീരിയൽസ് വിൽക്കുന്നതിലും പ്രാവിണ്യം തെളിയിച്ച് പ്രശംസാ പത്രവും കാഷ് അവാർഡുകളും വാങ്ങിക്കയുണ്ടായി. ബാംഗ്ലൂരിലെ പ്രസിദ്ധമായ ബ്രിഗേഡ് റോഡിൽ ജെയ്മോന്റെ കാസറ്റുകൾ വില്ക്കുന്ന ഒരു ഷോപ്പ് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം തിരുമേനി പ്രാർത്ഥിച്ചു ഉത്ഘാടനം ചെയ്തത് ഓർക്കുന്നു.

ജോസഫ് സാറും ഞാനും മിക്കവാറും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പങ്കു വയ്ക്കുന്നതിനു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അധിക സമയവും നടന്നായിരുന്നു പോകുന്നത്. സാധാരണയായി രാവിലെ പോകുമ്പോൾ ഉച്ചഭക്ഷണവും കുടിക്കുന്നതിനു വെള്ളവും കൊണ്ടുപോകും. ഒരു തണലുള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലോ ഒരു കിണറ്റിൻ കരയിലോ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ കൂടും. അങ്ങനെ സിമണ്ടഹള്ളി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ഉച്ചസമയം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പ്രായമുള്ള ഒരു മാതാവു വന്നു തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഒരു ദു:ഖം പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു വീട്. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയാണ് മൂത്തത്. അവൾക്ക് ഇളയവരായി രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും രണ്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു കൊച്ചു മകനും. പിതാവ് മുൻപു മരിച്ചു. അമ്മയും ഈ അടുത്ത സമയത്തു മരിച്ചുപോയി. അവർക്കു സഹായത്തിനായി ചാർച്ചക്കാരായി മറ്റാരും തന്നെയില്ല. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുകാരിക്ക് രണ്ടു വയസ്സുകാരനെ നോക്കാനും രക്ഷചെയ്യാനുമുള്ള പ്രാപ്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഈ കുട്ടിയെ കൊണ്ടു പോയി വളർത്തി സഹായിക്കണം. ജോസഫ് സാർ പറഞ്ഞു, "എങ്ങനെയാണ് ഈ പ്രശ്നത്തിന് പെട്ടെന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നത്? നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അതിപ്രധാനമായ കാര്യം. വീട്ടിൽ സ്ത്രീകളോട് ഒക്കെ ആലോചിക്കണമല്ലോ. നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും വരാം." ഞങ്ങൾ തിരികെ മിഷൻ സെന്ററിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെയുള്ള ചാപ്പലിൽ സഹപ്രവർത്തകർ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചു കൂട്ടി കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. നമ്മുടെ ആശുപത്രിയിലെ സീനിയർ നേഴ്സ് മേരിയാണ് ആദ്യം പ്രതികരിച്ചത്. "എന്താ അച്ചാ, ആ കുഞ്ഞിനെ ഇങ്ങു എടുത്ത് കൊണ്ട് പോരാഞ്ഞത്? നമുക്കു കുഞ്ഞിനെ ഇവിടെ നമ്മുടെ ആശുപത്രയിൽ വളർത്താം." എല്ലാവർക്കും നല്ല ഉത്സാഹവും സന്തോഷവും. ഞങ്ങൾ പിറ്റേന്നു തന്നെ ആ ഗ്രാമത്തിൽ പോയി ആ അമ്മയെ കണ്ടു. "ഞങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിൽ വന്നു കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ട് പോകുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? നിങ്ങൾ ആരെങ്കിലും ഈ കുഞ്ഞിനെ എടുത്ത് വളർത്തുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്. ആരെങ്കിലും കുഞ്ഞിനെ സ്വീകരിച്ചു വളർത്തണം. നിങ്ങൾക്ക് ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ചുമതല എടുക്കാം. ആരോടൊക്കെയാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത് എന്നറിവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ബന്ധപ്പെട്ടവരോടൊക്കെ ആലോചിച്ച് ഞങ്ങളാണ് ആ ചുമതല ഏൽക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, കുഞ്ഞിനെ ഞങ്ങളുടെ മിഷൻ സെന്ററിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഏല്പിക്കണം. പിന്നീട്

www.nalloorlibrary.com

ഈ കുഞ്ഞിനെ സംബന്ധിച്ച് തർക്കങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല." പിറ്റേന്ന് ആ മാതാവ് കുഞ്ഞിനെ ഒരു കൊട്ടയിൽ തലയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് വന്നു ഞങ്ങളെ ഏല്പിച്ചു. നീണ്ട കഥ ചുരുക്കി പറയട്ടെ. ഈ പൈതലാണ് കർണ്ണാടക സംസ്ഥാനത്തിലെ മാർത്തോമ്മ സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ പട്ടക്കാരൻ, Rev. Samuel Santhosham. ദൈവകൃപ എത്ര മനോഹരം !!!

ഞങ്ങൾ ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ നാലു കുട്ടികളെയും ജോസഫ് സാറിനെയും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയെയും ഏല്പിച്ചിട്ടു വീടു വിട്ടു പോകേണ്ടി വന്നു. ഞങ്ങൾ അവരെ ഭരമേല്പിച്ചു പോയത് കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾക്കും ശാശ്വതമായ അനുഗ്രഹത്തിന് മുഖാന്തിരമായി. കുട്ടികൾ കിടക്കാൻ, ഉറങ്ങാൻ പോകുമ്പോൾ "ഞാൻ സമാധാനത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങും; നീയല്ലോ യഹോവെ എന്നെ നിർഭയം വസിക്കുമാറാക്കുന്നത്." (സങ്കീ 4:8) അതുപോലെ അതിരാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ "ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങി; യഹോവ എന്നെ താങ്ങുകയാൽ ഉണർന്നിരിക്കുന്നു." (സങ്കീ 3:5) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ഈ വാക്യങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നു എന്നുമാത്രമല്ല അനേകരോട് പറയുന്നതിനും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു.

ഒരു സംഭവം ഓർക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചുമകൻ ചിപ്പിയുടെ പിറന്നാളിനു തലേ ദിവസം അവർ പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയോട് പറയുകയാണ്, "അമ്മച്ചീ, നാളെ എന്റെ പിറന്നാളാണ്. അമ്മച്ചി വരുമ്പോൾ എനിക്കു അച്ചാപ്പവും ബനിയനും കൊണ്ടുവന്നു തരണം."

1947 ജൂൺ 27 ാം തീയതിയാണ് ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും മൂത്ത മകൾ മോനമ്മയും ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ എത്തുന്നത്. അന്ന് ബാംഗ്ലൂർ മാർത്തോമ്മ ഇടവക വികാരി റവ. എം. ജി. ചാണ്ടി ആയിരുന്നു. പില്ക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തയായി. വികാരി അച്ചനും ഇടവകയിലെ സ്നേഹിതരും കൂടി ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനറിമാരെയും കുടുംബാംഗങ്ങളെയും ബാംഗ്ലൂർ സിറ്റി റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ സ്വീകരിച്ചു ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ ഫീൽഡിൽ അവർക്കായി ക്രമീകരിച്ചിരുന്ന വാടക വീടുകളിൽ കൊണ്ടു വന്നാക്കി. വികാരി അച്ചന്റെ കരുതലിനെയും സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ച് പെണ്ണമ്മ

www.nalloorlibrary.com

കൊച്ചമ്മ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കും ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ടിന്നുകളിലും കുപ്പികളിലും പേര് എഴുതി ഒട്ടിച്ചു യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ചിരുന്നു.

ഹോസ്ക്കോട്ടാ മിഷന്റെ ആദ്യഫലങ്ങൾ അബ്രഹാമും സാറായുമാണ്. ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നിന്നും അഞ്ചു മൈൽ അകലെയുള്ള ഗൊണക്കനഹള്ളി ഗ്രാമത്തിലാണ് അവരുടെ വീട്. അവരുടെ ജന്മദിനങ്ങൾ അവർക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർ കർത്താവിൽ വിശ്വസിച്ചു സ്നാനമേറ്റത് 1956 ഡിസംബർ 9-ാം തീയതിയാണ്. അന്നു മുതൽ അവർ കർത്താവിനെ സ്വീകരിച്ച ദിവസം അവരുടെ ജന്മദിനമായി കൊണ്ടാടുന്നു. നേരത്തെയുള്ള അവരുടെ പേര് നരസിംഹപ്പ, പിള്ളമ്മ എന്നായിരുന്നു. ഒൻപതു വർഷങ്ങൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലം കാണേണ്ടതിന്. കർണ്ണാടകത്തിലെ വേലയുടെ ആരംഭവും, വളർച്ചയും, വികസനവുമൊക്കെ നേരിൽ കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നതിനും ആദ്യഫലങ്ങളായ അബ്രഹാമിനും സാറായ്ക്കും പ്രാരംഭസ്ഥാപക മിഷനറിമാരായ ജോസഫ് സാറിനും പെണ്ണമ്മകൊച്ചയ്ക്കും വലിയവനായ കർത്താവ് ഭാഗ്യവും അവസരവും നൽവരവും നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചു. ഹോസ്ക്കോട്ടാ സഭയ്ക്കു ഒരു മിഷൻ കേന്ദ്രം, ദേവാലയം, താമസത്തിനു വീടുകൾ, ക്യാമ്പ് സെന്റർ, ആശുപത്രി, വാർഡുകൾ, ഇടവക, ഇടവകാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും രണ്ട് അച്ചൻമാർ, സുവിശേഷകർ, കർണ്ണാടക ഭാഷയിൽ ആരാധന, ഇടവകകൾ എല്ലാം ദർശിച്ചു സന്തോഷിപ്പാൻ കർത്താവ് കൃപ ചെയ്തു.

ഒരു നാലു മണി സമയം. ബാംഗ്ലൂരിൽ നിന്നും കുടുംബ സുഹൃത്തും, സഭാംഗവും, ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ വേലയിൽ അതീവ തല്പരനുമായ കെ. ജെ. ഏബ്രഹാം - അവറാച്ചൻ വന്നു. പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മ വളരെ സന്തോഷമായി സ്വീകരിച്ചു നല്ല പായസവും, കേക്കുമൊക്കെ അവറാച്ചനു കൊടുത്തു. "എന്താ പെണ്ണമ്മേ ഇന്നു വിശേഷം? ആരുടെ പിറന്നാളാണ്?" അവറാച്ചൻ ചോദിച്ചു. പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയുടെ മറുപടി ഞങ്ങൾ എല്ലാവരെയും ആനന്ദത്തിൽ ആറാടിച്ചു. "അവറാച്ചാ, ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ്."

ജോസഫ് സാറിന് തന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ മാരാമണ്ണ് അയല്ക്കാരനും സഹപാഠിയും സ്നേഹിതനുമായ ഒരു കേശവനുണ്ട്. ഒരു ആശാരിയാണ്. സാറ് ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നു കുറച്ചു വർഷങ്ങൾ

കഴിഞ്ഞു നാട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ പഴയ സ്നേഹിതൻ കണ്ടു. സാറിനോട് ചോദിച്ചു, "സാറെ, കുറെ വർഷങ്ങളായി എന്റെ മനസ്സിലുള്ള ഒരു ചോദ്യമാണ്. സാർ ബാംഗ്ലൂരിനടുത്തല്ലേ. അവിടെ ഒക്കെ ധാരാളം സായ്പന്മാരെയും മദാമ്മമാരെയുമൊക്കെ കാണുകയും പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുമല്ലോ. സാറെ അവർക്കു വാലുണ്ടോ? മനുഷ്യൻ കുരങ്ങളിൽ നിന്നും വാലു ചുരുങ്ങി ചുരുങ്ങി ഉണ്ടായതെന്നല്ലേ പറയുന്നത്." സാറു പറഞ്ഞു, "കേശവാ, അത് അടുത്തറിയാവുന്നവർക്കല്ലേ അറിയുകയുള്ളൂ. എനിക്ക് അത്രയും അടുത്ത് അറിയാൻ ഇടയായിട്ടില്ല." കേശവനെ അവന്റെ ജിജ്ഞാസയിൽ തന്നെ നിലനിർത്തിയിട്ടു പോന്നു.

'ദൊഡ്ഡ യജമാനരു' (വലിയ യജമാനൻ) എന്ന പേരിലാണ് ജോസഫ് സാർ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രായം കൊണ്ടും സ്നേഹം കൊണ്ടും ജനങ്ങൾ നൽകിയ ബഹുമതിയാണ്.

ഞങ്ങൾ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ 1965 ജൂൺ ഒന്നിനു ചെല്ലുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കാൻ ലഭിച്ച വീട് സാറുമൊക്കെ താമസിച്ചിരുന്ന വീടാണെന്നു വളരെ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞേ ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. നമ്മുടെ മിഷൻ സെന്ററിൽ രണ്ടു വീടുകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിലൊന്നിലായിരുന്നു ജോസഫ് സാറും കുടുംബവും താമസിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ വരുന്നതറിഞ്ഞ് സാർ സ്വമേധയായ് താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വീടു ഞങ്ങളുടെ താമസത്തിനു തന്നുകൊണ്ട് ഹോസ്ക്കോട്ട ടൗണിലുള്ള ഒരു വാടകവീട്ടിലേക്ക് മാറി താമസിക്കുകയായിരുന്നു. സാറിന്റെ സ്നേഹവും കരുതലും എത്ര വലിയത്.

ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും നല്ല കൃഷിക്കാരാണ്. വീട്ടു വളപ്പിൽ വെള്ളം കോരി നനച്ചു വളർത്തിയ കരിവേപ്പ്, വാഴ ഒക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഓർക്കുന്നു, സാറു വെള്ളം കോരി നട്ടു വളർത്തിയ ഒരു നല്ല പൂവൻകുല വിളഞ്ഞു പഴുക്കാറായി. ഞാൻ അതു വെട്ടി സാറിനു കൊടുത്തയച്ചു. സാറ് അതിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശം എടുത്തിട്ട് സിംഹഭാഗവും ഞങ്ങൾക്കു കൊടുത്തയച്ചു, അതാണ് ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും.

1986 ജൂണിൽ പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയ്ക്ക് നല്ല സുഖമില്ല. ബാംഗ്ലൂർ സെന്റ് ഫിലോമിനാസ് ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞു കൊച്ചമ്മയെ കാണുന്നതിനായി ഞാൻ ബാംഗ്ലൂരിൽ പോയി. കൊച്ചമ്മയെ കാണുകയും കുറച്ചു സമയം സമീപത്തിരുന്നു സാംസാരിച്ചു. പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ പോയി ജോസഫ് സാർ ഒന്നിച്ചു സംസാരിച്ചു. കുറച്ചധികം സമയം ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു സാംസാരിച്ചു. സാർ പറഞ്ഞു, "അച്ചാ ഞാൻ എല്ലാ വശവും ചിന്തിച്ചു. കർത്താവ് പെണ്ണമ്മയെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിളിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ബാംഗ്ലൂരിൽ ഒന്നും കൊണ്ടുപോയി അടക്കേണ്ടാ, ഞങ്ങൾ ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ വേലയ്ക്കായിട്ടാണല്ലോ വന്നത്. ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന്റെ ഗൊണക്കനഹള്ളിയിലുള്ള സെമിത്തേരിയിൽ മതി." മനസ്സിലുള്ള ഈ താല്പര്യം എന്നോട് പങ്കു വച്ചതിന് ഞാൻ സാറിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. ഈ കാര്യം ഹോസ്ക്കോട്ടയിലുള്ള പി. വി. ഫിലിപ്പ് അച്ചനോടും ബാംഗ്ലൂരിലെ സഹോദരന്മാരായ അച്ചൻമാരോടും പറയുന്നതിന് എനിക്കും അവസരം കിട്ടി. ആയതു ആവശ്യ സമയത്തു സമയോചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു സഹായമായി.

മാരാമൺ കൺവൻഷന്റെ ശതാബ്ദി മീറ്റിംഗ് ദിവസം കർത്താവ് തന്റെ മകനെ തന്റെ ദിവ്യ വിചാരണയിൽ തന്റെ മാർവ്വിലേക്ക് സ്വീകരിച്ചു. ദുഃഖ വാർത്ത മീറ്റിംഗ് സമയത്ത് എനിക്കു ലഭിച്ചു. ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ പോയി സംബന്ധിക്കുന്നതിന് കർത്താവ് ഞങ്ങൾ ഇരുവർക്കും കരുണ ചെയ്തു. ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും 1947 ജൂൺ 27 -ാം തീയതി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നു. ആ നാടിനെയും ജനങ്ങളെയും സ്നേഹിച്ചു. അവരോട് യേശു കർത്താവിനെ ജീവിതത്തിൽ കൂടിയും വാക്കിൽ കൂടിയും സാക്ഷിച്ചു. ഏതൊരുദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി കർണ്ണാടകയിൽ വന്നുവോ, ആയതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനായി അവിടെ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി, വീടു വെച്ചു കുടുംബമായി താമസിച്ചു. തിരികെ ജനിച്ച ദേശത്തേക്ക് പോയില്ല. കർത്താവ് കാണിച്ചു കൊടുത്ത അപ്പോസ്തലനെപ്പോലെ താൻ പ്രഘോഷിച്ച സുവിശേഷത്തിനു തന്റെ സകല ശക്തിയും നൽകി കർണ്ണാടകയിലെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മണ്ണിനോട് അലിഞ്ഞു ചേർന്നു. 1947 മുതൽ 1995 വരെ 48 നീണ്ട വർഷങ്ങൾ കർണ്ണാടകയിലെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ താമസിച്ച് തന്റെ രക്ഷകന്റെ വേലയിൽ

www.nalloorlibrary.com

തന്നെതന്നെയും കുടുംബത്തെയും നൽകി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് കർത്താവ് കരുണചെയ്തു.

1995 ഫെബ്രുവരി 18 മാരാമൺ കൺവൻഷന്റെ ശതാബ്ദി മീറ്റിംഗ് മാരാമൺ കൺവൻഷൻ മണൽപുറത്ത് നടക്കുകയാണ്. അദ്ധ്യക്ഷവേദിയിൽ മാർത്തോമ്മ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്ത അലക്സാണ്ടർ മാർത്തോമ്മ തിരുമേനിയും, വിശിഷ്ട അതിഥികൾ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷൻ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ജോർജ് കേറിയും, പത്നിയും, സുവിശേഷ പ്രസംഗസംഘം പ്രസിഡണ്ട് ജോസഫ് മാർ ഐറേനിയസ് തിരുമേനിയും ഉപവിഷ്ടരായിരുന്നു. സംഘം ജനറൽ സെക്രട്ടറി റവ. ഡോ. ഡി ഫിലിപ്പ് തന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ, കൂട്ടത്തിൽ 'ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ ജോസഫ് ' ഇന്നു രാവിലെ മരിച്ചു പോയി" എന്നറിയിച്ചു. പ്രസിഡണ്ട് തിരുമേനി തിരുവചനത്തിൽ നിന്നും, "മനുഷ്യ പുത്രൻ തേജസ്കരിക്കപ്പെടുവാനുള്ള നാഴിക . . . ആമേൻ ആമേൻ ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, കോതമ്പുമണി നിലത്തുവിണ് ചാകുന്നില്ല, എങ്കിൽ അതു തനിയേ ഇരിക്കും. ചത്തു എങ്കിലോ വളരെ വിളവുണ്ടാകും. എനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നവനെ പിതാവ് മാനിക്കും." (യോഹന്നാൻ 12:23-26) വായിച്ചു. ശതാബ്ദി കൺവൻഷന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മീറ്റിംഗാണ്. സഭയിലെ തിരുമേനിമാർ എല്ലാവരും, പട്ടക്കാരും, സുവിശേഷകരിൽ ഭുരിഭാഗവും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ലക്ഷം കവിഞ്ഞുള്ള ജനക്കൂട്ടവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അന്നേ ദിവസം കർത്താവിന്റെ മഹത്വമുള്ള ശുശ്രൂഷക്കായി 100 ആളുകൾ തങ്ങളെതന്നെ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1947 -ൽ ഈ കൺവൻഷനിൽ നിന്നും തന്നെത്തന്നെ കർത്താവിന്റെ വേലക്കായി സമർപ്പിച്ചു കർണ്ണാടകയിലെ വേലയ്ക്കായി കടന്നു പോയ മാരാമൺ ഇടവകയിലെ മനോൺ വീട്ടിൽ എം. റ്റി. ജോസഫാണ് അന്നേ ദിവസം രാവിലെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നിര്യാതനായത്. മാർത്തോമ്മ സഭയിലെ സുവിശേഷകന് തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ ഭവനത്തിലേക്ക് കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വിളി ലഭിച്ചത് ഈ നല്ല ദിവസത്തിലായിരുന്നു. ഒരു സുവിശേഷകൻ തന്റെ ഓട്ടം തികച്ചപ്പോൾ ആ ബേററൺ ഏറ്റു വാങ്ങുന്നതിന് കർത്താവ് 100 പേരെ എഴുന്നേല്പിച്ചു., ദൈവത്തിന് സ്തോത്രം.

റവ. ഇ. ജെ. ജോർജ്

ഓർമ്മയിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന ജോസഫ് സാറും കൊച്ചമ്മയും

ഇന്ന് കർണ്ണാടക പ്രദേശത്ത് മാർത്തോമ്മ സഭയുടെ ചുമതലയിൽ ഉള്ള ഹോസ്കോട്ട മിഷന്റെ പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകരായിരുന്ന സഖറിയ സാറും, ജോസഫ് സാറും. പ്രത്യേക ദൈവവിളിയോടും ദർശനത്തോടും പൂർണ്ണസമർപ്പണത്തോടും കൂടെയാണ് കാർത്താവിന്റെ വേല ആ പ്രദേശത്ത് ആരംഭിച്ചത്. ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളും ഒരുമിച്ചാണ് കേരളത്തിൽ നിന്നും ഹോസ്കോട്ടയിൽ എത്തിയതും, പിന്നീട് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതും.

എം. റ്റി. ജോസഫ് സാർ ഒരു പോസ്റ്റ് മാസ്റ്ററും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മ ഒരു സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികയും ആയിരുന്നു. ഹോസ്കോട്ടയിൽ വരുമ്പോൾ ഇവർക്ക് മോളിയമ്മ എന്ന ഒരു മകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ജോലി രാജിവച്ചാണ് കർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഈ പ്രീയപ്പെട്ടവർ ഇറങ്ങിതിരിച്ചത്. അവർ കേരളത്തിൽ നിന്നും പോരുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിനിയായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളുടെയും ഇങ്ങനെയുള്ള തീരുമാനം എന്നെ വളരെയധികം ചിന്തിപ്പിച്ചു. ഈ വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ജോലി രാജിവച്ചിട്ട് കുടുംബസമേതം ദേശമോ ഭാഷയോ അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക് പോകാനുള്ള തീരുമാനവും അവരുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള പോക്കും ഒക്കെ ഒരു അസാധാരണ ധീരതയും, സാഹസവും, എടുത്തുചാട്ടവുമായി എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. അവരെ ഇതിനുവേണ്ടി പ്രേരിപ്പിച്ച ശക്തി എത്ര വലുതാണ് എന്ന് പലപ്പോഴും ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ഹോസ്കോട്ടയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം അവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ ഒക്കെ മിക്കവാറും ഞങ്ങൾക്ക് എഴുതുമായിരുന്നു. ഗ്രാമീണ ജനങ്ങളോട് കൂടെയുള്ള ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളുമൊക്കെ ഒരു അതിശയമായി പലപ്പോഴും എനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നു. എഴുത്തുകൾ വരുമ്പോൾ വളരെ ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ വായിക്കുകയും മനസിലാക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്റെ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് കർണ്ണാടകയിൽ വന്ന് നഴ്സിംങ്ങ് പഠിക്കുവാനുള്ള ഒരു അവസരം എനിക്ക് ലഭിച്ചു. 1949 -ൽ ഞാൻ കോളാറിലുള്ള E. T. C. M ഹോസ്പിറ്റലിൽ നഴ്സിംങ്ങ് പഠനത്തിനായ് ചേർന്നു. അവിടെ നിന്നും പലപ്പോഴും ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ സന്ദർശിക്കുവാനായി എനിക്ക് അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു.

www.nalloorlibrary.com

ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ ജോസഫ് സാറും കുടുംബവും, സഖറിയ സാറും കുടുംബവും ഒന്നിച്ച് ഒരു വീട്ടിലായിരുന്നു താമസം. ആ സമയത്ത് ജോസഫ് സാറിനേയും കുടുംബത്തേയും എനിക്ക് കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചു. സഖറിയ സാറിന്റെ മക്കൾ എന്നെ 'മാവി' എന്നായിരുന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. അന്നുമുതൽ ജോസഫ് സാറിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളും എന്നെ 'മാവി' എന്നു തന്നെ വിളിച്ചു. മോളിയമ്മയും, ഗ്രേസമ്മയും, മോനും, കുഞ്ഞുമോളും ഒക്കെ സഖറിയ സാറിന്റെ മക്കളെപ്പോലെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗത്തിനെപ്പോലെ കരുതുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു ഞാൻ അവരുടെ 'മാവി' യാണ്. അവരുടെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും കാണുവാനും, അവരോടൊന്നിച്ച് താമസിക്കുവാനും ഒക്കെ എനിക്ക് കിട്ടിയ അവസരങ്ങൾ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വളരെ വിലപ്പെട്ടതായി എനിക്ക് ഇന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നു. കുറേ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞ് അവർ രണ്ടു വീടുകളിലായിരുന്നു ജീവിതം. ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളുടെയും ത്യാഗപരമായ ജീവിതവും, അവരുടെ ശുശ്രൂഷകളും എന്നെ ഒരുപാട് സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കർണ്ണാടകത്തിൽ തന്നെ എന്റെ ഭാവി ജീവിതം ചെലവഴിക്കപ്പെടണം എന്നു തീരുമാനിക്കുവാൻ കാരണം ഈ കുടുംബങ്ങളുടെ മാതൃകാപരമായ ശുശ്രൂഷകളും ജീവിതവുമാണ്. ഈ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധവും സഹകരണവും പ്രശംസനീയാർഹമാണ്.

ജോസഫ് സാറിന്റെ വീട്ടിൽ ഏതു സമയത്ത് ഞാൻ ചെന്നാലും എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം തരാതെ കൊച്ചമ്മ വിടുകയില്ലായിരുന്നു. കൊച്ചമ്മ അതിഥിസൽക്കാര പ്രീയ ആയിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ സൽക്കരിക്കുന്നതിലും അവർക്ക് കൊടുക്കുന്നതിലും ഒത്തിരി സന്തോഷം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ജോസഫ് സാർ അധികം സംസാരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ പോലും വളരെ അധികം സ്നേഹമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ഇരു കുടുംബങ്ങളിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണ് പഠിച്ചതും വളർന്നതും.

ഈ രണ്ട് കുടുംബങ്ങളും ഒരുമിച്ചാണ് കർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഗ്രാമങ്ങൾ തോറും സഞ്ചരിച്ചത്. കാളവണ്ടിയിലാണ് അവർ ദൂരെയുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ചുറ്റുപാടുമുള്ള ഗ്രാമീണരെ തങ്ങളുടെ

ജീവിതം കൊണ്ട് ജോസഫ് സാറും കൊച്ചമ്മയും ഒരുപാട് സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും ഗ്രാമീണരിൽ അനേകർ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ഈ കുടുംബത്തെ കുറിച്ച് പറയാറുണ്ട്. കർത്താവിന്റെ വേലയിൽ സാറും കൊച്ചമ്മയും വളരെ വിശ്വസ്ഥരായി അവസാനം വരെയും ജീവിച്ചു. ഒരു മാതൃകാ കുടുംബമായിരുന്നു അവരുടേത്. കുഞ്ഞുങ്ങൾ നല്ല ദൈവവിശ്വാസവും ഭക്തിയുമുള്ളവരായി വളർന്നു വന്നു. മാതാപിതാക്കളെപോലെ അവരും കർത്താവിന്റെ വേലയിൽ പങ്കാളികളാകുമായിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയി കുട്ടികളെ കഥകളും പാട്ടുകളും ഇവരും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ ഒരുപാട് സാമ്പത്തിക ഞെരുക്കവും പ്രയാസങ്ങളും ഈ കുഞ്ഞുങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സാറിന്റെയും കൊച്ചമ്മയുടെയും സമർപ്പണവും വിശ്വാസവും അവരെ മുമ്പോട്ട് നടത്തി. ഇപ്പോഴും നല്ല സാക്ഷികളായി ദൈവം അവരെ ആക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ജീവിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. കൊച്ചമ്മയാണ് ആദ്യം ഈ ലോകം വിട്ടു പോയത്. കുറച്ചു നാൾ സുഖമില്ലാതെ കിടന്നു. പ്രത്യശയോടെ തന്റെ കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തി. കൊച്ചമ്മയുടെ ശവസംസ്കാരം ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നടത്തി. അതിനുശേഷം ജോസഫ് സാർ തനിച്ചായി. ആ ദിവസങ്ങളിൽ മൂത്ത മകൾ സാറിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ജോസഫ് സാർ മരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഹോസ്ക്കോട്ട ആശുപത്രിയിൽ ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അവസാന സമയങ്ങളിൽ സാറിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ദൈവം എനിക്കും തന്നു. അതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനവും സന്തോഷവും ഉണ്ട്. അങ്ങനെ രണ്ടു പേരും തങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത വേല വിശ്വസ്തതയോടെ ചെയ്തു തീർത്തു. കർണ്ണാടക പ്രദേശം തങ്ങളുടെ സ്വന്ത നാടെന്നു കരുതി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ സ്ഥിര താമസമാക്കിക്കൊണ്ട്, തങ്ങൾ സ്നേഹിച്ച ജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അവസാനം വരെയും നല്ല സാക്ഷ്യമുള്ളവരായി ജീവിച്ച് മരിച്ച് അടക്കപ്പെട്ടു. ഇന്നും ഇവരെ അറിയത്തവരായി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ ആരും ഇല്ല. കർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഇവർ കാണിച്ച നല്ല മാതൃകകൾ നമുക്കും പിൻതുടരാം.

മിസ്സ്. ഏലിയാമ്മ മാത്യു.

www.nalloorlibrary.com

നീതിയുടെ കിരീടത്തിനുവേണ്ടി പോരാടി ജീവിതാന്ത്യം വരെ വിശ്വസ്ഥതയോടു ജീവിച്ച് മരണം വരിച്ച രണ്ടു മഹൽ വ്യക്തികൾ

അന്ധകാരത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തി സുവിശേഷം ആയുധമാക്കി കർത്താവ് കല്പിച്ച വഴിയിലൂടെ അവന്റെ ആലോചനപ്രകാരം യാത്ര ചെയ്യുന്നവരുടെ ജീവിതം വിജയപ്രദവും, സന്തോഷവുമായിരിക്കുമെന്ന് ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന്റെ പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകരായ ജോസ്ഫ് അപ്പച്ചനും, ജോസഫ് അമ്മച്ചിയും, അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും നമുക്ക് മാതൃക കാട്ടിത്തന്നു.

കേരളത്തിൽ ഗവർൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അപ്പച്ചനും, അദ്ധ്യാപികയായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജോസഫ് അമ്മച്ചിയും കേരളത്തിലെ എല്ലാ സുഖസൗകര്യങ്ങളും വെടിഞ്ഞ് കർണ്ണാടക പ്രദേശത്തുള്ള ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ സുവിശേഷത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വാരി വിതറി. വിളിച്ചവൻ വിശ്വസ്ഥൻ എന്ന് എണ്ണിക്കൊണ്ട് മേഗനപോട്ടയിൽ ഒരു വാടക വീട്ടിൽ താമസമാരംഭിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. വീടിനു മുൻപിൽ കിണറുകളോ പൈപ്പുകളോ ഉണ്ടായിരുന്നുല്ല. എങ്കിൽ തന്നെയും ചുരുങ്ങിയ സാഹചര്യത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ട് മിഷനു സ്വന്തമായി സ്ഥലവും, പാർപ്പിട സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. ഈ സമയത്ത് സദൃശവാക്യം 30:26 -ാം വാക്യം ഓർത്തുപോകുകയാണ്. "കുഴിമുയൽ ശക്തി ഇല്ലാത്ത ജാതി എങ്കിലും അതു പാറയിൽ പാർപ്പിടമുണ്ടാക്കുന്നു." ജോസഫ് അപ്പച്ചന്റെ ശാന്തസ്വഭാവവും, സാവധാനതയും, ജ്ഞാനവുമെല്ലാം. സ്വയം താഴ്ത്തി നാം ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നത് നന്ന് എന്ന് മനസിലാക്കിക്കൊണ്ട് പാർപ്പിടം ഉണ്ടാക്കി. ഇന്ന് അത് പടർന്ന് പന്തലിച്ച് വലിയ മരമായി തീർന്നിരുക്കുകയാണ്. ഇതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നവർ ഇതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കടന്നുപോയിട്ടുള്ള ഇവരെ മറന്നു കളയരുത്.

ജോസ്ഫ് അപ്പച്ചൻ അലസനായി വീട്ടിൽ ഇരിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടില്ല എന്ന് അയൽവാസികളായി താമസിച്ചിരുന്ന മുനിയപ്പനും, ആജ്ഞാനപ്പനും, കൃഷ്ണപ്പനും പറയുകയുണ്ടായി. വെളുത്തു

www.nalloorlibrary.com

ചുവന്ന അപ്പച്ചൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ വകവയ്ക്കാതെ "ജഡത്തിന്റെ ചിന്ത മരണം, ആത്മാവിന്റെ ചിന്തയോ ജീവനും സമാധാനവും തന്നേ" എന്നുള്ള മുദ്രാവാക്യവുമായി ചുറ്റുപാടുമുള്ള ഗ്രാമ പ്രദേശങ്ങളിൽ വെയിലും ചൂടും സഹിച്ച് കർത്താവിന്റെ വചനം ഘോഷിച്ചു.

ജോസഫ് അപ്പച്ചന്റേയും അമ്മച്ചിയുടേയും വ്യക്തി മുദ്ര ഹോസ്ക്കോട്ടയിലും ചുറ്റുപാടുകളിലും പാർക്കുന്ന ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കി. അപ്പച്ചൻ താമസിച്ചിരുന്ന വീടിനടുത്ത് ഒരു കുട്ടിയുടെ ദേഹത്ത് തിളച്ച കഞ്ഞി വീണു. കുട്ടിയുടെ നിലവിളി കേട്ട ജോസഫ് അപ്പച്ചൻ ഓടി ചെന്ന് വേണ്ട പ്രഥമ ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു. അപ്പച്ചന്റെ ആതുരമനോഭാവം ഇന്നും ആ ഭവനത്തിലുള്ളവർ മറന്നിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ എത്ര എത്ര സംഭവങ്ങൾ.

അപ്പച്ചൻ ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽപോലും ക്യാമ്പസിൽ വന്ന് എല്ലാവരോടും സഹകരിച്ച് കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ നടത്തി ദൈവകൃപയിൽ ഞങ്ങളെ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ സമയത്ത് അപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞ ഒരു സത്യം ഓർക്കുന്നു. "അബ്രഹാം ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടു. അതുപോലെ ഞാനും ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടു. അബ്രഹാമിന്റെയും, യിസഹാക്കിന്റെയും, യാക്കോബിന്റെയും ദൈവം എന്റെ ദൈവം. വിളിച്ചവനായ ദൈവം വിശ്വസ്ഥൻ, അവൻ ജീവപര്യന്തം വഴി നടത്തും." അപ്പച്ചന്റെ ഉറച്ച ദൈവവിശ്വാസം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനിൽ വളരെ അഴകാർന്ന Eucalyptus മരങ്ങൾ മിഷൻ പരിസരത്തെ മോടി പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ മരങ്ങൾക്ക് വെള്ളം കോരി വളർത്തിയതു അപ്പച്ചന്റെ പ്രീയപ്പെട്ട മക്കളായിരുന്നു. കൃഷിക്കാദ്യങ്ങളിലും അപ്പച്ചന്റെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. പഞ്ഞിപ്പുല്ല്, കപ്പലണ്ടി, കറിവേപ്പില, വാഴ എന്നിവയെല്ലാം ഇവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. മുയൽ വളർത്തുന്നതും അപ്പച്ചന്റെ ഒരു ഹോബിയായിരുന്നു. ഉത്സാഹത്തിൽ മടുപ്പില്ലാതെ ആത്മാവിൽ എരിവുള്ളവരായി എല്ലാ മേഖലകളിലും പ്രശോഭിച്ചു. മാർത്തോമ്മ സഭയുടെ പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച ഒരു മിഷൻ കേന്ദ്രമായി ഇതു വളർന്നത് അപ്പച്ചനും കുടുംബവും ഒരു മാതൃകാ ക്രിസ്തീയ

ഭവനമായി പ്രസംഗത്തേക്കാളുപരി പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങളിലും വിവിധ രീതികളിലും മാതൃക കാട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്.

ഹൃദയത്തേയും, മനസ്സിനേയും തട്ടിയുണർത്തുന്ന അമ്മച്ചിയുടെ സംസാരം ആരെയും നില നിർത്തും. ഭക്തരഹള്ളിയിലുണ്ടായിരുന്ന കോടമ്മ (ഭാഗ്യമ്മ) ശിവനാപുരത്തെ അണ്ണയപ്പ. ഇങ്ങനെ പലരോടുമുള്ള പെരുമാറ്റം, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. സഹ പ്രവർത്തകരോടുള്ള സ്നേഹവും കരുതലും മറക്കാനാവതില്ല. അമ്മച്ചി ആരൊടു ദേഷ്യപ്പെട്ടാലും കോപം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാതെ പ്രശ്നം വേഗത്തിൽ പരിഹരിക്കുമായിരുന്നു. അമ്മച്ചി OPD യിൽ ആണ് ഇരുന്നിരുന്നത്. എങ്കിൽ തന്നെയും ചുറ്റുപാടും കണ്ണുണ്ടായിരുന്നു. ആര് ക്യാമ്പസിനുള്ളിൽ വന്നാലും അവർ അലഞ്ഞു തിരിയേണ്ട അനുഭവം അവർക്കുണ്ടാവില്ല. മാനിക്കേണ്ടുന്നവരെ മാനിക്കുവാനും ശകാരിക്കേണ്ടവരെ ശകാരിക്കുവാനും, തെറ്റു കണ്ടാൽ അത് തെറ്റാണെന്ന് തറപ്പിച്ചു പറയുവാനുള്ള മനോധൈര്യം അമ്മച്ചിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

കർത്താവിനെ പിൻപറ്റുന്നവർക്ക് പലശോധനകളും, കഷ്ടപ്പാടുകളും സ്വാഭാവികമാണ്. അപ്പോൾ നാം തളർന്നു പോകാതെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലേക്ക് ഓടണമെന്ന് അപ്പച്ചൻ പലപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു.

പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തോടു വിടപറഞ്ഞ അമ്മച്ചിയെ, അപ്പച്ചൻ സന്തോഷത്തോടെ യാത്രയാക്കി. അമ്മച്ചിയുടെ മരണശേഷവും കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലും, ദൈവ വാഗ്ദത്തത്തിലും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാവർക്കും മാതൃകാ പുരുഷനായി ജീവിച്ച് ക്രിസ്തുവിന്റെ ധീരഭടനായി ജീവിതം നയിച്ച അപ്പച്ചൻ താൻ ഈ ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം പ്രീയം വച്ച ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനിൽ വച്ചുതന്നെ മരിച്ചു. പ്രത്യാശയോടുകൂടിയ അപ്പച്ചന്റെ മരണം കാണുവാനും എനിക്കു ദൈവം കൃപ ചെയ്തു.

ജയ ജീവിതം നയിച്ച് ജീവിച്ച അപ്പച്ചന്റേയും അമ്മച്ചിയുടേയും നല്ല മാതൃക നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്കു പകർത്തി, അവർ നമുക്ക് തെളിയിച്ച തന്ന കൈത്തിരി അണയാതെ സൂക്ഷിക്കാം. അവരുടെ

www.nalloorlibrary.com

പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ജീവിതം, ശുശ്രൂഷ ഇവയെല്ലാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് പകർത്താം.

വർഗ്ഗീസ് കെ. വി.
വർഗ്ഗീസ് മെഡിക്കൽസ്
കെ. ആർ. റോഡ്,
ഹോസ്ക്കോട്ട താലൂക്ക്, ബാംഗ്ലൂർ

ജോസഫ് അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും ഞങ്ങളുടെ ഓർമ്മയിൽ

1979 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിലാണ് എന്നെ സുവിശേഷ പ്രസംഗസംഘം ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനിലേക്ക് നിയോഗിച്ചത്. അന്ന് ഹോസ്പിറ്റലിൽ റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് ആയി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന മിസസ്സ്. ജോസഫിനെ (ജോസഫ് അമ്മച്ചി എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നു) പരിചയപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചു. മാത്രമല്ല, വിട്ടിലേക്ക് ഒരു ക്ഷണവും ലഭിച്ചു. ജോസഫ് അപ്പച്ചനെകുറിച്ച് ആദ്യമായി കേൾക്കുന്നത് 1978 -ൽ ആണ് എന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. അന്ന് ഞാൻ ബംഗാരപ്പേട്ട SIBS -ൽ വിദ്യാർത്ഥി ആയിരുന്നു. ആനന്ദഗിരി ജാത്രയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനറിയായിരുന്ന ഇ. ജെ. ജോർജ് അച്ചന്റെ മകൾ സാറയും (ഇപ്പോൾ ഡോ. സാറ) കൂട്ടത്തിൽ മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയും വന്നിരുന്നു. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ജോസഫ് അപ്പച്ചന്റെ മകൾ കുഞ്ഞുമോൾ ആണ് എന്നറിഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണ് ജോസഫ് അപ്പച്ചനെ കുറിച്ച് ആദ്യമായി കേൾക്കുന്നത്. കുടുംബമായി അവർക്ക് സുവിശേഷവേലയിലുള്ള താത്പര്യമാണ് ഇത്രയും ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് കുഞ്ഞുമോൾ അവിടെ എത്താൻ കാരണമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഞാൻ ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനിൽ ചേർന്ന അന്നു തന്നെ അപ്പച്ചൻ എന്നെ കാണുവാനും പരിചയപ്പെടുവാനുമായി ആഫീസിലേക്ക് വന്നു. അപ്പച്ചന്റെ സ്വദേശം മാരാമൺ ആണെന്നും ഒരു അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററായിരുന്നു എന്നും മനസ്സിലായി. എന്റെ പിതാവും ഒരു പോസ്റ്റ് മാസ്റ്ററാണെന്നും, മാരാമൺ പോസ്റ്റാപ്പീസിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ള ആളാണെന്നും, എന്റെ ജനനം ആ സമയത്ത് അവിടെ ആയിരുന്നു എന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ അപ്പച്ചന് ഒരു അയൽക്കാരനെ കണ്ടതുപോലുള്ള സന്തോഷമായിരുന്നു.

മിതഭാക്ഷിയും, ശാന്തശീലനും, കരുതലുള്ളവനും, തന്റെ കർത്തവ്യത്തോടും, പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തോടും, തികഞ്ഞ വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരാളും ആയിരുന്നു അപ്പച്ചൻ. സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും, ധനസമ്പാദനത്തിനും ശ്രമിക്കാതെ സർക്കാരുദ്യോഗം രാജിവച്ച്, നാട്ടുകാരെയും സ്വന്തക്കാരെയും വിട്ട് ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽ വന്ന് ഒരു വാടക വീട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ മനസ്സുവച്ച് ദൈവരാജ്യകെട്ടുപണിയിൽ പങ്കാളിയാവുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ അത്മായ ശുശ്രൂഷകനായി ഹോസ്ക്കോട്ട ഇടവകയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുമ്പോൾ കന്നട പദപ്രയോഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന തെറ്റുകൾ ആരാധന കഴിഞ്ഞ് അപ്പച്ചൻ തിരുത്തി തരുമായിരുന്നു. അത് ഭാവി പ്രവർത്തനത്തിന് എനിക്ക് വളരെ സാഹായകരമായി തീർന്നു. ഞാൻ മിഷന്റെ ആഫീസിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അപ്പച്ചൻ എന്നെ "റൈറ്റർ" എന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. അമ്മച്ചിയുടെ മരണശേഷം അപ്പച്ചൻ ക്ഷീണിതൻ ആയിരിക്കുമ്പോൾ പോസ്റ്റാപ്പീസിലും മറ്റും എന്തെങ്കിലും കാര്യം സാധിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ ഏല്പിക്കുമായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഒരു സൊസൈറ്റിയുടെ അംഗത്വവും എടുത്തിരുന്നു. അവിടെ നിന്നും ലഭിച്ചിരുന്ന ലാഭവിഹിതമൊക്കെ ഞാനാണ് അപ്പച്ചനുവേണ്ടി പോയി വാങ്ങി കൊടുത്തിരുന്നത്. അത്രയുമൊക്കെ അപ്പച്ചനുവേണ്ടി ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ ഒരു സംതൃപ്തിയാണുള്ളത്.

അതിഥികളെ സ്വീകരിപ്പാൻ അമ്മച്ചിക്ക് പ്രത്യേക താത്പര്യം ആയിരുന്നു. അതിഥികൾക്കുവേണ്ടി അമ്മച്ചി പ്രത്യേകം പാത്രങ്ങളൊക്കെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അപ്പച്ചൻ എന്നെ എവിടെയെങ്കിലും അയച്ചാൽ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ എനിക്കിഷ്ടമുള്ള തണുത്ത മോരും വെള്ളം അമ്മച്ചി തയ്യാറാക്കി വെച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു. മിഷൻ കോമ്പൗണ്ട് സ്വന്തം വീടു പോലെ അമ്മച്ചി സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ആരെങ്കിലും കോമ്പൗണ്ടിൽ നിന്നും എന്തെങ്കിലും എടുത്തുകൊണ്ട് പോവുകയോ മറ്റോ ചെയ്താൽ അമ്മച്ചി duty സ്ഥലത്തു നിന്നും വന്ന് അവരെ വഴക്കു പറയുമായിരുന്നു.

ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനിൽ ആദ്യമായി ആഫീസ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ (1979) സൗകര്യങ്ങളൊക്കെ വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. ആഫീസിലേക്ക് ഒരു calculator സംഭാവനയായി നൽകിയത് അപ്പചന്റെ മകൻ ജെയ്മോൻ ആയിരുന്നു. മിഷനുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വളർത്തി കൊണ്ടുവന്നതിനാലാണ് അവർക്കും ഈ താത്പര്യം ഉണ്ടായത് എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നീട് ആ calculator ആഫീസിൽ എനിക്ക് വളരെ സഹായകരമായി തീർന്നു. അമ്മച്ചി visiting visa യിൽ Dubai യിലും മറ്റും പോയിരുന്നപ്പോൾ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കുറിച്ച് അവിടത്തെ സേവികാസംഘത്തിൽ പറയുകയും മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക്

www.nalloorlibrary.com

സഹായം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ട ക്രമീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

തങ്ങളുടെ ശവസംസ്കാരം പോലും ഗ്രാമത്തിലായിരിക്കണമെന്ന് താത്പര്യമുണ്ടാക തക്ക വിധമായിരുന്നു അവർ രണ്ടു പേരും ഗ്രാമക്കാരുമായി ഇണങ്ങിചേർന്നിരുന്നത്. അവർ പ്രത്യാശ വെച്ച നാട്ടിലേക്ക് എടുക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും ഓർമ്മയിൽ ഇന്നും അവർ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ തന്നെയുള്ളതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

റവ. പി. ഇ. മാത്യു, ലാലി മാത്യു
മാർത്തോമ്മ മിഷൻ ഹൗസ്
കുംത പി. ഒ, 581343
കർണ്ണാടക

വാർത്തകൾ (സുവിശേഷ ദൂതൻ)

മിസിസ് മറിയാമ്മ ജോസഫ് - ഹോസ്ക്കോട്ട - നിര്യാതയായി

കുമ്പനാട് പുളിക്കക്കുഴി കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച മറിയാമ്മ, കുമ്പനാടും ഇരവിപേരൂരും വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് 8 വർഷം അദ്ധ്യാപികയായി ജോലി ചെയ്തു. ആ സമയത്താണ് മാരാമൺ ശ്രീ. എ. റ്റി. ജോസഫുമായുള്ള വിവാഹം നടന്നത്. ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ പുതുതായി പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്ന ആഹ്വാനം കേട്ടപ്പോൾ, ജോസഫ് സാറും മറിയാമ്മയും, 2 വയസ്സുള്ള മകളും കൂടി ശ്രീ എ. സി. സക്കറിയാ (പിന്നീട് റവ. എ. സി. സക്കറിയ) യുടെ കുടുംബത്തോട് ചേർന്ന് ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നു. വിശ്വാസ പാതയിൽ മുൻപോട്ടു പോകുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയോടും പ്രതിഷ്ഠയോടും ദർശനത്തോടും കൂടെ, 1947 ജൂൺ മാസം 27 -ാം തീയതി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ ക്രിസ്ത സാക്ഷ്യ സംഘം സ്ഥാപിച്ചു. കർണ്ണാടക ഭാഷ വശമാക്കി, ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച്, സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. കൊച്ചമ്മയ്ക്ക് സംഗീതത്തിൽ പ്രത്യേക താത്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. നല്ല ഓർമ്മ ശക്തിയും, കാര്യ പ്രാപ്തിയും, ബുദ്ധി സാമർത്ഥ്യവും കൊച്ചമ്മയുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി നടത്തിയ മനപ്പാഠവാക്യ മത്സരത്തിൽ പർവ്വതപ്രസംഗം മുഴുവൻ ഒരു തെറ്റും ഇല്ലാതെ എഴുതി ഒന്നാം സമ്മാനം കരസ്ഥമാക്കി. അന്നന്നത്തെ ജോലി അന്ന് തന്നെ ചെയ്തു തീർക്കണമെന്ന് കൊച്ചമ്മയ്ക്ക് വലിയ നിഷ്ഠയായിരുന്നു.

മാർത്തോമ്മ സുവിശേഷ സംഘം 1965 -ൽ ആശ്രമം ഏറ്റെടുത്തു. തുടർന്ന്, ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ എന്ന നിലയിൽ, ആശുപത്രി, ഗ്രാമങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനം ഇവ ആരംഭിച്ചു. കൊച്ചമ്മ ആശുപത്രി പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹായിച്ചു. അനേകം ആളുകൾ കർത്താവിന്റെ ഭാഗത്തു വരുന്നതിനിടയായി.

ഹോസ്ക്കോട്ട് ഇടവകയുടെ ട്രസ്റ്റിയായും കൈസ്ഥാനസമിതി അംഗമായും സേവികാസംഘം പ്രവർത്തകയായും ഇടവകയിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുള്ള സേവനം സ്തുത്യർഹങ്ങളാണ്. കൊച്ചമ്മയും ജോസഫ് സാറും മാതൃകാപരമായ ഒരു കുടുംബജീവിതമാണ് നടത്തിയത്. ഇവർക്ക് 3 പെൺമക്കളും ഒരു മകനുമാണുള്ളത്.

www.nalloorlibrary.com

കൊച്ചമ്മ, അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ തല്പരയായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് സാധുക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും സഹായിക്കുന്നതിലും.

തന്റെ 73 -ാമത്തെ വയസ്സിൽ കൊച്ചമ്മ രോഗബാധിതയായി. 53 ദിവസം ബാംഗ്ലൂർ ഫിലോമിനാ ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നു. 1986 ജൂൺ 19 -ാം തീയതി രാവിലെ 5.30 -ന് സ്വഭവനത്തിൽ വച്ച് കർത്താവിൽ നിദ്ര പ്രാപിച്ചു. ശവസംസ്കാരം അന്നു തന്നെ 3 മണിക്ക് ഗൊണക്കനഹള്ളിയിൽ ഉള്ള സെമിത്തേരിയിൽ നടത്തി.

"ഞാൻ നല്ല പോർ പൊരുതു - ഓട്ടം തികച്ചു. വിശ്വാസം കാത്തു. നീതിയുടെ കിരീടം എനിക്കായി വെച്ചിരിക്കുന്നു."

കൊച്ചമ്മയുടെ ഈ നല്ല മാതൃക നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടതല്ലയോ?

റവ. പി. വി. ഫിലിപ്പ്
മിഷനറി
ഹോസ്ക്കോട്ട
26–6–1986

www.nalloorlibrary.com

ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുടെ കത്ത്

പ്രീയ സ്നേഹിതരെ,

അടുത്ത സമയത്തു സുവിശേഷസംഘവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന രണ്ടു പേർ നിര്യാതരായി.

ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന്റെ സ്ഥാപകരിൽ ഒരാളായ മിസിസ്. പെണ്ണമ്മ ജോസഫ് ജൂൺ 19 -ാം തീയതി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വച്ചു നിര്യാതയായി. ശവസംസ്കാരം ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന്റെ വകയായുള്ള ശ്മശാനത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു. ഭർത്താവ് ശ്രീ. എം. റ്റി. ജോസഫിനോടും, റവ. എ. സി. സഖറിയ, മിസിസ് സഖറിയ എന്നിവരോടും ചേർന്ന് സാഹസികമായ സുവിശേഷവേലയ്ക്ക് നേതൃത്വം നല്കിയ മിസിസ് ജോസഫ്, ഫീൽഡിലെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സജ്ജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഹോസ്ക്കോട്ടു ആശുപത്രി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെടുകയും 1985 ആരംഭം വരെ ആ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തുടരുകയും ചെയ്തു. ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ച ശേഷം ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ കേന്ദ്രത്തിനടുത്ത് തന്നെ വീടു വച്ച് ജോസഫും കുടുംബവും താമസിക്കുകയായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ചില മാസങ്ങളായി രക്തസമ്മർദരോഗം ബാധിച്ചിരുന്ന മിസിസ് ജോസഫ്, ചികിത്സക്കായി ബാംഗ്ലൂർ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു രോഗം മൂർഛിക്കുകയും നിര്യാതയാവുകയും ചെയ്യുകയുമാണുണ്ടായത്.

ഗ്രാമീണരുമായി ഇടപെട്ടു സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന മിസിസ്. ജോസഫ് പല ആളുകളെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് നയിക്കാൻ ദൈവകരങ്ങളിൽ ഉപകരണമായിരുന്നു. മിഷൻഫീൽഡിൽ തന്നെ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുവാനുള്ള തന്റെ താത്പര്യം മിസിസ് ജോസഫ് പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. പല പ്രവർത്തകരും പ്രവർത്തന രംഗത്തു നിന്നു സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിച്ചേരുവാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മിഷൻ ഫീൽഡിൽ തന്നെ അലിഞ്ഞുചേരുവാൻ മിസിസ് ജോസഫ് പ്രദർശിപ്പിച്ച താത്പര്യം അനുകരണീയമാണ്.

മിസിസ്. പെണ്ണമ്മ ജോസഫിന്റെ ധന്യമായ ജീവിതവും സാക്ഷ്യവുമോർത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും, ശ്രീ. എ. റ്റി. ജോസഫിനോടും കുടുംബാംഗങ്ങളോടുമുള്ള അനുശോചനം അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കർത്തൃ ശുശ്രൂഷയിൽ നിങ്ങളുടെ
റവ. ജോർജ്ജ് അലക്സാണ്ടർ
ജനറൽ സെക്രട്ടറി, മാർത്തോമ്മ സുവിശേഷ പ്രസംഗ സംഘം
തിരുവല്ല
19-6-86

www.nalloorlibrary.com

NOTES

Anchal Master :- Anchal Master, the term used to call a Post Master of the Anchal Service. Anchal was the Postal system which prevailed in the Kingdom of Travancore. It was an autonomous system directly under the Maharaja of Travancore which handled all the postal services inside the Travancore Kingdom. Outside the Kingdom the Postal service was handled by the British Government. This service was discontinued after Indian Independence on 1st April 1951. All Anchal masters were absorbed by Indian Postal Service as Post Masters.

Christa Sakshaya Sangha : - In Kannada, Christa means Christ, Sakshaya means Witnessing and Sangha means Group or Society. This name was adopted by for the Hoskote Ashram in 1947. This was later discontinued when the Ashram was taken over by the Evangelistic Association in 1965.

Gonakanahally :- This is a village 12 Km from Hoskote. This is the village where the first believers (Abraham and Sarah) are living. Now there is a Mar Thoma Church and a full time Evangelist working there. This place has a Christian cemetery where Mr. & Mrs. M.T. Joseph are laid to rest.

Manon House :- Manon is the house name of Mr. M.T. Joseph in Maramon which is on the banks of the River Pamba. The world's largest annual Christian gathering, the Maramon convention is held just a kilometer away from this house. Manon House is a branch of the Palakunnathu Family of Maramon.

Jathra : - A gathering of people for various reasons. It is held annually, and reasons could be festivals, cattle fairs, crop fairs and later used to address a gathering of believers and non-believers for fellowship.

Karnataka - Karnataka was formerly known as Mysore State. On

Nov 1, 1973 the name was changed to Karnataka State.

Maramon Convention - A mammoth religious convention of Christians, but attended by people belonging to all communities, is held at Maramon, near Kozhencherry, every year on the vast sandy beds of the river Pamba. The convention, takes place in February in an atmosphere of devotion and lasts for a period of seven days. Addressed by speakers of international repute and attended by devotees innumerable, this is the largest Christian convention in the world. The centenary celebration of the convention was held in February 1995.

www.nalloorlibrary.com

About the Writers

ENGLISH

Manon Ousephachen - Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Suffragan Metropolitan.
*Rt. Rev. Dr. Joseph Mar Irenaeus Suffragan Metropolitan is the Suffragan Metropolitan of the Mar Thoma Syrian Church.

Builders of the Kingdom of God - Joseph Mar Barnabas Episcopa.
Joseph Mar Barnabas Episcopa used to visit the Hoskote Mission Field and his elder brother Rev. E. J. George. Rev. George was missionary in Hoskote from 1ST June I965 to 15th May 1979.

Speaking Ill of Others ! - Acharya Rev. K. J. Samuel
Acharya Rev. K. J. Samuel, worked as a missionary in Hoskote Mission from 1985-1988 and 1994-1995.

A Reflection on the life of Mr. and Mrs. M.T. Joseph - Rev. P. V. Philip
Rev. P. V. Philip worked as a missionary in Hoskote Mission Field from 1979 to 1986. He now resides in Hoskote.

A Pillar in the Temple of God - Rev. P. Chacko and Mrs. Thankamma Chacko
Rev. P. Chacko and Mrs. Thankamma Chacko served in the Hoskote Ashram from 1956 - 1964.

Blessing Harper - Miss Blessing
Miss. Blessing was one of the first inmates of the House of Praise Orphanage at Hoskote. Now she lives in the Mar Thoma Ashram, Ankola, North Karnataka.

Consolation Letter - Rev. A.C. Zachariah
Rev. A.C. Zachariah and Mrs. Zachariah were the co-founders of

Hoskote Mission with Mr. and Mrs. M. T. Joseph.

Appachen - Dr. Rajan Koshy
Dr. Rajan Koshy is the son of Mr. M. T. Koshy (M.T. Joseph's younger brother). Dr. Rajan currently works as a Research Consultant with WHO (World Health Organization).

M. T. Joseph - Very. Rev. C. G. Alexander
Very. Rev. C. G. Alexander was the Travelling Secretary of the Mar Thoma Evangelistic Association from 1963 to 1967. After which he became the General Secretary of the Mar Thoma Church and then Vicar General.

Impressions and Reflections - Mrs. E.V. Mathew
Adv. & Mrs. E.V. Mathew were active members of the Cubbon Park Prayer Fellowship which was instrumental for the formation of the Hoskote Mission.

Early Days of Pennamma (Mrs. M.T. Joseph) - Some details have been taken from the family history (Kudumba Yogham reports).

Memoirs of 'Hoskote Ashram', the place where I grew up - Thomas Joseph (Jay)
Thomas Joseph is the son of Mr. and Mrs. M.T. Joseph.

A more excellent way - Grace John
Grace John is the second daughter of Mr. and Mrs. M.T. Joseph.

My Beloved Mother - Grace John
Grace John is the second daughter of Mr. and Mrs. M.T. Joseph.

Hoskote Mission - Rev. Dr. K. P. Mathai
Rev. Dr. K. P. Mathai was Missionary Achen at Hoskote Mission from 1986-1994. Achen was a Principal/ Professor of the South India Biblical Seminary at Bangararpet, from 1954-1986.

www.nalloorlibrary.com

Malayalam

My Memories about Hoskote Mission Field - Rt. Rev. Dr. Alexander Mar Thoma Valia Metropolitan.
Rt. Rev. Dr. Alexander Mar Thoma Valia Metropolitan was the Metropolitan of the Mar Thoma Syrian Church from 1976 to 2000.

Classmate of my Brother - Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom Mar Thoma Metropolitan.
Rt. Rev. Philipose Mar Chrysostom Mar Thoma Metropolitan is the current Metropolitan of the Mar Thoma Church.

Sweet Memories - Mary and Sally
Mary and Sally (Daughters of Rev. A.C. Zachariah). Mary is the wife of Rev. K.T. George and Sally is the wife of Rev. K. Ninan George.

Joseph Sar and family - Witnesses of Christ in Hoskote - Mr. K. V. Mathew.
Mr. K. V. Mathew is an Evangelist working in Hoskote Mission Field.

The Torch Bearers of the Gospel in Karnataka - Mr. V. Mathai.
Mr. V. Mathai, is a retired Evangelist who worked in Hoskote.

Appachen - Ms. P.T. Mariamma.
Ms. P.T. Mariamma was an evangelist in Hoskote Mission. Now she is the Superior of Mar Thoma Sisterhood (Nun).

Unforgettable Memories - Mr. T. M. Koshy.
Mr. T. M. Koshy, is a retired Evangelist who worked in Hoskote Mission.

Memories, Memories...- Rev. E. J. George
Rev. E. J. George was missionary in Hoskote from 1ST June 1965 to 15th May 1979. His wife Dr. Sophie Kochamma was the first Medical Superintendent of Hoskote Mission Hospital.

Joseph Sar and Kochamma still alive in my memory - Ms. Aleyamma Mathew

Ms. Aleyamma Mathew is sister of Rev. A. C. Zachariah. She worked in the Hoskote Medical Mission as Nursing Superintendent.

Two Brave Martyrs for Christ - Mr. K. V. Varghese

Mr. K. V. Varghese was the pharmacist of Hoskote Medical Mission.

Appachen and Ammachi in our Memory - Rev. P.E. Mathew and Mrs. Laly Mathew

Rev. P.E. Mathew was evangelist in Hoskote Mission before being ordained. Mrs. Laly Mathew was the Lab Technician of Hoskote Medical Mission.

Remembrance News Article - An article written in Suvisesha Doothan - Magazine of the Mar Thoma Evangelistic Association (MTEA) announcing Mrs. Penamma Joseph's demise.

MTEA General Secretary's Letter - An article written by the General Secretary of MTEA in Suvisesha Doothan - Magazine of the MTEA, on the demise of Mrs. Penamma Joseph's with his comments.

www.nalloorlibrary.com